

إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ

أَكَادُ أَخْفِيهَا لَتُجْزِي كُلَّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَى

أَحْوَالُ الْآخِرَةِ

مُصَنَّفٌ

مولوی محمد دلپزیر صاحب بھیروی

مصنف گلزارِ محمّدی، انواعِ دلپزیر و مترجم

ترجمان القرآن، نماز مترجم

و غیرہ وغیرہ

37

34

Handwritten text in the left margin: "Handwritten text in the left margin: ..."

جُمْلہ تاجران کُتب کی خدمت میں التماس!
 (کتاب ہذا یعنی احوال آخرت کلان مصنفہ محمد دلپزیر صاحب عباسی بھٹیری)
 حق تصنیف خرید کر لئے ہیں۔ بلا اجازت کوئی نہ چھاپے،
 گلزار محمدی دلپزیر سیرۃ الکبریٰ، سیرۃ صغریٰ، خزینۃ العملیات (اردو فارسی)

فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ط

الحمد لله والمنته کہ درین زبان مبینت فرجام
 کتاب لاجواب سُخَّ

أَحْوَالُ الْآخِرَةِ كَلَانِ

مصنفہ

(مولوی حاجی محمد دلپزیر صاحب عباسی بھٹیری)

سہ بارہ صحت کے بعد

کُتُب خانۂ اشاعت الاسلام رستبرڈ
 چوک صتی لاہور

مطبوعہ آفتاب ٹائم پریس ہسپتال روڈ لاہور باستقام مولوی عبد الرحمن صاحب جمعی

قیمت ایک روپیہ آٹھ آنہ

ہر شے در ذاق آہی سب خلقت اُس پالی
حسب سب ہر اک اُپر نظر کرم دی ڈالی
سُن فریاد اداں ہر منگتے دی پوری کر منگالی
بن منگیاں اوہ دیون والا ہر اک چیز سکوالی
اسنوئ نہ پرواہ کییدی ذات اسدی لبالی
اسدے دستے و گن والا کدی نہ رہندا خالی

نال حفاظت اس دی قائم ہر تیر ہر ڈالی
قدر بقدرے دیہ اندر سبھ فوں موج دکھالی
ہر عاجز دی صبروں شکروں آپ کے پیر ملی
دان کریندا ہے ناہیں ویکھو صفت نرالی
جگ سارا محتاج ایسا صاحب شان کمالی
اوسے دا بھکیار ہمیشہ ایہہ پائی پر سوالی

نعت حضرت محمد الرسول الله والذين معه صلى الله عليه وسلم

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ

البتہ تحقیق تسانوں بھی پیار ہے آیا۔
 ہے دشوار نہایت اس پر حجت تسانوں
 وڈا حرص تسانوں پر حرص کما ہے بھاری
 اہل ایمان نال ہمیشہ الفت رکھنے والا
 سچیاں خبراں بری طرفوں آیا ہوں والا
 آیا کفر شرک دیاں سماں دور مٹاؤں والا
 آیا غیر پرستان تباہیں غیر ٹھیراؤں والا
 آیا سانوں بھلی پوندیاں راہ بتلاؤں والا
 آیا خوف خطر سے راہوں بند چھڑاؤں والا
 آیا سب پیغمبریں واسر وار کہاؤں والا
 آیا سب ندیاں تھیں پچھتے جگوچہ آؤں والا
 آیا وچہ درگاہ ہے دی آؤں جادوں والا
 آیا ہفت فلک تھیں پل وچہ پار سدھاؤں والا
 آیا حاکم عرب ٹمچے تخت سولہاؤں والا

یعنی پاک رسول محمدؐ عیسیٰؑ و ابابا۔
 رنج مصیبت نہ کہ تساد انہوں میں نہ جاکو
 ایہ جو سختے تباہیوں نیک کیاندی یاری
 رحم کنندہ ہر مومن و پاک رسول تعالیٰ
 آیا اپنے اللہ دے پیغام پوچاؤں والا
 آیا بے دیناں دے تائیں دین سکھاؤں والا
 آیا خاص خدا و افرماں دار بناؤں والا
 اوچھڑ دے وچہ لڈیاں تائیں سبلاؤں والا
 آیا سہل طریقے دی ترکیب مساؤں والا
 آیا ختم رسولوں دے القاب سداؤں والا
 روز قیامت سبھ شخصیں اول درجے پاؤں والا
 آیا اسان سوا یاں دے بھیجی ال مناؤں والا
 آیا عرض معنے تے ورنج نیکے لاؤں والا
 آیا عدل اتنے انصافوں حکم چلاؤں والا

۱۴ ہدایت تے تکیوں کی سدا دی دے شفقت کرنیوالا ۱۲ **ع** آیا ختم آہ غم بھی نام ہے پیغمبر علیہ السلام دا جو اس امر تے قے فرمایا کہ ان محمدیہ احسن دکانم و کثر مولا اے دکان السنہ کل شیء علیہا ۱۲ **ع** جو اس آیا وچ حدیث ہے جو فرمایا پیغمبر علیہ السلام نے اے ماں! میں کچھ سب تھیں چرویا ہے اے تھوہوں گے درجے یادن داسے اول سب تھیں چرو

لکھو صلوة سلام کروڑاں دم دم اسدے ناپیں

جس انہی شفقت نال سادے فضل کریم اس میں

مدح چهار یار کبار و امین تشریفین حسنین رضی الله تعالی عنهم

بعد نبی تھیں چار خلیفے پاک نبی سرور دے
خاص خواص رسول اللہ دے صاحب شان قدر دے
چائے فرماں دار نبی دے تابعدار امر دے
نال اشارے نبی پیائے سرنذرانہ دھر دے
کرن جہاد خدا دے راہ وچہ قاتل اہل کفر دے
دوسرا رسول اللہ دے واما داس کھر دے
دانگ ستاریاں علی یادہ حضرت ابو بکر دے
پڑھکے ویکھ قرآن مجید شان صدیق اکبر دے
شرم کمال عثمان رضی غنی دا کیا وچہ خبر دے
وچہ شجاعت کوئی نہ ثانی نال علی حمید دے
چائے یا رسول اللہ دے صاحب ڈک اثر دے
رضی اللہ تعالیٰ عنہ بولال حق ہر ہر دے
حسن حسین نبی دے دوہتے ٹکڑے خالص جگر دے
ہوئے شہید جو راہ خدا دے نال کمال صبر دے
ساتھ نبی دے ہو سن نویں اہل پر حوض کوثر دے
بیٹے حضرت فاطمہ دے تے شاہ علی صفدر دے
ڈیڈے تھکے تھکے ویکھو دے جے آہل طہر دے
لکھ لکھ رحمت باور دے تہیکر دے آن خرد دے

بہت پیارے دوست چارے سید خیر بشر دے
 دانشمند وزیر سپا نے واقف علم ہنر دے
 جس کم وچہ نکالے جاوے رقی غدر نہ کر دے
 گھر باہر وچہ جنگ سفر دے سنگی پیغمبر دے
 لے تلواراں نال کفاراں لڑ دے ذرا نہ رو دے
 رب کہتے دو عالم برے جس حضرت کدور دے
 عدلوں کو قی برابر تا میں نال فاروق عمر دے
 ویکھ حدیثوں شان عمر دے لادے دے پدے
 حضرت کیمہا جیسے کولوں شرم فرستے کر دے
 فتح لئی جس ہر میدانوں ٹھہارے گڑھ خیمہ دے
 دو میں جہا نہیں شان جہنما دار وشن دانگ بدر دے
 بھی جو ہورا اصحاب تمامی پاک نبی رہبر دے
 دونویں نور العین پیارے انگوں شمس قرہ دے
 جنتیے دیاں جواناں دے سدرارائے سر کر دے
 بھر بھر جام محمدیاں نوں دینیں و تر حشر دے
 نام مبارک لیا جہنما جاوے گ اندر دے
 رب رکھیا معصوم جہانوں چہ تمام عمر دے
 شالا اُسدن شافع ہووے ایسے دین سدا حق دے

ملح جناب حضرت غوث الصمدانی قطباً فی غوث الاعظم کیدانی

۱۷
جوں فرمایا پیغمبر صلی اللہ علیہ
وسلم در کان من بعدی بنی
لکان عمر یعنی ایک سو
بنی سے کچھ بڑا اور حضرت
عمرؓ جوں آیا ہے وہ
حیث شریف اسے سید
اشاب اہل الجنتہ یعنی
نام حضرت امیر المومنین
سزا ہوئے اسے جنت دیان
دے ۱۲۔
مولوی دلینہ پھر دہری

منت نذر خیرات نے سجدہ استمداد و عیائیں
 اَیَاکَ نَعْبُدُ یہو معنے رب ترکیب سکھائی
 تو میں خاص پرستش لائق ہووے شریک نہ کوئی
 اَیَاکَ تَسْتَعِیْزُ جو منگاں خاص تیرے تخصیصیاری
 تیرے باہر نہ ہووے کسی شخص میں مدد میں منگیند
 تو میں میں معبود سچا و اں حافظ ناصر اللہ
 نال تیرے ایمان لیانا پس صدق یقین
 جو اس طور خدا نوں مئے اوس ایمان لیانا
 بھائیوں سبھ رسول کتاباں مئے محشر حالا
 استحقاق بعد فرشتے رب کے سبھ مننے آئے
 کل ملائک چھوٹے و بڑے پیداوار خدا فی
 جو جو کم پڑے تنہاں دے کیتے خالق سائیں
 تسبیحاں تقدیساں بی تنہاں غلہ ابنائی
 رشتہ دار نہ کوئی خدا و اسبھ مخلوق الہی
 وقت نبی دے کافرو کاں یہ بہتان بنایا
 ماں پیوتے اولادوں پاکی پاک خداوندائیں
 کل فرشتے مئے اُسے جو نہ کر مننے آئے
 تربی صفت کتاباں بدیاں مومن من تمام
 چار کتاباں وڈیاں سب شخصیں مشہور پیا
 نازل ہوئی موسیٰ تے تورات کتاب اتی
 کتنے سو صحیفہ چھوٹے با سبھ نہاں تھیں آئے
 مصحف پاک کلام الہی خاص قرآن یگانہ
 سب ابرحق مننا واجب حکم و تار سائیں

کل عبادت بدنی مالی لائق اوسے تائیں
 اکھو خاص عبادت تیری کریے ہیں الہی
 کل عبادت ہر قسم الہی تینوں لائق ہوئی
 تو میں مدد کنندہ سادہ مردم یارب باری
 ہرگز نہاں تیرے کوئی دوجا نہیں شریک کے بند
 ہر کم و چد توں آپ سانوں کافی اک اکلا
 ثابت کہ توحید اپنی تے اپنے فضل متینوں
 کھے شریک جو ہووے کسے نوں شرک ٹھیا جاندا
 نہا بھی مومن کہیا نہ چاوے شرک کماون والا
 وَمَا یَکْفُرُ جِیووں وچہ قرآنے آپ خدا فرمائے
 نور کنوں پیدا ئش تنہاں خالق پاک بنائی
 اوسے وچہ مصروف ہمیشہ رہن قیامت تائیں
 کھاوون پیوون صحبت سندی حجت مول کافی
 کافر کہن جو دھیاں بے یاں یہ سبھ کفر تباہی
 کہن فرشتے بیٹیاں بدیاں بے تنہاں ٹھیا
 مومن اوہ جو مئے رب نوں ہووے واحدائیں
 فرماندار پیدا ئش بدی زوروں بے پائے
 وَکُنْتُ جو اُپر رسولان بھیجاں بے گرامی
 تورات نچیلے پورے مصحف برحق منوں چا
 اوپر دا وڈر زور تے بے نچیل علی تے آئی
 اوپر رسولان پیاں دے رب نازل فرمائے
 آیا اُپر نبی محمد خالق دا پروانہ
 عمل قرآن مجید موافق واجب اک تائیں

جہدوں قرآن اُتاریا رہے سمجھ موقوف کیا
 وجہ قرآن کریم خدا نے اوہ احکام لیا ندے
 کامل کر کے ساڈے تائیں پہنچے پہنچایا
 ہر مومن نوں سُننے لازم عمل کمایا جائے
 جو برحق یکلام ربانی اس چہ شک نہ کوئی
 وَرُسُله کلام اللہ وجہ جویش خدا فرمائے
 بعضہ اوہ جو نہیں خدا نے دئے نام نہا ندے
 ایہ جو سب پیغمبر رہے سچے آہے سارے
 کر گئے اوہ تبلیغ تمامی اپنواپنی واری
 موجب حکم سینہ رہے سمجھنا لے پہنچائے
 گئے سمجھانے لوکاں تائیں سمجھ توجہ الٰہی
 کر و عبادت ہک اللہ دی گئے سمجھ فرما ندے
 اوہ بصلاح و قتی کارن آپ خدا فرمایا
 کرو اطاعت ہک اللہ دی منو حکم ربانے
 بھیجیا رب خلاصہ کر کے سننیاں مقبولاں
 سمجھنا چوں اعلیٰ اولیٰ ایہ مقبول خدا دا
 عیسے موسیٰ سمجھ نہا ندیاں خبراں یوں آئے
 افسر ساڈا وں والا دل دیاں کر و صفایا
 پیش عدالت مجرم ہوسی چارہ پھیر نہ کوئی
 سب دیناں تھیں دین اپنا جو عطر نکال لیا
 ایہ جو ہر کم اندر اُس دی کیجے تابعداری
 آپواپنیاں و قتال اندر آئے وشن دیوے
 وَالْيَوْمَ الْآخِرِ جیوں اللہ وجہ قرآن بتایا

یوں فرمایا اللہ تعالیٰ دعا کرنا اور اللہ کی
 لاریں نہ بننے کی گارانتی ہے جو
 ہیں کوئی ایک کام ایسی ہو
 اس کے بعد میں یہ کام ہے
 اللہ وہ لاریں دی ۱۲۱
 وہ ایک کل ایسا جو کہ
 حضرت قاضی القیوم علیہ السلام اور
 سب کو اس میں سے جملوں کی
 اعلیٰ عالم کے اور اس میں
 دیل تو حال باقیوں میں
 اعلیٰ دین کے وہاں تو
 واسطے خبر دار کر کے
 دفعہ اول اس میں
 آئے ہیں اس میں
 دینا دل کے خبر دار کر کے
 یہاں سے اس میں
 جو حکم میں اس میں
 ہو جائے اس میں
 حکم کے واسطے
 کی ہوئے اس میں
 بانی اس میں
 اوچا کے اس میں
 اسماء کے اس میں
 نام کے اس میں
 اسلام کے اس میں
 ۱۲۱

یوم الآخر کچھ لاؤں جو روز قیامت والا
 ہو کر جمع تمام خلقت پیش حضور کھڑی
 جنگیاں عملاں لیاں تائیں جنگیاں ملجن لائیں
 اہل ایمان ان نعمتِ حمتِ جنت باغ بہاراں
 ذکر قیامت بہتی جائیں وجہ قرآنے آیا
 ذکر حساب کتاب ترازو پل صراطِ تنہا
 میں بھی دیکھ حدیث کتاباں ندرائیں سارے
 تاج و دیکھ نہانوں معمن واقف ہوون بھائی
 کفر شرک برائیاں کولوں جو کونائیں ڈردا
 آخر نال ایمان آسن دی ایہو غرض تمام
 جیکر بے فرمایاں ندر پھر بھی شاغل رہیا
 وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ۚ معنی ایہو نکالے
 یعنی تقویٰ رب سچے و حاصل ہو یا جہانوں
 عملی طور قیامت تائیں جد تک نہ منیوے
 پورے طور قیامت او پر نہیں یقین جنہانوں
 اے مومن بن پورا مومن مومن قیامت تائیں
 نال قیامت سچے دل تھیں جس ایمان لیا ندا
 سمجھ نکو یاں حاصل ہوون سمجھ بدیاں چھپ چھپ
 سارا دین رسول اللہ واسوچہ حاصل تھوے
 ساریاں صفتاں مومن لیاں مل جتنیاں فرمایاں
 تائیں وجہ قرآن خدا نے بہت جگہ فرمایا
 رَجَزُكُوهُ نَمَازًا رُزْسَ حَكْمًا ۚ کیر دا
 جس بندوں سمجھدا ہووے پیش عدالت جانا

اس دن آپ عدالت کر سی خالق پاک تعالیٰ
 عملاں موجب بدلے ملن سب دیکھا ہو سی
 بُریاں تے بدکار تائیں بُریاں ملن لائیں
 دوزخ قہر عذاب الہی ہوگ نصیب کفاراں
 نالے وجہ حدیث مبارک سنیں ہر فرمایا
 جنت دوزخ کل حوالہ کہیں نبی گرامی
 لکھے مومن بھایاں کارن حال قیامت والے
 کرن یقین قیامت او ترک کرن بُریائی
 جیونکرادہ قیامت او پر مول یقین نہ کردا
 ایہ جو بندہ ہر بریا یوں سچیا ہے مدامی
 کچھ یقین نہ آیا اس نوں پھراوہ مومن کہیا
 کرن یقین قیامت او پر مومن تقویٰ والے
 پورے طور قیامت او پر خاص یقین تنہانوں
 تہ تک نال قیامت ہرگز مومن یقین نہ تھوے
 وجہ قرآن کریم خداوند کا فرکیہ تنہانوں
 نہیں تازد خداوند باری مومن ہو سیں ناپیں
 کوئی کم ناجائز اس تھیں مول نہ کینا جہاندا
 نال قیامت سچے دل تھیں جو ایمان لیاون
 جیکر اک قیامت او پر پاک یقین کچھوے
 ہک قیامت من اندر بے دپے آیاں
 مومن اوہ جو نال قیامت ہک یقین لیا یا
 منی جس قیامت سب کچھ کردا رہی ڈردا
 مدت دے آوہ فکر اُسے وجہ شاغل رہے نہانا

۱۷
 نور دلاؤ غفرۃ آیت
 دھڑ دھڑ بچا پارے
 آئی ہے دی اللہ تعالیٰ
 یونوں بانٹیں یقینوں الصلوٰۃ
 دوسرا یونوں یقینوں والوں
 یونوں برائوں ایک دو
 یونوں میں ایک بالآخر ہم
 اترل میں ایک بالآخر ہم
 یونوں ۱۲ ایسے آدم کو کہ
 ایمان لیا جسے میں ادا خدا
 یعنی میں قیامت نوں
 نوں تے دوزخ بہشت نوں
 تے دوزخ میں جو ہو
 سہ انہاں میں جو ہو
 جیوں خدایاں جہاں
 نہیں رسیداں انہاں نوں
 اے قاصر کس میں تاز
 نوں اے خراج کس میں
 نوں اے اللہ تے میں نال
 جو ایمان لیا تے میں نال
 قرآن مجید تے اے نال
 اگیاں کتاں دے میں
 نال آخرت دے میں
 رکھ دے میں
 دہندہ

جس نوں یاد قیامت ہوئے بے دل حاضر ہونا
ہرگز بدی نہ ہوئے اس شخص نیکیاں نہ کماند
اے مومن پڑھ حال قیامت کرو دیا دکھونا
چھٹیوں صفت کماے جو کوئی نیکی یا برائی
نیکی کرنے والیاں تائیں سخت نیکی تائیں
ملے سزا جزا ہر کم دی جو کوئی کچھ کماوے
پاؤں اجر حیاتی وچ بھی نیکی کیاں ملے
دو میں جہانیں نیکیاں تائیں ملن ملاج عالی
ایویں بغیر مان خدا دے کر دے جو بریاں
دنیا وچ بھی تنہا کلاں سخت بال خواری
وَالَّذِينَ فِي الْآخِرَةِ عَدَاءُ آبَائِهِمْ طَيِّمٌ بَعَثَ خَيْرَ سَرِائِسِ
دنیا وچ عداوت لادنی اسیں ضرور چکھاوے
وعدے حق بے دے سچے نہیں خلاف کریندا
توبہ باجھ گناہاں بلھے ملے عذاب ضروری
دونوں کم برابر برحق مننے آئے بھائی
وَالَّذِينَ بَعَثَ بَعْدَ مَوْتِهِمْ سَنُوبِ صِفَتِ اِيْمَانِ نِي
جو ہک اری پیدا ہوئے کیا اتوں مویا
ہر بندے نوں قبر اچوں بے ندہ پھر کری
کافر اس اٹھوں کو لوں ہوئے سچہ انکاری
لکھاں برجنہاں نہ تائیں مویاں لنگھ سدا
وچ قرآن خدا و نارا عالم کہا جواب نہاںوں
دیکھو کھاں نہیں جموں انکے کیا کچھ پہلوں
جدناو وول سال تسالوں پہلی وار بنایا

والقلم

رہے ہمیشہ فکر اسے وچ پیش حضور کھلوناں
جو میں مسافر راہ وچ جاندا کچھ نہیں موعربناں
کریں یقین جو ندہ بھی اُسدن سر چڑھونا
ٹھیک سزا جزا و ہندی خالق پاک ٹھہرائی
جو کوئی بدی کماے اسوں دیوے سخت تائیں
ہر کوئی آخر دنیا اندر بیجے دا پھل پاوے
اگے بھی پھر ملن تنہاںوں دے شان نراے
نیکی اجر نہ ضائع کرو پاک خداوند والی
دو جگہ نہ تنہاں دکاں سخت تائیں آیاں
لَقَدْ فِي ذٰلِكَ لَآيَاتٍ خِزْيٌ لِّمَنْ كُنَّ يَتَّبِعُونَ
وڈا عذاب قیامت دین و انہاں تائیں
یوم الحشر عذاب الکر وڈا عذاب کھاواں
عفو کرے تاں مرضی اسدی نہیں نا جان ویندا
بھن نہ رکھا اللہ ہرگز نیکاں دی مزدوری
نیکاں اجر نیکی ویندا بریاں نوں کیاں
یعنی موتوں بعد دوبارہ اٹھنا برحق جانی
روز قیامت پھر اٹھوئے پاک عقیدہ ہويا
عمل نتیجہ دیکھے ہر کوئی پھیر نہ کوئی مری
اسکھن پھیر نہ اٹھسی کوئی مٹے دجی داری
ہو گئے ہڈ چم خاک جنہاں پھیر کدوں اوہ آئے
اسیں اٹھاواں جو نہ پہلے سچیاں ساں تو
کس شخص تھیں ساں پیدا کیتا جڈ نہیں کچھ نا
پھر دوبارہ زندہ کرنا ایہہ کیا مشکل آیا

لے
ہرگز بدی نہ ہوئے اس شخص نیکیاں نہ کماند
اے مومن پڑھ حال قیامت کرو دیا دکھونا
چھٹیوں صفت کماے جو کوئی نیکی یا برائی
نیکی کرنے والیاں تائیں سخت نیکی تائیں
ملے سزا جزا ہر کم دی جو کوئی کچھ کماوے
پاؤں اجر حیاتی وچ بھی نیکی کیاں ملے
دو میں جہانیں نیکیاں تائیں ملن ملاج عالی
ایویں بغیر مان خدا دے کر دے جو بریاں
دنیا وچ بھی تنہا کلاں سخت بال خواری
وَالَّذِينَ فِي الْآخِرَةِ عَدَاءُ آبَائِهِمْ طَيِّمٌ بَعَثَ خَيْرَ سَرِائِسِ
دنیا وچ عداوت لادنی اسیں ضرور چکھاوے
وعدے حق بے دے سچے نہیں خلاف کریندا
توبہ باجھ گناہاں بلھے ملے عذاب ضروری
دونوں کم برابر برحق مننے آئے بھائی
وَالَّذِينَ بَعَثَ بَعْدَ مَوْتِهِمْ سَنُوبِ صِفَتِ اِيْمَانِ نِي
جو ہک اری پیدا ہوئے کیا اتوں مویا
ہر بندے نوں قبر اچوں بے ندہ پھر کری
کافر اس اٹھوں کو لوں ہوئے سچہ انکاری
لکھاں برجنہاں نہ تائیں مویاں لنگھ سدا
وچ قرآن خدا و نارا عالم کہا جواب نہاںوں
دیکھو کھاں نہیں جموں انکے کیا کچھ پہلوں
جدناو وول سال تسالوں پہلی وار بنایا

۱۷ سال ۲۵ خیرول کئی ہے وچ قرآن مجید ہے جو اکھ ہے ہن کافر اہل الاحیاء الدنیا موت دجی وامن نبوتیں بیٹھے نہیں ایہ کھیاں ہے اسادی دنیا دی مرنے ہاں اس
تے زندہ ہونے ہاں اسیں اتے نہیں اسیں اٹھائے جاواں گے دن قیامت دے ۱۲ مولیٰ محمد پند پھیروی

جیکر نہیں یقین تسانوں دیکھو سید جو اواں
 ہو رہا اس آدمی قدرت دیکھ یقین کریندے
 کافر بے ایمان تائیں جدوں یقین نہ آیا
 کتنے ہوئے اسے خالق پاک دکھائے
 دنیا و چہ خداوند عالم جو پھر بار جو اتے
 کافر اندے دکھاوے کارن باریا تنہا تنوں
 جے کرا جمل مسٹی والی اصلی موتوں مریے
 ایسا وہ پاک قدرت رب نے ظاہر کرنی ہی
 موتوں پچھے ٹھٹھا برحق اسوچہ شک نہ کوئی
 اس گل پر ایمان لیاوے لاجب اہل ایمان
 ایہ ست چیزاں سجا کہ دچہ جو میں کھسایاں
 جسوچہ یہ ست چیزاں ہووے جو من جانوسوئی
 استخس پچھے دچیزاں دکھاں مفصل حالا
 جہت نصیحت مومن کھیاں نافع ذکر دوہاندا
 اس جگدیاں کہانیاں قصتی پڑھن کئی اخباراں
 من من و ورنکے ایتنے ہر کوئی خوش تھیندا
 اس کارن ایسے لکھیا مومن فیض اٹھاوے
 کرن عام صنف دحق پڑنے سننے والے

مردیاں وچوں لکھاں چیزاں زندہ کڈھ دکھاواں
 پھر اوہ اٹھنا محنت والا کیوں نہیں تیں منیندے
 کہہتے اصحاب نمونہ اس داکھیں رب دکھایا
 جنہاں نصیب ہدایت آہی دیکھ ایمان لیائے
 سی اوہ فرضی طور انہا تنوں ماریا بارن والے
 تا جو زندہ کر دکھلائے پھیر و بار انہا تنوں
 دوجی وار تھئے جو زندہ پھیر نہ ہرگز مریے
 جو اس طور قیامت نوں پھر زندہ کرے الہی
 سب نوں پھیر جائے اندر جدوں قیامت ہوئی
 یَوْمَ لْبُغْتِ اٹھائے سمجھ نوں خالق پاک تو انہاں
 ہر مومن نوں منیاں لازم بہت ضروری یا
 نہیں تھے اوجہل برا بر کفر ثبوتی ہوتی
 اول موت بیان تے دو جا حال تصانیف والا
 موت قیامت یاد دجنہاں جنوں بھٹھتہا ندا
 اگے جگے ذکر بیانوں کدی نہ پایاں راں
 اگے چل کے معلوم کر سن کی کچھ بھلا و منیندا
 پڑھ کر حال قیامت والا چنگے عمل کماوے
 دو جگہ چہ پندیر بندوں خوشیاں دکھائے

تائیف خودن عمر رضی غفلت نصیحا از جامو و برخی احوال

غفلت پچوں بے نہ تیری ہوش بکھانے آئی
 ایسے سفر خانے اندر لے کئی بیویاں می
 جاگن والے ہمہ سلامت جنہاں نیند دجائی

آید غافل عمر اں تیری پنج پھس ہائی
 اکھیں کھول بیہوشا جلدی ناکر نیند باری
 جو آیا اس مال مولا یا ثابت ہیا نہ کافی

نال جنہاں دے ساری عمر ایں تہہ ہیار نہ پائے
 جے کر اپنے کارن کوئی نیکی تہہ مکائی
 سُنے جڈاں یہ گلاں استخیں منہ اپنا پرناوے
 پھر دوجی طرف کسے منہ تا بھی تہہ ہر پاسے
 پھر اکھ موت جو شاہد مینوں تہہ چھپاتا ناہیں
 رہیوں تکیندا کوں نہاں دے چلی واہ کائی
 دھیاں پتر تیرے سارے شور کاسے پین
 میں اوہ موت جو اگے تہیں کتنے جھگے گائے
 پھر اکھ موت جو دنیا تائیں کیڑی رنگ ٹوٹی
 تا پھر اوسے ویلے اللہ دُنیہ حاضر لپوے
 اکھ اے پیش ماں تہہ ایہ کیوں کر سخن الایا
 کیا کیا عیب کتنے تہہ میں چہ تینوں منع نہ کینا
 میری طلب ہمیشہ تیں نے رکھی شام صبا
 جا تا اسی تہہ دنیا اندر رہساں عمر ایں ساری
 ویکھ پھر اوہ مرنے والا اپنے مال خزانے
 اکھ مال بلا کر سنوں اے عاصی بدکارا
 اُپر فقیراں تے سکیناں مینوں تہہ نہ لایا
 اینویں ہر شے اسدے کولوں ہو پتر اکھوے
 جیکر چنگیاں عمداں لا رہیا خیرات کماندا
 مرنا خوشی فقیراں تائیں کہیا شاہ ابراہ
 دنیا اتوں مومن بندہ مرن لگے جد کوئی
 نرمی سختی دُنیہ اندر جو کجھ اوس لنگھائی
 دنیا رار مرن جتویلے ڈاڈی کمل لیاون

مال تیرے سا بھن وائے میں اوہ اج بنائے
 کم تیرے اج آفے بھائی اوہ ساری بھلیائی
 اس پاسے بھی موت کھلوتی سنوں ہی آفے
 نسن دی کوئی جہانہ بے ڈاڈا ہا اکھ پچاسے
 میں اوہ موت جو فانی کیتا مایہ تیرے تائیں
 اج میں حکم اللہ تہیں تیری جند نکالن آئی
 کھلے تکسین نفع نہ دیسن تینوں گم کر پس
 چنگ چنگیرے تیرے نالوں ڈیاں تیاں والے
 اکھ ڈی فرین اہی اس چہ نفع نہ کوئی
 بڑھی عورت بن کے سنوں صورت آن دکھاوے
 میرے اندر عمر لنگھائی میں تہیں شرم نہ آیا
 وجہ بدکاری عمر گذاری ظلم کیتا تہہ پیت
 میں پرواہ نہ رکھی تیری تینوں ہونڈیا ناہیں
 میں بیزار ہوئی ہن تیں تہیں دیکھ تیری بدکاری
 نکل علانے اسدے دچوں دن ہتھ بیگانے
 حق بیگانے رکھ رکھ مینوں جمع کینوں سارا
 اج ہن نکل تیرے قبضے تہیں ہتھ بیگانے آیا
 تک تک بندہ چیزاں پٹیاں اہیں مارے کو
 تا افسوس نہ کردانہ تکلیف مرن دی پاندا
 تے غم افسوس نہ امت تہیں موت جو دنیا دارا
 اتنا خوش ہووے جیوں سنوں دل سخت ہوئی
 سمجھ جیالاں کولوں سدی اللہ جان چھڑائی
 چور انمول جیوں بندہ جانے زوری پکڑ لجاون

۱۰
 عن عائشہ قالت قال
 رسول اللہ صلعم اللہ علیہ
 لمن لا دار له الا دارہ
 ۱۱
 دنیا گھر ہے ناگھر یا دارتے
 مال ہے بلہ الا دارتے جمع
 کر دے ہن دنیاوں مقبل
 ۱۲
 فرمایا پیغمبر صلعم نے موت
 الفقراء را حققت یعنی موت
 در دنیا دہی خوشی ہے۔
 اتنے روایت ہے فرمایا
 پیغمبر صلعم نے تھکے لکون
 رسول صلعم نے تھکے مومن دی
 الموت یعنی تھکے مومن دی
 ۱۳
 موت ہے ۱۲
 تھکے غم افسوس آہ
 جبرج آجیا ہے وجہ
 حدیث مبارک ہے موت
 الاحصاء تھکے ہن موت
 دنیا داراں دی غم تے
 افسوس ہے ۱۲-۱۳
 مولوی دلپیر

وقت نزع دے حسرت یاروں جھٹکن کھ خواری
حضرت عیسیٰ دنیا اندر گھر نہ کوئی بسایا
ہک کنگھی ہک کوزہ آہا کل اسباب نہاندا
ویکھ و مہنوں وہ کنگھی اپنی عیسیٰ نے سہ پائی
کوزہ بھی اوہ سٹیا اونٹھے بالکل تو گئے خالی
دنیا والے بھی لد جاوے بھکھیاں بھی لد جانا
کتنے شاہ شہانے کتنے وجہ غریبی موئے
ایہ سب ڈنبر دنیا اندر اس جگ فرق نہ گائی

دنیا نالوں چھڑ نہ سکے دولت جنہاں پیاری
نا اسباب نابرتن کوئی اینویں جھٹ لنگھایا
ہتھان نال ڈٹھا اک بندہ اپنے وال چھڑاندا
پھر ہک ٹھٹھا نال ہتھان لے پانی پیندا بھائی
پھر کوئی چھیز نہ رکھی اوہناں ہرگز دنیا والی
چلو چلی داعالم سارا رسی نام رہا نا
خاک اندر جد جتے جا کے سب ابرہے
جیہا شاہ سکندر اوٹھے تیہا پید یر گدائی

بیان جان کنڈن و سکرة الموت

مشکل ویلا جان کنڈن دا اللہ پاک بچا دے
بھاویں دولتمند ہووے کوئی بھاویں شہسوار
کھڑے ہن سبھ بانغ بھجیے محل بلند منارے
یار پیارے دنگ ہو جاوے کچھ نہ آوے جاوے
اک کنڈے دریا نہ سہنری جسدی باقی پیری
وہی ڈوے پیاراں والی نت صدقے جاوے
رستم نوں باسی فیلاں قوت بخشی آہی
وچہ ہوا دے اڈا آہا تخت سلیمان والا
حضرت عیسیٰ موسیٰ یحییٰ جگتے رہیا نہ کوئی
سروڑ عالم ختم رسول ال کل امت دے والی
کُلِّ نَفْسٍ ذَاقَتْ الْمَوْتَ رَبِّ سَچے فرمایا
سخنی جان کنڈن دی اینویں چھ دیناں وال
ایسا سخت عذابایت ہووے اسنوں بھائی

پیر پنجیہ سب چنگا مند اہر کوئی آزماوے
جال یہیلا نازل ہووے کچھ ہتھ و ات نہ آوے
لشکر دی کچھ واہ نہ چلے کون کوئی دم ہا
پت بھتیجے بھائی بھیناں دکھ نہ کوئی وڈاوے
اوہ بھی ٹال نہ سکدی ہرگز بیٹے دی پیاری
اُسا بھی کوئی زور نہ پلے بیٹھی نیر و ہاوے
اُس نہ بھی کچھ دس نہ چلیا بھتیجی موت الہی
دنیا اوپر رہیا نہ اوہ بھی چکھو س موت پیلا
تلخی جان نکالنے والی ہر نوں حاضر ہوئی
تلخی جان کنڈن دی کولوں اوہ بھی رہے خالی
ہر نے چکھنا موت پیر الہ جو دنیا تے آیا
تن سوٹھ تلوار جو س کوئی ننگے پندے لاوے
جیس تن لگے سوئی جانے دجیاں خبر نہ کوئی

۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

جے اسویلے طاقت پاوے اپنا حال سناوے
 پاک نبی فرمایا ایسا ہرگز کوئی نہ مردا
 ملک الموت دکھالی اینویں کہیا نبی غفاری
 وقت کن دعمل تمامی اگے آن کھلوون
 چنگیاں عملاں لاجس کیتیاں نیک کیاں
 دیکھتھوئے خوشحال نہایت ذرہ خوف کردا
 اوہ مرنا نہیں اسدے کارن جن خوشی دچرھدا
 تے جس عمل نہ کیتے چنگے عیبیں عمر نگھائی
 عمل اپنے اوہ دیکھے جسم مروتے تے گرلاوے
 اوہ کرفریاداں سا کانتا تیں بدیاں کنوں ہٹا کو
 جیکر خبر کسے نوں ہوئے جو اسدے سنگ ہوئی
 جو کوئی مومن وقت مران دپاوے دکھایا تیں
 سختی جان کندن دی ہرلوں پاک نبی فرما کو
 جنسوں موت اچانک آوے مرض کوئی پاو
 یعنی جان کندن دکیونکر دکھ ہوئے اس بھائی
 کنڈیاں والی جھاڑی تے جیوں کپڑ کوئی کھلاے
 جیونکر اس کپڑے نوں یکدم خارج چھین جائیں
 تے جو بندہ دنیا اندر اچن چیت نہ مردا
 سختی جان کندن دی جھپڑ دیکھ مئے کواری
 یارب تیر فضل کرم تھیں مینوں اس بگانی

بدیا تھیں سُن جانت اسدی چمڑا بھی اُڈھاوے
 رگ رگ چہ نہ ہووے جنسوں سخت عذاب اندر دا
 جیوں دسے تلوار کسے نے ننگ پٹے ماری
 وجہ جیاتی اپنی دے جو اس کلمے ہوون
 حکم الہی نال تمامی اسدے اگے آیاں
 شوق الہی دل چہ دسے نال خوشی دے مردا
 دھندے چھوڑے دنیا والے بھج بہشتیں وڑو
 اوہو شکل گستاخان الی اسدے اگے آئی
 اس ویلے کوئی واہ نہ چلے مرنا مٹول نہ بھالے
 پر ساکاں نوں خبر نہ کوئی کی اس نال دہاکو
 پھیر جیاتی اپنی اندر کرے گناہ نہ کوئی
 اوہ پاک گناہوں ہونے کے مردا لیند اجا تیں
 قدر موافق ہرے اُتے ایہ مصیبت آوے
 پاک نبی تھیں بچھیا کسے اس کی حال دہاکو
 تا پھر پاک نبی نے اسنوں دکھ مثال سنائی
 پھر چارے جو کاں پھڑکے اسنوں سختی نال اندر
 ایویں جان کندن دی سختی تا ہووے اسدیتا تیں
 اس دے تائیں دکھو وکھرا دکھ الہی گردا
 پھر جیوں دی چاہ رکھدے موت اُنہاں نوں سہاوی
 بخشیں اس پن پر بندے نوں وقت نہ آسائی

علامات سلامتی ایمان سوء خاتمہ

وقت نزع دے جنسوں آوے منتھے وپر چنگھارا

نال ایمان سلامت اس دا ہوندا یا راقدا

۱۷
 خاص نماز اللہ دے
 رسالے اپنے تکرر الموت
 دے کھیلے ابن ابی الزبیر
 نے جس لہری تھیں دایت
 کہتی ہے جو ہر باحضرت
 صلے اللہ علیہ وسلم نے مٹئی
 موت دی دے سوچو
 دے ضرب مٹئی ہندی ہے
 اے حضرت علی تھیں دایت
 جہیز اپنے تلوار دی سہوی
 جہیز مرے دی تھیں تے
 چہ تکلیف مرے دی تھیں تے
 اسی طرح روایت کیا ہے
 نصیب اس تھیں عن عبد اللہ
 خالد قال قال رسول اللہ ص ۱۷
 انما قالہ اذ خلا سیف رواہ
 ابوداؤد مشکوٰۃ شریف ۱۲
 ۱۷
 عن برادہ قال قال
 رسول اللہ ص ۱۷
 عن العین رواہ الترمذی
 مشکوٰۃ بخبر روایت ہے
 برادہ عن ابی کبیر
 جہیز ابی الزبیر رواہ جب
 سلمہ ابی الزبیر رواہ جب
 تھیں وقت مٹے دے چنگھارا
 یارب جو اسدے اٹھو

کھلا نک تے نیر اکھیں تھیں جان علامت چنگی
ایہ امر نہ کر پئے اسنوں اسے کول پڑھیوے
موت قریب ہو و جد مومن پاک نبی فرماوے
جو مومن نوں دکھ دیوے سستی چھ نماز اکر دا
گلوں آواز شتر فوج د امر نے میلے آوے
ہیں ایہ تنے علامت ان جیاں قہر نزول خدائی

کلمہ پڑھا مرے جو ہو جنتیاں دانگی
مت انکار کرے پڑھنے تھیں لٹا کا فرقیوے
اسے تائیں کلمہ طیب یاد دلایا جاوے
پہوے خمر خدا مت کر کا فر ہو کے مردا
اوپر پیشانی ٹوٹے ہوں رنگ بُرا سیاوے
یارب سایاں فضل کرم تھیں رکھیں آنچائی

فریبان شیطان لعین و نزع برائے سدا بمیان فایہ نماز وقت

شیطان دشمن سخت بندے د اہرم دیر کماے
آدم تھیں تا آخر اس نے کھو اسل سنگ پیا
وقت نزع بندے تائیں اٹھے پیاس کمالاں
پانی دے دیر یا تمامی جے ہوں اس اگے
ایسی تلخی اٹھے سنوں اس ساعت چھ بھائی
ایہ شیطان لعین نکارا تدوں فریب بناوے
اچو فیرے اس بندے دے پھر داوہ مکاری
جیوں جیوں سنوں سامنے کرے پانی اوہ دکھاوے
اوڑک کھول سناوے بندہ مطلب اچھ دل دا
بندہ اکھے قیمت اس دم پاس میر کچھ ناہیں
بندہ آکھے اوہ گل کھڑی جلدی دس لاواں
تاں اوہ شرک سکاوے اسنوں یا کوئی کفر بکاوے
جے اوہ نیک نصیبان لاہو و کرم خدائی
جو شیطان سکاہے اسنوں ذرہ نہ مول قبول
جے بد نخت ہوئے اوہ بند ادین ایمانوں کچا

کا فر کرنے بندے دے چھ ہر دم زور لگائے
مڑیاں نیک تھلا موزی دینیں پناہ خدا یا
سینے چھ ہزاراں تلخیاں بلن جیوں مثالان
اک قطرے د اکم نہ آون پیاس اچھی لگے
گل سمندر پیوے جیکر پیاس نہ اترے کائی
پانی رکھ ہتھال د کپڑا سنوں آن دکھاوے
بندہ دیکھ کہے اہر پانی ہتھ لگے اک واری
تینوں تیوں سنوں حرص یاوہ دیکھے تے ترسا
سُن شیطان کہے اُستا نہیں مُفت نہیں ملدا
کہے شیطان جو قیمت بدلے تھوڑی گل اکہاں
مَت پانی ہتھ لگے مینوں سخنی تھیں بیج جھاواں
یا اس کوںوں اپنے اگے سجدہ پکر کراوے
بیج لہے شیطانوں اسدی بات نہ منے کائی
اکھے اشر و اھد میر سچیت پاک سولے
من لہے شیطانیاں باتاں سنوں جانے سچا

روایت ہے
عاقبت بہت
جو فرمایا ہے
اللہ جل و علا
من کان اتواکلا
لا الا لہ و فی
الظلمۃ علی
کلام من دی
کلمہ طیب ہو
حق ہو یا بد
بہشت ہے
ابو عبد اللہ
تھیں بے شک
بڑھیاں
پانی قہر نکلی
لوہے تھو
تھیں مٹی
کسی کو
ہوئے

حق اسدے وچہ جو کچھ نکھی نیکی یا بُریائی
جے اس دے وچہ نصیبان لکھیا جنت باری
جے وچہ نور جنم دے رب اُسوں بالن کرنا
جے اُس فریب شیطانی کو لوں بیچ جاوہ بندہ
جو دُود و دیرے اس بندیکر اگے ستھیں موئے
اکھ جو کچھ تیرے تائیں لوکاں پیا ڈرایا۔
دونہ خاتمہ بہشت نہ کوئی عالم جھوٹا لاندے
توں ہرگز رکھ نہ خوف کسدا ہر گل کوڑ مٹی
ایہ گل بھی جو کچھ ہووے ترے یقین لیاوے
پھر صورت ہو رہا کر اوے اکھ اسدے تائیں
خوش قبیلے تیرے تائیں روون کر کر ویناں
اک کا تیرے تائیں ٹور دتا رب آگے
وہی بیچ ویاہی تیری ویکھ رہی کت حالے
کر کے نرم زبان نہایت اسدے تائیں چھلے
پر حسنوں شہ کرے ہدایت بخشے اپنی باری
شیطاناں نوں رفع کریندا اسے سو پزاراں
جو کیتا اس چنگا کیتا سر پر چشم اہٹا
تینوں لکھ پھر کار خدا دی لعنت گوئوں گوناں
جو اس ویدے قائم رہیا پکا صدق جسا یا
تے حسنوں نہ نہ باری کیتی مئے حکم شیطانی
حضرت جعفر صادق صاحب موفی سخن پوندا
جو بیچے وقت نمازاں مومن خوب بجا لیاوے
نالے اسوں کا طیب ملک الموت سکھاوے

ہو جاندی اس سعادت اندر ساری کاروائی
اسد م اندر ہے سلامت شیطانون بیزاری
داؤ شیطانی جھلے اسد م ہو کافر اس مرنا
تا پھر ہو فریب بنائے شیطاں دشمن مرنا
بھیس انہاں کر کے مودی اگے آن کھلے
اوہ بالکل جھوٹ طوفان آبا اسال کجا زایا
نا کوئی دکھ عذاب قبر دایوں گئے ڈراندے
میں خود ویکھ آیا اس جاگہ چھ پھپھیت نہ کوئی
تے جو مومن ایمان کامل اسوں مٹول نہ بھاوے
ظلم کیتا رب تیرے تائیں عدل کیا یا نہیں
پُت لکھتے ہے ڈواندے سوگ پیا سہ پھیناں
اہل ایمان ہے سچہ پچھ ایہ گل ٹھیک نہ گئے
جسنوں سچ نہ دکھا اکھیں مٹھی نہ اچھالے
سمت ایمانوں خراج ہووے سنگ اسدے لے
اوہ نال ایمان سلامت جاوے پاوے عزت بھاری
اکھ سب میرا ہے عادل کروا چنگیاں کاراں
توں ظالم مردود حشر دا تیری بات نہ منا
اکھیں تھیں ہٹ جا پلیدار رب یا ملعوناں
دو میں جہانیں اللہ اس دا پیرا بنے لایا
اوہ ایمانوں خراج ہو یا ڈبیا دو میں جھلے
ملک الموت فرشتے تائیں فکر نمازاں ہوندا
وقت مرند اسد کو لوں شیطاں دے وڑھاوے
جے اوہ کلمہ پڑھ کے مویا دگدا جنت جاوے

۱۷
ایماندار باری دشمن جے
جس دی دشمنی ترک نہ کیجے
تھیں ثابت ہے جس طرح
فرمایا اللہ تعالیٰ ان
الشیطان اکھم عدونا خفونہ
عدونا یوحیو فی قلوبنا
من صاحب البصیرۃ یبصر
شیطان ہے دیکھنے والا
دشمن پس جو دیکھ نہیں
دشمن سونے والا نہیں
جیو اندر ہے شیطان اپنے
ٹورے لوں پاوے موت
دفعہ دیاں تھیں ساراں
۱۷
قاضی خاں اللہ صاحب
اپنی تہی ایمان ملک الموت
سے مقول ہے ۱۷
مولوی دبندی
جیری

اے بندے مشتاق خدا دے ذکر کا وہ والے
دنیا دا گھر چھوڑا تھا میں چل شتابی مروا
ایک گل سن کے روح مومن نے جلدی باہر آوے
مشک جو بس اٹا دے کوئی بکھے آب شتابی
ملک الموت فرشتہ جلدی قبض کئے اُستائیں
خوشبودار کفن اوہ جیڑے نہاں بہشتوں اندے
جیوں جیوں اوپر لیا وہ ان کوں نہ قرآن
تال و ب معقیم فرشتے دس پتہ ٹیکاناں
سنگر اس داناں ملائک کر دے خوشی سوئی
ایو بس شابس شابس کر دیاں آسماناں نکاح
کھولن در آسماناں فالے فلکیں ڈھماں پایاں
وچھ تھکوا آئی جاوے امر کرے سب سائیں
اس بندے نے دنیا اندر میرے حکم سہا لے
و فرمایا میں اندر جداں نام لکھیوے
دھرتی تھیں میں سر حیاستوں کہند اللہ باری

رتیر کے تھیں سبھ قضیہ لاج خداوند ٹالے
 جنت دا گھر تیرے کارن پیا اڑیاں کروا
 نال سہولت حکم بے تھیں کچھ تکلیف نہ پاوے
 ایویں روح مومن دے دا پر موعودے فضل جنابی
 اوس کولوں بھرور فرشتہ لیندا پکڑا تھا ئیں
 عزت نال سپت انہا نوخہ طرف فلک لچا لے
 نال خوشی دے اس بندہ نام نشان چھاپا
 پت فلا نے ایہ آما اس دا نام وصال
 راہ مرد اکھ شاہیں تینوں جی عمر لنگھانی
 اکوئل استقبال کرن نوں عمر فرشتے آون
 تاجو ایویں ملک مقرب ست آسمان لنگھاون
 سنو فرشتیو حکم میرے نوں جو میں سنائیں
 دلج کرو جھباناواں اسلا عتین وچالے
 لچا و پھر طرف زمیں دے حکم الہی تھیوے
 واپس کراں اُسے وچہڑ کے پھر کھال کواری

مَنْ خَلَقَكُمْ فِيهَا يُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا يُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى

جو پیدا یہ حکم الہی سنن فرشتے نوری
 جتنے مجھے لاش فرشتہ روح نول اوٹھنے آنے
 حیات اسنوں میت جو کوئی تختے اوپر دھردا
 غاسل نول سو گندراں کر کے کہند اہر کمائیں
 جو گھن پیناوں منجا چاون سامی وچہ اتارن
 ہوند اخوتی اتہاندے اپچہ پڑے جھب لیجاون

لے آؤں روج طرف نہیں عزت کے لیے پوری
اُس دی طاقت نال میت پھر ساریاں گلاں بچا
جو روون پٹن پٹن لاؤں تنع انہانوں کردا
بیس کٹھا موتاں دایمنوں ڈیڑا ہتھ لائیں
سبھنا نعل اوہ جانن ولا جو تجھیز سوارن
تے آکھ جلدی کرو انہانوں جیہ دور لگاؤں

بیان منع از تزریق و فرغ و درجہ صبر

اسی حدیث میں عبارت
اس طرح کہ ہم دینی امور
میں تباہی مچا رہے ہیں
رسول اللہ صلی اللہ علیہ
وسلم نے فرمایا کہ میں
وہاں حاضر ہوں گا جہاں سے
میں باغی ہوں۔ رسول اللہ
وہاں حاضر ہو گا جہاں سے
رسول اللہ صلی اللہ علیہ
وسلم نکلتے ہیں۔ اگرچہ
اس حدیث میں یہ ہے کہ
میں وہاں حاضر ہوں گا
جہاں سے میں باغی ہوں۔
اس حدیث میں یہ ہے کہ
میں وہاں حاضر ہوں گا
جہاں سے میں باغی ہوں۔

اکثر عورتاں ماتمال اندر پاؤں شور کرائے
باہیں کھلیاں کر کر وون منہ تے پتے پاؤں
ہک پاہن سیلے مگروں چھین نکلے پڑانے
چیک چھاڑ اکول میتے پاؤں شور اچھرا
وین بے ہودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

روون پٹن کپڑے پاٹن وال ڈاون سائے
نام بھراواں تے غم یاراں مرنا ان سہاواں
پٹ پٹ جدیتاں ہوون پاہن دیاں کلم کلم
بھاویں ڈھانڈا ہر ہودے پوسن شیر اثیرا
سینہ کٹن تے منہ پٹن شبک کسیرہ آیا

اَنَا بَرِيٌّ قَسِيْنٌ خَلَقْتُ وَصَلْتُ وَحَرَقْتُ مُتَّفِقٌ عَلَيْهِ

وہ شکوۃ حدیث مبارک پاک نبی فرماو
بھی جو کوئی پٹے وال تے پاچک پیراں کر
جے میت منع نہ کر کے مویا اپنیاں کا ناپیر
وچہ ہو روایت قت مصیبت جو کوئی ٹوچھ
جو منہ اپنے پر تے سیاہی کالے کپڑے پاو
نوحہ کرن تے سننے والیاں لعنت بدی انی
جد ہوئی وفات امام حسن دی رحمت ہوں خدائی
بیٹھی رہی قبرے اوپر پورا سال لنگھایا
سُنیا اس عورت نے کتیں اٹھ آوازہ بھائی

میں نیز انہا شخصیں مویا جو کوئی وین آوازے
پاک نبی نیز انہاں تھیں فرمودہ سرزد
تا پھر وین کرتے بدلے پاوے وہ سرائیں
اوہ جیونکر نیزہ پکڑ کر سینہ اندھناں لڑائی
کوئی دُعا عبادت نس مقبول نہ کیتی جاوے
بھی کل فرشتیاں بندیاں دی پھٹکار نبی مائی
تا بیوی اسدی قبرے اوپر جا کر جھگی پائی
گذر چکا جد سال قبر تھیں اک آوازہ آیا
دس بھلا اوہ لدھی تینوں جوش تھہ کھڑائی

مقولہ مصنف

جس فوس موت اڈا بجائے پھراوہ ہتھ نہ آوے
جیون دیاں پھراس بلندی جس جاگہ کوئی جوا
دُنیا اند جو گم جائے وڈک رب لہجاوے
جس کے زخمیں ہر کوئی بندہ اپنی جان لکائے
لکھوئے لکھ چیکے کوئی لکھ آزدہ تھوے
جے اس شور ککائے نالوں بندہ صبر کراوے

اس دا ملنا قسمت اُتے جے سب چلاوے
شہرِ عدم دجو کوئی جلاوے مڑا پس لیس نہ آوے
پراوہ گیا کدی نہ لٹھا جسوں موت ملاوے
اوہ مرنا اخیر کی دن سب فوس آن بلاوے
لکھ پٹے لکھ وال اڈائے مڑہ پھیر نہ جیوے
باہجہ حساب شمار صبر اجر حضور پائے

اس جگہ پہلی حدیث باران
عازب والی حدیث جس تعلق
کے تعلق مرثا دار بیان
شرع ہے ۱۰
ہیت بدین عواں دی
میں احوال و حدیث جس
موتی نام سننا سے گھر جاکے
پلے پار اپنے پاں درخت کی
فاطران کے انوس
نکال دیاں ہیں تے غم آکھن
چا تھوے جے اسی اصول پکا
خیزوہ تے غم سہجے
میں خود یاد سن داگ
وین عبد اللہ بن مسعود
قال رسول اللہ صلی اللہ علیہ
سنا سن ضربا لہ و دوسن علیہ
دوئی عواں الی اللہ متفق علیہ
یعنی رواں تے عبد اللہ بن
مسعود تھیں مرثا رسول اللہ
نے نہیں سناں تھیں جو کوئی
اسے منہ بہتے اویسے کہتے
تے پکائے مال پکارے
جاہلیت ہے ۱۲
دہلی

قَالَ اللَّهُ تَعَالَى إِنَّكَ يَوْمَ الْقِيَامِ تَرْجَاؤُنَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ط

ایہ آہستہ رونامت پاک نبی فرماوے
چشم چم نیر ویاون لگا پاک سول شہارا
سناول منع کروا حضرت آپ کیندے ناری
دواوز بے تے دونوں کم جہالاں ولے
منہ نول پٹن کپڑے پاٹن ایہ بھاری مٹی
میں بیزار انہاں تھیں میری امتوں خارج ہونے
اس نے نول نرم دلاں چہ کینا التہ باری
دل میرا غمک حیرت میں آسٹونیں جلائے
میت اور پروردی ڈھکی عورت کس بچاری
روون کا اس دکھی تائیں پاک نبی فرمایا
نویں مصیبت اسلے اوپر سے یہ رواں ماری
نابیں امت حضرت دی جو پٹے منہ سرکھو

افضل صبر بناون پر جے روفے نیر چلاوے
جہاں ہو یا فوت نبی دابلیا ابراہیم پیکارا
عبدالرحمن پیش نبی دے اگر عرض گذاری
حضرت کہیا تہاٹے کونوں چار گناہ میں تھا
ہک آوازہ لوحہ والا دو جاکا لون بھائی
جو منہ نول پٹن کپڑے پاٹن میں نا کر وندے
ایہ راہ رونام ہے رحمت جیوں میں کردار ماری
پھرے کر نام پتر دادر دوں پاک نبی فرمائے
ابوہریرہ کرے روایت عمر و فی اک ماری
کینا منع عمر نے اسنوں روون کنوں ہٹایا
اکھیاں سدیاں روون الیاں کردیاں گن ماری
اس نے داخوف نہ کوئی جو آہستہ روفے

در احوال موت شہیدان

جس دم قتل ہوئے کوئی بندہ اندر راہ خدائی
اللہ صاحب اسلے تائیں پاک گناہوں کردا
پیراں دوچہ کنڈا پڑیاں جیونکر کچھ جتاے
عزت نال فرشتے اس نول اوہ کپڑے پہناون
اسکے اوپر چٹھا فرشتے جانے مارا وڈاری
اگے دنج فرشتیاں اندر سیر کرے آسمانی
جیونکر اوہ فرشتہ آہا سونہارنگ شہنشاہ
پیش خداے سجدہ کردا سچی جسدی شاہی

ہے عبداللہ ابن عمر تھیں ایہ روایت آتی
پہلا قطرہ خون جدوں اس مہر قتی اوپر چھڑا
جان کنڈن در شہیدان یوں نبی بناوے
کپڑے پھر ہشتال پچوں سدا کارن آون
نالے آوے اسلے کارن جنت تھیں اسواری
طرف فلک دی چالیاون اسنوں ملک فرانی
وچہ ملائکہ روح مبارک ایوں ال مل جاوے
ایوں جا پہنچا ہن اسنوں چہ حضور اتھی

قال الله تعالى انما يؤقي القمار برون اجبرهم بغير حساب ط
افضل صبر بناون پر جے روفے نیر چلاوے
جہاں ہو یا فوت نبی دابلیا ابراہیم پیکارا
عبدالرحمن پیش نبی دے اگر عرض گذاری
حضرت کہیا تہاٹے کونوں چار گناہ میں تھا
ہک آوازہ لوحہ والا دو جاکا لون بھائی
جو منہ نول پٹن کپڑے پاٹن میں نا کر وندے
ایہ راہ رونام ہے رحمت جیوں میں کردار ماری
پھرے کر نام پتر دادر دوں پاک نبی فرمائے
ابوہریرہ کرے روایت عمر و فی اک ماری
کینا منع عمر نے اسنوں روون کنوں ہٹایا
اکھیاں سدیاں روون الیاں کردیاں گن ماری
اس نے داخوف نہ کوئی جو آہستہ روفے
یہ روایت ہے عبداللہ ابن عمر سے
پہلا قطرہ خون جدوں اس مہر قتی اوپر چھڑا
جان کنڈن در شہیدان یوں نبی بناوے
کپڑے پھر ہشتال پچوں سدا کارن آون
نالے آوے اسلے کارن جنت تھیں اسواری
طرف فلک دی چالیاون اسنوں ملک فرانی
وچہ ملائکہ روح مبارک ایوں ال مل جاوے
ایوں جا پہنچا ہن اسنوں چہ حضور اتھی

بھی کرن فرشتے سجدۂ ناپچھ حکم خدا فرماوے
 باغاں پہ لجاو ن جاکے لے سنگ بھراواں
 سوہنیاں نیت پوشا کا لافن پٹ پیڑ بنداون
 جتنے نوری بیٹھن کارن سیر کرن ہر جہاں
 اوہ مجھی سب تم خوشبو یاں نیت ہشتین لہاں
 کر کے صاف پکائی جاوے کارن انہاں شہید
 گوشت اسدے دیوے آوے ہر قسموں خوشبوئی
 پھر اوہ گاں تمامی راہیں میو جنت چردی
 گوشت اسدے نوں پھر کھاو نوح شہیدان
 جیوں جیوں دیکھن جنت اندر اپنے محل کاتے
 سارا دن انہاں نوں اللہ جنت سیر کرائے
 وجہ قتلہ لال جھوٹن جاکے عرش معلے تلے
 رب فرماوے فضل میرے نفیس ہونہ کج چاہو
 عرض کرن وجہ سجدے رب تینوں تھڑہ کائی
 حکم ہووے جو منگو بیشک جھٹے تہاں پیاری
 راہ تیرے وجہ لڑنے جاکے اپنی جان گنواوے
 رب کہے ایہ جاہوناہیں زندگی دُنیا والی

پاس شہیدانِ جنت اندر اسنوں بھجیا جاوے
کھاوَن پیوَن میوے جنتی مانن ٹھنڈیاں کھاوَن
بھر بھر پیالے شربت والے نوکرانِ پلاوَن
اک مچھلی اک گاؤ ہمیشہ ملے نہاندے تائیں
شام ہووے ناشکم مچھی چلوہ گان سنگ جلاوے
کھاوَن عیش اڈاوَن سارے پاوَن شیانِ عیدان
دھن نصیبیاں والے عیندی ایسی قسمت ہوئی
فجر ہووے تا مچھی اسنوں دنبالوں کر دی
ہر میگو دی لذت پاوَن بہن سدا خوشحالی
نیوَن نیوَن خواہش کرن جو اللہ جھ قبائیت آنے
رائیں رنج آرام کریندے بیٹھ عرشے سائے
سبز پھیر دین کر فخرے جہان بہشتیں ملے
طلب کر و کچھ میرے کولوں جو سنسو پاؤ
سو و پتہ خواب خیال نہ سائے اوہ دولتِ ج پائی
کہن تہیہ جو دنیا اندر پھیر چلاں ہک واری
اوہ لذت جو عمر دیاں ڈھٹی پھر کواری پائیے
دُنیا تھیں میں دھتسا لوں جتنے دے عالی

وَلَا تَحْزَنْ أَلَيْسَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَالٌ بَلَّغْنَاكُمْ مِنْهُ مِنْ قَبْلُ وَأَمْوَالٌ مِمَّا قَدْ فَتَنَّاكُمْ وَلِئَلَّامْتُمْ بِهَا تَهْتَكُونَ فَرِحِينَ
بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ

وچسپا ہے چوتھے کیتا حکم خداوندی
 بلکہ پاس خدا اپنے سے زبردست ہیں تمامی
 ہر دم خوشی کریں مگر فیض انہاں تے نہیں
 اسی امامہ کرے ویت پاک سول لاہی

قتل ہوئے جو راہ اللہ وچہ ہوئے سمجھونا میں
کھاؤں سدا بہشتاں اندر میرے رزق تمامی
کے کچھ شکر کر رہے تیاں جنت اعلیٰ جائیں
روح شہیداں بندے اللہ آپ قبض فرماوے

نہ تھکا ان زوار و حاکمی اجداد حاکمی یقیں فی سید ایک مرقہ آخری مشکوٰۃ ص ۲۵۱۰ آیت اکھد ہیں شہید اس پر وردگار چاہتے ہیں میں ایہ جو پر ناسد بنان و روح اساطیر و چہ جیساں سازیا مرے تاج و قتل ہوواں اس میں وہید راہ تیریدے داری دوسری ۱۲ و لندیر۔

کہن سلام علیک فرشتے خوشی ہو تادھ تائیں
ملک الموت فرشتہ جس دم روح نوں قبض کریندا
آکھ بھائی لے مہن تیری اللہ خیر گزارے
اندر راہ خدا دے پایاں جو تودھ پڈایاں
نیک کیاں تودھ کیاں بدیاں نوں بھلایاں
دوہاں تھیں مہن اللہ باری سختیاں دوسٹیاں
تیرے نال ویلے میں تھیں ٹالیاں بٹالیاں
کر فریاداں روئے جسٹہ روح نکھن دے ویلے
اوڑک پھر جانند دونوں روئے تے کر لاند
مکڑے سب میں داسد م رور و کرکرن ہائی
چالی روز کریندے ارسی دروازے آسمانی
روزی اُس بند دی ہرن آوندی جنہیں میں
میت نوں پھر تختے اپر گھستے جڈن نہمان
بندیاں نالوں ول ہر کم کرن فرشتے نوری
پھر جد منجا چاون اس دا بندے وار و واری
جاں کند ہادیوں لوک میت نوں بھیج پھوڑی
گھر تھیں لیکے نوڑ قبر تک بنھن ملک قطاراں
کرن عاتیں اسے کارن پیش خداوند باری
دیکھے جد شیطان انہاں نوں کردا حسد نکارا
مارے چنچ اچھی مودی اپنی فوج بلا کے
پھٹ جاوے کھاندے جٹے ایسا زوروں جٹے
کہندا اے بے خبر وکتھے نیند تسواں آتی
لے چکیا ایمان سلامت تسواں کوشش کیتی

بدلے اپنے عملاں دے جا مل بہشتیں جالیں
روح بے چارہ جٹے تائیں اللہ نوں سویندا
تیرے میرے دنیا اندر گزے نیک دہائے
عوض انہاں دے مینوں اللہ خوشیاں راج وکھایاں
موجب نہاں دیکس پایاں دوزخ کنوے ہایاں
جو بھلیاں پایاں کیاں کم اسائے آیاں
بکدو جے نوں چھوڑ نہ سکے رور و کرکرن ہایاں
روح کہے لے اللہ بلی پھر قسمت دے میلے
رل کے جھٹ لنگھاوے واسے مار وچھتے جانندے
جس جس جاگہ بندگی رہدی اُسے پی کماٹی
لنگھدے پنج ہمیشہ جتھوں اسدے عمل نورانی
اوہ رستے سمجھ درد فرقاں رور و مارن ٹھائیں
اوہاں فرشتے پنج جو پڑے نال مدد فرماوے
کفن پہناوے لاوے نالے جنت دی کستوری
سمجھ فرشتے اگے پچھے کر دے عظمت بھاری
ملک نورانی سمجھیں اوّل اپنے کندھے دھرے
استقبال کرن تے نالے پھدے استغفاراں
یار سیاں اس بندے تے کراپی ستاری
روئے پڑے کرے ندامت سڑیل جاندا سارا
سب شیطانی اسدے خوف نوں گپوں غش بھاکے
ہکئی مر جاوے کئی کاڑ زمین تے وجھے
مکرتساڑے تھیں اس بند کوں خلاصی پائی
معلم ہو گئی میرے تائیں ساریاں دی بدعتی

۱- عن ابن عباس قال قال رسول
اللہ صلی اللہ علیہ وسلم من
الاولیٰ بان منزل اللہ
والبیعد منہ علیہ فاذا
انزلت کیا علیہ ذاک کہ قولہ
تعالیٰ فمما یکتب علیہم السلام
والارض واداء التری
مشکوہ ص ۳۳ روایت
حضرت انس رضی اللہ عنہ
آپ جعفر صادق علیہ السلام
فرمایا میں کوئی مومن مگر
واسطے اسدے میں دروازے
دو کیا دروازہ ہے چو کہ
اس تھیں عمل اسدے تھیں
دروازہ ہے روزی اسدے
ازلی ہے دروازہ ہے چو کہ
جو وقت مر جاوے اپنے دلوں
تا وہ دروازے اپنے پاس دے
۱۲- دلپذیر ہے یہی

پس ایسی شکل بنا کے ملک الموت شبابی آئے
 باران کھٹیں وانگ تنڈوراں شکل نہایت کالی
 پنجسوال فرشتے آوس بریاں شکلاں والے
 دھوئیں آتش پاس انہانکے آہرنال سخت تپایاں
 اوہ دوزخ والے ملک تمامی آگے آن کھلون
 پھر ملک الموت اوہ سیخ نکار میت تپائیں مارے
 ڈاڈی دہشت نال فرشتہ کرک آواز کریندا
 چل او بکاں کردیاں تینوں دوزخ والیاں چائیں
 جاوے پھیل بدن دکاندر وڈیاں ٹریاں لاو
 او رک غضبیاں نال فرشتہ باہر چندیاہے
 کہنداروح بدن سے تپیں آگ جان دیواری
 جیوں تدرہ عیب کیا کے مارے کتے میرے تپیں
 بھی جُستہ آگے ایویں روح نوں پھٹ تیرا بارانہ
 تیریاں لذتاں تیکھے میں آج دکھ تیرا پایا
 ایسے طور کرن دہرکاراں کہہ جیوں دوزخ
 جن جاگہ سے آہرستہ تپیاں نہاں آگ
 بھی شیطانی خوشی دھولہ کرے دوزخ
 ملک الموت فرشتہ جس دھواں میں تپیں کریندا
 اوہ گند آفن لگاؤں جس دھواں میں تپیں
 ایجاون بھر طرف فلک سے دھواں میں تپیں

جیکر جیوندا دیکھے اسنوں دیکھدیاں مر جاوے
 سیخ ہنٹھاں چھتی آتش ڈاڈی کنڈیاں دلی
 دیکھدیاں دل دے نہاں تھیں نگ سیاہ منہ کا
 بدبو دار پوشاکاں گندیاں اسدے کارن آیاں
 نال دکھالی میت تپیں دکھ ہزاراں ہودن
 لوں لوں چرچہ جاوے اسنوں کٹے اسدے ساگر
 نکل خبیثا غضب الہی تینوں کھلا تکیہ ندا
 سُنکے تھر تھر کنبے کافر سداں جھڑکاں تپیں
 جیوں جیوں ملک الموت بلاوے تیوں تیوں جاو
 گئی لپشم وچوں جیوں تپیں سیخ نکالی جاوے
 اے بد بختا ہووے تینوں بی بی سخت قہاری
 ایویں تینوں اندر سائیں دوجے سخت سزائیں
 آپ ہلاک ہووے تے تینوں نال ڈوبائی جانا
 شالانتا پھر میں ہمیشہ جیوں تدرہ تینوں تایا
 جیونکہ چلیواں ساڑا سانوں سرداوتیں اوڑیں
 اوہ سب جائیں کردیاں اسنوں لغت کے پھٹکاراں
 آج سزاں ک بند تپائیں دوزخ وحیتہ وگایا
 ہوں پاس فرشتے دوزخ تیرت انہانوں دیندا
 تے گنرا دھواں دوزخ والا اسدے پُر پکھاو
 گندمی بو کفر دی آئے کوہوں روح کفاراں

فرشتہ کہ تپیں بھی تو شرک دی ایویں آئے گویا
 بیویں دھڑنگا مرداراں داسخت ترنگا ہو یا

۲
 فتح علی
 کاتب
 جاس
 سند
 ہندو
 دی
 مولی
 دین

چنھوں رنج لنگھاؤں اس نول جگہ تر کی جاوے
کون پلید نکارا او گنہارا ایہہ تہتھیارا
کون مویا ایہہ پکار کا شیطاناں اسکا
سُن سُن روح انہاں دیاں گلاں رہندا ہکا
پچھن اس دانام فرشتے سی ایہ کون مٹنہ کالا
جدا سما ناں پاس لیجاؤں روح کافر دے تائیں
بندر سُن دانے تاجو ہک آوازہ آوے
تا پھر اس نول دھرتی اُتے اُتار ٹپکاؤں
پھر تجیں جو بیٹھ زمین دا دھنخے ڈالیا جاوے
رب کہے میں دیا اندر صحت دتی تھہ تائیں
نعتاں میریاں تھہ او دھنخے کیا کجھ شکر کیا
کیوں تھہ اُٹ انہاں دیکتا چلیوں او پھر دیاں
نظر پون پھر کے تائیں دوزخ دیاں بلاتیں
کرن آواز فرشتے اس نول سجاگ تھہ رہنا
سُن کے کنہن وارنگس دہشت مہیت مارے
ہائے بایں اس جاگہ وجہ کدی نہ داخل قبول
مٹم کرے رب مڈر لیجاو طرف بدن سائیں
ویکھے اگر غسل کفن والو ک کرن سمیٹا نہ
نہ اُچھالے کر دانا لے آہیں سر دھکا لے
میتوں نہ لیجاو او تھہ سخت عذاب خواہی

اگوں جو کوئی بے فرشتہ اوہ لعنت پاوے
 ایہ لوح کراکھا راکھا رآیا عیبی بھارا
 دوہاں جہانناں اندر پکا جنوں ملیا ہکا
 ملے افسوس مرن تھیں بچھے میرا یہاں نہ بچکا
 کہن خلیت فلانا آہا پت فلا نے والا
 رب فرماوے اسدے کارن بچھے کھو لو نا میں
 دھرتی اوپر اس دے تائیں پھر ٹہکا یا جاوے
 کرے قبول نہ دھرتی سنو اُلیاں چھڑکاں
 دوزخ دے در اُپر اپنا ناواں درج کراوے
 ہر اک نعمت بخشی تینوں دولت مال عطائیں
 بھیج رسول کتاباں جو میں سچت راہ بتایا
 اگوں بول نہ سکے کافر رو رو بے دہائیں
 غصہ ہر خوراکاں گ پوشاکاں ہو نہرا یذا میں
 اپنے کفر شرک دے بدلے دکھ ہمیشہ سہنا
 نا اس فیلے ناں تدا مت کرا فوسیں چکائے
 لکھ لکھ توبہ کراں کفر تھیں بے ہواری جیواں
 لے آوے پھر اسدے تائیں بُریاں ناں ہوا میں
 رو رو کہن راہر گزینوں اونٹنے نہ لے جانا
 آکھے دیکھ آیا میں جا کے وہ گھر دوزخ والے
 بن جنال انساناں سدی ہر شے سدی ناری

در بیان این جهاتیکه خمیرت باشد در آنجا دفن کرده شود و منفعت در همه سایه

ابن عمر فرماوے حبشی بک مدینے مدینا

سچ فتہ آن کلام الہی سبزل ایماناں
پھر کے ہنڈ اوہ ہکدو جے دا اکھن چلتے بھائی
اننا پختہ کر کے جنوں قول کسے پکایا
دچہ حدیثاں بہتی جاتیں ذکر دعائیں آیا
جسویہ دفنائی جاندی میت مچہ قبر
چالی مومن جس دحق دچہ لکے کرن دعائیں
ہے امیند کتاب میری نوں کوئی مومن پھری

منکر اتے نکیر جدوں یہ مسند سخن بگاہ
اسدے کولوں پچھنے دی مہن سانوں لوڑ نہ کافی
سمجھ جواب لاں دے ایہ پہلے گیا سکھایا
جو میت پاوے نفع انہاں تھیں پاک نبی فرمایا
سرور عالم اسدے کارن آپ دعائیں کر دے
حضرت اکھیا اسنوں کیوں پچھش ہووے
اوگنہا مصنف دے حق نیک دعائیں کر سی

در سوالات منکر و نکیر غیر مومن

ابن سلام روایت کر دیا پاک نبی فرماوے
چمکے اسدا لکھڑا جیو نکیر سوچ چمکے کھانے
آکھے لکھ جو دنیا وچہ تدھ نیکی بدی کمائی
کہے فرشتہ انگلی اپنی قلم بنائیں بھائی
کانڈ مول نہ کوئی ایٹھے میت پھیر لاوے
آکھے بے ایہ کانڈ اس تے لکھ جو عمل کماے
کہے فرشتہ اللہ کو لوں تینوں شرم نہ آیا
چا وے اسدے مارن کارن گرز لوئے دی بھاری
چنگے مندے عمل تمامی اس دچہ لکھیندا
لائیں اسدے اُپر جلدی اپنی مہر ہتھال دی
کہے فرشتہ ناخن اپنا اسدے اوپر لگائیں
گھن فرشتہ گل اسدے مچ نامہ لڑکاوے

پہلوں پہل قبورے اندر رک فرشتہ آوے
نام اسدا رومان فرشتہ میت آن اٹھاوے
میت کہندی کیونکر لکھاں قلم دوات نہ کائی
لکھ دوات تے لب سیاہی کر دے کارروائی
کفنوں ٹکڑا پاڑ فرشتہ اسدے ہنڈ پھڑاوے
چنگیا یاں سمجھ لکھے میت بریائیوں شرمائے
میں تھیں مہن شراون لگوں جھوٹا فندہ بنایا
بندہ آکھے ماریں ناہیں بدی لکھاں پساری
تا پھر اوہ رومان فرشتہ اس فحس امر کریندا
میت آکھے مہن اس جاگہ مہر نہ کوئی آندی
ناخن دی اوہ مہر لگا کے دیوے اسدے تائیں
لکھیا ہے قیامت تائیں جیوں اللہ فرماوے

وَكُلُّ إِنْسَانٍ أَلْفُ مِائَةٍ سَاعَةٍ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

رنگ سیاہ آواز انہاں دکانوں عمارتوں

منکر اتے نکیر فرشتہ اس تھیں پچھے وان

ستر ستر گز چو فیروں قبر کثادہ تھیوے
 آئے پھر یک بندہ اس مے سونے چہرے والے
 وجہ قبر دے اُس نول کے کرے مہار کبادی
 جو وعدہ رب دنا تینوں ایہ اولادن آسیا
 مومن پچھے اسے کولوں کون کوئی توں بھائی
 حُسن تیرے دی سارے جگو چہرے کوئی کردا
 مرد کہے پھر مومن نول میں تیرا عمل نرالا
 یا اللہ جھب آن قیامت مومن پھیر پکڑے
 وجہ لمعات کمال خوشی تھیں یہ آواز نکالے
 اپنی نعمت نازا نہا نملوں سارے منج سنائیں
 نال خوشی دے ملکانتائیں مومن عرض گنڈے
 جیکر دیہو اجازت تال میں ہکواری مل آواں
 روندیاں تے کرانڈیا تائیں دواں منج نسلی
 ملک بتاؤن سند نامیں مہا وہ تیریاں گلان
 خوشیاں پاؤن چین داؤن مومن چہرے قبر دے
 جاں کوئی بندہ قبرال و پر منج سلام لاوے
 گورستان اندر جد کوئی تازہ میت جاندا
 جو پچھے سا تھیں یار اسائے کیونکر کرن گذارے
 وکھو وہ پچھندے کر کے حالت اوہ ہر ہری
 دے اوہ سب حال نہا نملوں جو جو آن پچھندے
 جسدی خبر سناوے میت بعد تال تھیں مویا
 نال بیان سلامت جیکر اسدا خاتمہ ہوندا
 ہن خارج ایمانوں شائد ہو کے وہ سد ہایا

یا جتھوں نیک اسدے تائیں کینیاں نظر دسیو
 خوش بودا لباس عجائب صورت دامتوالا
 تائیں میلی تیرے تائیں رحمت لکھ خدا دی
 اپنے نیکال عملاں داندہ ایہ بدلہ انج پایا
 ایسی نیک بشارت جس نے مینوں آن سنانی
 لکھ تیرے تھیں شرم کریندا چہرہ شمس قمر دا
 سونے شکل بنا کے تیرا دل پر چاؤن والا
 تاجو ملن میرے تائیں غولش قبیلے سارے
 جھب قائم کر محشر تال جو ملن پیاراں والے
 جو وجہ بہشتاں ایہ کچھ مینوں میاں اعلیٰ جائیں
 جو درد میرے تھیں دواں پچھے میلی ساتھی سارے
 اپنی عیش خوشی دی حالت من نہا نہا پچاں
 جو کیتی رب عنایت مینوں نعمت بھلی بھی
 نیند پیاری مال تھائیں مل بہشتیں ملان
 رب اذکر کماؤن تالے سیر بہشتاں کر دے
 دیہن جواب سلاموں مومن وجہ حدیثاں دے
 نیک ہووے تال اگلے استھیں پچھن حال گھراندا
 نیک کماں وجہ جھے یا اوہ بُرا کماؤن تالے
 سفر اندر جیوں نوکروں کوئی خبر سناوے گھروں
 چنگی خبروں خوشی مناؤن بیروں غمی کریندے
 اکھن ہائے فوس بچا را دوزخ داخل ہویا
 اوے ویلے تر ت پھار کول ساڈے آؤندا
 تائیں ساڈی طرف نہ آیا دوزخ رب دگایا

۴
 یعنی اوہ آکھدا جیوں
 نول میں عمل صالح ہاں
 تیرا وجہ کینیاں نول
 محبت خالص دے تھیں
 واسطے اللہ دے پس سب
 شکل بکھڑا میں تیرے
 پاس تاجواری لڑائی
 وجہ شکل بکھڑے ہیں
 تیرا کھلے مومن بااں
 جھب قائم قیامت تکر
 اپنے دوستاں تے اراں
 نول ماں جاکے وجہ قیامت
 دے اسی طرح کافروں
 علی سلامی بری صورت
 بنا کے آؤدا ہے پس پچھا
 چہاں تھیں جو کون چہاں
 کہندے ہاں میں عمل تیرا
 برا ایہ عمل کھلا
 چہاں کافراں پور دوزخ
 تیرا کمر قیامت تکر
 دیندے

اوہ مارن والا گوگھا ڈورا سنے نہ اس د ارونا
 ڈاڈیاں جھڑکاں طعنے مارے قبر کفار انسانیں
 کافر تائیں چہ قبر ہے ہوئے سخت اندھیرا
 یارب صدقہ ذات اپنی د اصدقہ سر مر علی

ایہہ دکھ گزراں والا اس نول منشر تائیں ہونا
 لعنت نے چھٹکاراں کردی بیدی سخت ستریں
 تے مومن نول نور چو فیروز اگر پٹے گھیرا
 فضلوں قبر پیکر بنے ہی روشن کپڑاں اچلی

موجب عذاب و عظیمہ و تاریکی گور مستحشیدین و تہ قبر اعرضین

حضرت انس رضی اللہ عنہ روایت کرتی پاک نبی فرمائے
 دفنوں پچھے پھر اسے پاؤں شور ککائے
 ہائے واتنے سلسلے ایسا سا ڈبا ونگلی خانان
 کہے فرشتہ اسکا تائیں سندا نہیں یا نا نہیں
 ملک موکل آکھے اینویں پیری سی وڈیا بی
 میت آکھے تو بہ تو بہ میں عاجز مجاہد ہارا
 میں چہ صفت نہ ہرگز کوئی سائے کوڑا لائن
 پھر تنگ ہو جائے قبر نہایت گھٹے انج تر وڑے
 کر فریا داں روک اسدم لائے میریاں ہڈیاں
 ہائے خرابی اسجاگہ دی ہائے افسوس خرابی
 پہلی جمعہ جبے تائیں اینوس سختیاں پاؤ
 اللہ حکم کرے اُس تائیں سد فرشتیاں نا نہیں
 کراں خلاص عذاب قبر تھیں اس تو دے پارو
 ایس حدیثوں معلوم ہو یا جو کوئی دین لاوے
 جے کر کے منع کیا دنیا تھیں اسنوں قبر نہ گھٹے
 ابوامرہ با علی تھیں ہک ہور روایت آئی
 آوے ملک سر ہادی اسدی ہکو گز چلاوے

جسویہ کوئی وجہ قبر دے میت رکھی جاوے
 وڈیا وڈیا کر کے وون خویش قلیہ سارے
 غم خوارا دلدارا یار اس در سلطاناں
 میت آکھے سندا ہاں میں شور انہاں کے تائیں
 جیوں اوہ پچھے تیر ستائیں کھن کھنیاں بھانی
 بندہ رب حبیل اپنے اہست ذلیل نکارا
 ہائے افسوس کہن جسم جنگا چپ بچھے کر جاوے
 پسلی ہڈ کرے سب بخوری زور نہ ثابت چھوڑے
 ٹٹ گیاں بھانی آکھے لائے مصیبتاں ڈیاں
 ہائے افسوس سوالاں والی آہی سختی بھاری
 تاجور جب نہیںوں پہلی رات جمعہ دی آوے
 کراں گواہ تسانوں جو میں بخشاں این خطا میں
 رکھا اسی اوہ زندہ اسنوں حکم ہوا سکراروں
 ایس سہیوں میت تائیں دکھ قبر پہنچاوے
 ایس دین الاون والی ہرگز کدی نہ چھٹے
 جس فیلے جا رکھن میت چہ قبر ہے بھانی
 ٹٹ بچ جاوے انج تمامی آگ ساری کھنڈ جاوے

اسی اسدے
 رسالہ ذکرہ کلاں
 تھیں منقول ہیں
 علیہ قائل تان رسول
 اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
 ان الیہ استند
 ابی علیہ السلام
 علیہ السلام
 تحقیق مذکور ہے
 جاندار است
 روئے ہے اہل کلاں
 اور اسکا روح
 تھیں مراد لکھنا
 شکار باب کلاں
 الیہ السلام
 دہسدر

سَنَعِدُ بِهِمْ مَوْتَيْنِ کہیں اللہ باری
ہک عذاب قبر کے اندر دو جا جان سفر
پر جو توبہ تائب ہووے کرے معاف الہی
کریں پس یہ کہینے اور یارب فضل جنابوں

جلدی اسیں عذاب انہما نول دیوانگے دوواری
نال قرآن حدیثاں ثابت ہو یا عذاب قبر
ہن توبہ مر جاوے پاوے حج عذاب گنہی
کر کے کرم بچاویں اس نول تنگی قبر عذابوں

سفرِ حرمِ قبر یعنی سیانِ روشنی و کشادگی قبر و موجبِ رہائی از عذاب

اسد اللہ الغالب حضرت شاہ علی شہر مائے
حضرت تک کے قبر کی دل دوڑے جلدی کر کے
پہر برابر ناری کیتی تا پھر سیس اٹھایا۔
پھر سیتی واپس آئے تائیں عرض گزاری
حضرت کہیا وجہ عذاباں کر داسی اوہ ناری
کیوں مینوں قبرے اندر دوزخی اگے
دو رخ دی گندرف تھیں میرا کفن بنایا ہویا
او گنہار خلاصی پاؤں نال شفاعت تیری
تیکے اُسدی کوک میرے دل حم نہایت آیا
عرض کیتی اصحاباں سنوں کیوں وہ شامت آئی
پھر اصحاباں عرض گزاری یا حضرت سر در
اتنے وجہ جبریل فرشتے اگر عرض گزاری
جو کوئی بندہ رات جمعہ دی دو رکعت گذارے
اِذَا دُئِلَ پھر اس شخص کچھ پڑھسی زن زن داری
اس دانام نماز کفایہ شعبی وجہ بھی آتیا
بھی اک ہو نماز عجائب وجہ حدیثاں فی
پہلی رکعت فاتحہ کچھ پڑھدا اسی واری

پاک نبی تے میں بکوار سی قبر زیارت آئے
بھی لبتیک پکار یا تے سر سجے وچہ دھر کے
ہوئی خوشی قبروں اپنی بعللاں وجہ دایا
یا حضرت اس قبرے الی دس حقیقت ساری
مینوں ویکہ بلایا اُس نے میں لبتیک پکاری
سجے کھتے بھر کن میرے آتش دی انگارے
اس عذاب قبرے مینوں سخت سنایا ہویا
نام خدا دے یا نبی اللہ کریں شفاعت میری
دوڑ گیا وچ عرض گزاری اللہ دکھ ہٹایا
حضرت کہیا گالی مندے بکداسی اوہ بھائی
کر و دعا جو اُمت پاوے ایس دکھوں چھٹکارا
اُمت تیری نول اک تحفہ بھیجیا اللہ باری
ہر رکعت وجہ آیت کرسی فاتحہ بعد پکارے
قبر عذاب ہو سی اس نول نال اللہ دی یاری
قبر عذاب نہ ہو سی اس شخص پاک نبی فرمایا
چار رکعتاں کسے وجہ جو کوئی پڑھسی بھائی
سُورۃ النّٰحِیّۃ خلاص خدا نے وجہ قرآن اتاری

۱۷
یعنی سورۃ النّٰحِیّۃ
اللہ اللہ اللہ
مکہ مکرمہ
کین کہ کفوا
پہلی رکعت وجہ
بعد از تحویل
داری دو رکعت
دو رکعت تیرے
پہلی رکعت
دو رکعت
کوئی ایک چار رکعت
کے تین چار
اللہ اللہ عذاب
قبرے تھیں بھیجا
رکعت کا
مولوی دلپذیر
علی خان

دُوجی وچہ سٹھ واری تہیجی چالی وار پڑھیوے
گھٹ قبر دی ہووس ناہیں غوفوں ذرا نہ ڈورے
بھی سورۃ اخلاص جو کوئی اپنی وچہ جیانی
قبر عذابوں سے تائیں رب خلاصی دیندا
اَلْقَدْ بُدِّئْتُ اِلَیْكَ اِنْ پاك نبی فرمایا
حضرت اکہیا جے ادہ کیرا ڈنگ پہاڑاں مار
جو کوئی بندہ مسجد اندر جھاڑو دیندا اچھائی
قاضی وچہ رسالے لکھیا قصہ عورت والا
وچہ قبر دے خوشیاں کردی مانے عیش بہاراں
کر کے پھر خطاب سداے دل پاک نبی فرمایا
سُندی بسا وہ وچہ قبر دے یاراں عرض لائی
پھر فرمایا اس نے مینوں یہ جواب لایا
یعنی میں ساں وچہ سیتی جھاڑو کرنے والی
جو کوئی بندہ مسجد اندر دیوا ہال رکھیندا
تے جو خوشبو سیتی کردا جو نہ کچھل وچھاڑے
ابن ماجہ تے ترمذی بیہقی ایہ وایت لیاون
جو کوئی سورۃ ملک ہمیشہ پڑھدا بعد عشاؤں
خالق کرے وایت کہیا پاک محمد سائیں
ملکاں نال کریندی جھگڑا جا کے وچہ قبر دے
اکھے وچہ درگاہ الہی یارب بار خدا یا
جیکر میں قرآن تیروچہ بخش رہا اس تائیں
سورۃ ملک بھی ایویں کردی جوں مسجد دیاں
پندرھویں تاریخ رجب تھیں مانے مہ رمضان

چو تھی وچہ ٹپھے دیندے اری قبر عذاب نہ تھیں
رحمت دے روانے اللہ وچہ قبر دے کھولے
سٹھ واری نعت پڑھدا بھانویں دے پڑھے تائیں
نالے وچہ قبر دے کیرا ڈنگ نہ کوئی کر سندا
قبر ایہی گھر کیسٹریاں والا وچہ حدیثاں یا
اوسے قبلہ بہت ستر کے خاک ہو جاوے ساگر
وحشت قبروں اسدے تائیں کھارے آب پجائی
ہکدن لنگھے قبر سدی تھیں پاک سداے عالم
پڑھی نماز جنازے والی اُس تے شاہ ابراہیم
کیونکر تہذیب اہمیت پائی کہی سداے عمل کیا
حضرت کہیا وہ تہذیب تھیں سداے شنوائی
مسجد اندر جھاڑو کرنا یہ میرے کم استیا
برکت اس جھاڑو دی مینوں بخشیا اللہ والی
قبر اندر روشنائی اس نول اللہ پاک کریندا
جنت دی خوشبوئی اسنوں وچہ قبر دے آسے
ہو دستان دی مرضوں مر و قبر عذاب نہ پاوے
قبر عذاب ہووس پاوے رحمت پاک خداؤں
سورۃ سجدہ جھب بخشا دے پڑھنے والے تائیں
ہیٹھ پراں دے کچھ اسنوں ملک عذاب کر دے
اس بندے نے میرے تائیں پڑھ پڑھ بہت بچایا
نہیں تاکڑھ قرآنوں باہر مینوں یا سائیں
بہرہ راہیں انہاں دو ہانوں پڑھدے شاہ ابراہیم
پڑھے پنجہ رکعت ہزار جو مومن رہا فی

یہ جو تہذیب کا طرز ہے
علاقہ بلوچستان
میں مسلمانانِ عمر کا حال
رسول اللہ صلی اللہ علیہ
وآلہ وسلم کا بعد از عذاب
فی قبر واداء و ترمذی
وقال صلی اللہ علیہ
وآلہ وسلم
روایت ہے یہاں بیٹ
عمر دس سال آگیا
فرمایا میں نے اللہ سے
جو اللہ تعالیٰ کر دیا ہے
اللہ نے عذاب یادگار
وچہ قرآن کے ساتھ
یہ حدیث وچہ آیت ہے
معاذ اللہ بابت قرآن
کے خالقیت سے
انسانی تھیں مادیات
۱۱-۱۲

بہر رکعت وجہ فاتحہ پڑھنے میں قفل آخر واپس ہے
 جیوں مائی دے پیڑوں جھٹیاں ایسا پاک ہو جائے
 سپ اٹھو تیں کیریاں کو لوں سے سلامت بھائی
 سو مہنی شکلوں سے تائیں قبروں بٹھاوے
 نبیاں اتے رسولان دستگ سے لکے جنت جاوے
 کلمہ طیب ست وزاں تک جو کو رہے ازاندا
 وقت نزع آسانی ہووے نال ایمان سد ہاوے
 وجہ سوال فرشتیاں سنوں ڈی سہولے تھوے
 نیکیاں والا پلہ اس دا بھارا رب بناوے
 روز جمعہ یارات جمعہ دی جو کوئی مومن مڑا
 جو مومن وجہ سفر سے مرد ابن عمر فرماوے
 عالم تائیں وجہ قبر سے علم کریند یاری
 ابو ایوب روایت کیتی کیا شاہ ابراہاں
 غالب دے پر اُنہاں دے یا اوہ مار یا جاوے
 ہو رہاں راں عمل جو دیوں کنوں عذاب ہائی
 چاہیے خرچ سفر سے کارن بندہ کچھ بناوے
 صحت اندر کچھ جوڑو متکے مرض کسیرم آوے
 تے وجہ جیاتی موت اپنی دا خرچ اکٹھا کرنا
 وجہ قبر سے سبنا جتھے مٹول سامان نہ کوئی
 آکھے میں گھر کلا سنگی کوئی لیاویں
 میرے وجہ نہ چانن ڈرہ میں گھر ظلمت والا
 سپ اٹھو تیں میرے اندر زہری ننگ لڑے کے
 نالے مٹی گرد میری وجہ فرش بنا لیاویں

نال آرام پڑھے اس کو لوں سبھ گناہ رٹا لے
 قبر عذابوں سے تائیں اللہ پاک بچاوے
 تنگی تے تاریکی وحشت دیکھے مٹول کافی
 ٹول شہیداں دے وجہ اٹھے عالی درجہ پاوے
 ہو رہاں مدارج اس نوں ب عطا فرماوے
 اللہ صاحب فی درگا ہوں ست چیناں اوہ پاندا
 تر یا قبر عذابوں اس نوں شر پاک بچاوے
 پنجواں نامہ عملاں والا سبھ ہتھ وجہ ڈھیوے
 مستواں پل طراطوں لنگھے جیوں بجلی لنگھ جاوے
 یار رمضان اندر رب اس نوں قبر عذاب گردا
 گھر اُسے نوں گور اُس دی نوں کھڑا کیتا جاوے
 آوے اس د پاس قبر وجہ بنکے شکل پیاری
 ثابت قدم رہے وجہ جنگاں جو کوئی نال کفار
 فتنے قبر کنوں رب سنوں کر کے کرم بچاوے
 طوں کتاب ہو جائے اس تھیں لکھ سکناں بھائی
 جیوں صحاب نبی و حضرت ابن عمر فرماوے
 سکھ دینے اکھٹیا ہو یا دکھ دینے کم آوے
 سدا نہیں یہ عیش جیاتی اوڑک اک دن مرنا
 تیج واری ریت قبر پکارے خبر نبی تھیں ہوئی
 نالے خرچ نہ لکھدا ایٹھے خالی ہتھ نہ آویں
 دیوا ہاں لیاویں وٹھوں ہو سیں پکھالا
 لے آویں تریاق انہاں دار و کوئی بنا کے
 یاراں عرض کیتی یا حضرت مطلب سنائیں

اس شخص مسافر جاوے
 اس دے واسطے شہادت
 دا حکم آئی ہے جس طرح
 ایحدیت ہے ورنہ ابن عباس
 قال قال رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم موت غریب شہادۃ
 رواہ ابن ماجہ اتے روایت
 ہے ابن عباس تھیں رسول
 صلعم نے فرمایا سفر وچ
 مرنا شہادت ہے روایت
 کیا اسنوں ابن ماجہ نے
 کہا کہ ابن عمر فرمایا
 ادا ہو جت فاضل المسند رواہ
 مسند ابی داؤد ابن ماجہ
 میں صحیح رواہ ابن ماجہ
 ہو کہ رواہ ابی داؤد ابن عمر
 ابی داؤد نے فرمایا کہ ان کو ابن عمر
 نے فرمایا جنت وچ تھیں
 ہیں زوڈیک رات کوئی
 جو وقت رات کوئی تھیں
 اوڈیک دن نوں واسطے
 اپنی دے تھیں ختم واسطے
 ایسی ہی ہے کہ جیاتی
 رہے تھیں واسطے مرنے اپنے
 دے ۱۲ روایت ہے

ابن عمر رضی اللہ عنہما بیان ہو کارن جو کوئی حج کر نیدا
تے حج کامل و اور جہ سے مال پیونون پہنچا دے
بھی پڑھے قرآن جو میت کا رن جہ سے ستائیں
شعبی کنوں وایت آئی عادت انصار اندی
او تھے جاکے میت کارن پڑھن قرآن تہائی
سعد علی وایت وایت ابو ہریرہ وں لیا دے
فاتحہ تے خلاص نکا تر پڑھکے آکھے بھائی
اسد اسبب تائیں قبر ال لیاں تائیں
اوہ مرنے پھر اسلے کارن کرن شفاعت سے
بھی سوۃ کسین پڑھو جد قبرستانیں جاؤ
وچا حیار علوم کتابے کہیا امام غزالی
فاتحہ تے ترن قل آخر دے جد قبر ال ل جاؤ
ایہ پہنچے ٹھیک انہاں تائیں اسوچہ شک نہ کوئی
تے قول لہجہ شفیع مالک والے انہاں کنوں آئے
وچہ حدیث مبارک حضرت پاک نبی فرما دے
ہر شے قصص یہ افضل اشرف ایسا ہو نہ کافی
خوش قبیلے اک کلا تنگل وچہ سب آون
مال ہو وں توارث سانجھن کھید ہوئی تمہاری
روح گیا جتہ اللہ چاہیا برد ہو یا سب بندہ
نیک ہو یا تا کہیں بندہ ہو ں ہشتین ڈیرے
خوش علقاں ہں بولد بائوں ہر کوئی یاد کر نیدا

دو زخ قصص زادی اسنوں لہر پاک لکھیندا
ایوں پہنچن ورنے صدقہ بہت حدیں آوے
بھی قبرستان ال اندر پڑھنا جائز شک ورتیں
قبرستانیں جاکے کہے جو میت ہو جاندی
مردیاں نول یہ پہنچے کہندا پاک سول گرامی
حضرت کہیا جو کوئی بندہ قبرستانیں جاؤ
جو کچھ میں اس ویلے اندر پڑھی کلام خدائی
ہو و دفنائے ہوئے ایٹھے مومن مرد و سائیں
اللہ قصص بخشا وں اسنوں کہیا نبی شہاے
میت د ا دکھ بولا ہو وے آپ نکو نیاں پاؤ
حضرت امیر بن غنبل قصص کرے وایت عالی
پڑھ کے سب ثواب نہاںدا مویاں نون پہنچاؤ
نال قرآن حدیث اچھی دے یہ گل ثابت ہوئی
کولوں کسے بنائے ایوں مگر انہاں دے لے
رحمت ہدی ا دکھ ویلے قبر اندر کم آوے
نافر زندہ ناپیوارث نا کوئی بھینج بھائی
پچھوں خبر ندانوں مٹی یا کیڑے اس کھا وں
نہیں تا اپنی میتیں رحمن اللہ تیری یاری
نیکھے نام رہیا اک باقی چنگا سی طمسند
برے لڑکے تائیں آکھن گوروں گیا پڑھے
چھڑ چڑیاں نول کوئی بندہ ہرگز نہیں پھیندا

بہشت میں جان پہنچا
سے ایک ہے پچھلے
باب وہ بیان ہو چکا
میں جو ثواب کلام دا
میت لکھتا ہوں
اونہاں اما زافا میں
کلمے جو زافا میں
کلمے جو زافا میں
ماتر گوہر ہاں دل میں
دنا ہے ۱۲
یہ حکایت حضرت یونس
نے لکھی تھی کتاب
قصص الانبیاء میں نقل
ہے ۱۱۰
مولوی محمد علی دہلوی

حکایت

آپس کو چھیننا سیان نہاں مہنریاں

حضرت کجی غیلانی بکدن باتاں کچھ لایاں

حضرت یحییٰ علیہ السلام تائیں نال تبسم کہندا
جو میں عذاب خدا سے کوئی تینوں نکاحی
شکل تیری غمناک ہمیشہ مجھ جھڑپوں میں ہوتی
اے میرے بیٹے وحی خدا نے کتنا نال شتابی
یعنی جو کوئی بندیاں تائیں جسکے منہ دکھاؤ
پسند آگھن دوہاں تائیں وحی خدا آبا

نال خوشی نے ہے چہر تیرا سرم ایویں رہندا
حسرت کیسی کہیا استوں میں اے سچئی بھائی
جو میں خدا دی رحمت پرتینوں میں نہ کوئی
کھلے متھے والا بندہ ہے مقبول جنت ابی
خلق طبعیت والا بندہ بہت خدا لڑا کھاوے
کاش وجہ دی خدمت سے کھواشتہ نہ فرمایا

مناجات

رحمت داد ریا آبی هم درم و گدا تیرا -
وقت فراغ آسانی بخشین تلخی کنول بچایش
بھی کریں کشادہ قبرستان فی فدا تلخی بچہ پاؤ

جہاں کہ قطر و خشیں مینوں گہر و جہاں سے میرا
 وچہ تیرے سر میرے تائیں آپ جو بکھائیں
 نال محاسبے میرے سر و گرد گداجستہ جہاں اس۔

بیان جائے قراۓ لوح بنی آدم

روح نبیا علیہ بعد وفات ان شہیدان کے لئے
 جیونکہ حضرت موسیٰ انیس ڈھائی سو
 و چالیس برس مبارک روح شہیدان کے
 انیس کے جو چٹیاں سرخاں چھپا تون
 سہر قریہ ہنسہر جنت پر ان عباس بتائے
 بعض عدیثاں نہ لکھی روح شہیدان
 کعبہ بیٹا لکے اوہ کہند انہی بتائے
 جنت دیاں و قتال و پراہ لکائے جان
 تے مسلماناں کو لڑ کے چھوڑے جانا بالغ عمر
 ابوسر شہرہ کرے وایت پاک نبی و شہید

بعض آکھن قبریں ایسی ہیں کہ اگر کمانہ سے
ایسی قبر مبارک اندر کھدائی لگوائے
سبز پتھر و بن کے اونچے سیر کران میں پائے
وچہ قدر بلبل نال عمر شادہ شکستہ جلال
روح شہدائے ہندے رائے نرقا تھا میں و
ہاں میں بہشتیں تھیں طرح آون چہ قدر بلبل
سلماناں سے جس طرح پرستے اللہ پاک بتائے
ہاجور و قیامت اپنے بدنوں دیول آون
عمریاں بن کے چہ بہشتیں سیر فرمائیں کرے
سب جنت دیوچہ کستوری دھاک پہاڑ بنایا

۱۰ حضرت علیؓ
 ۱۱ حضرت علیؓ
 ۱۲ حضرت علیؓ
 ۱۳ حضرت علیؓ
 ۱۴ حضرت علیؓ
 ۱۵ حضرت علیؓ
 ۱۶ حضرت علیؓ
 ۱۷ حضرت علیؓ
 ۱۸ حضرت علیؓ
 ۱۹ حضرت علیؓ
 ۲۰ حضرت علیؓ
 ۲۱ حضرت علیؓ
 ۲۲ حضرت علیؓ
 ۲۳ حضرت علیؓ
 ۲۴ حضرت علیؓ
 ۲۵ حضرت علیؓ
 ۲۶ حضرت علیؓ
 ۲۷ حضرت علیؓ
 ۲۸ حضرت علیؓ
 ۲۹ حضرت علیؓ
 ۳۰ حضرت علیؓ
 ۳۱ حضرت علیؓ
 ۳۲ حضرت علیؓ
 ۳۳ حضرت علیؓ
 ۳۴ حضرت علیؓ
 ۳۵ حضرت علیؓ
 ۳۶ حضرت علیؓ
 ۳۷ حضرت علیؓ
 ۳۸ حضرت علیؓ
 ۳۹ حضرت علیؓ
 ۴۰ حضرت علیؓ
 ۴۱ حضرت علیؓ
 ۴۲ حضرت علیؓ
 ۴۳ حضرت علیؓ
 ۴۴ حضرت علیؓ
 ۴۵ حضرت علیؓ
 ۴۶ حضرت علیؓ
 ۴۷ حضرت علیؓ
 ۴۸ حضرت علیؓ
 ۴۹ حضرت علیؓ
 ۵۰ حضرت علیؓ
 ۵۱ حضرت علیؓ
 ۵۲ حضرت علیؓ
 ۵۳ حضرت علیؓ
 ۵۴ حضرت علیؓ
 ۵۵ حضرت علیؓ
 ۵۶ حضرت علیؓ
 ۵۷ حضرت علیؓ
 ۵۸ حضرت علیؓ
 ۵۹ حضرت علیؓ
 ۶۰ حضرت علیؓ
 ۶۱ حضرت علیؓ
 ۶۲ حضرت علیؓ
 ۶۳ حضرت علیؓ
 ۶۴ حضرت علیؓ
 ۶۵ حضرت علیؓ
 ۶۶ حضرت علیؓ
 ۶۷ حضرت علیؓ
 ۶۸ حضرت علیؓ
 ۶۹ حضرت علیؓ
 ۷۰ حضرت علیؓ
 ۷۱ حضرت علیؓ
 ۷۲ حضرت علیؓ
 ۷۳ حضرت علیؓ
 ۷۴ حضرت علیؓ
 ۷۵ حضرت علیؓ
 ۷۶ حضرت علیؓ
 ۷۷ حضرت علیؓ
 ۷۸ حضرت علیؓ
 ۷۹ حضرت علیؓ
 ۸۰ حضرت علیؓ
 ۸۱ حضرت علیؓ
 ۸۲ حضرت علیؓ
 ۸۳ حضرت علیؓ
 ۸۴ حضرت علیؓ
 ۸۵ حضرت علیؓ
 ۸۶ حضرت علیؓ
 ۸۷ حضرت علیؓ
 ۸۸ حضرت علیؓ
 ۸۹ حضرت علیؓ
 ۹۰ حضرت علیؓ
 ۹۱ حضرت علیؓ
 ۹۲ حضرت علیؓ
 ۹۳ حضرت علیؓ
 ۹۴ حضرت علیؓ
 ۹۵ حضرت علیؓ
 ۹۶ حضرت علیؓ
 ۹۷ حضرت علیؓ
 ۹۸ حضرت علیؓ
 ۹۹ حضرت علیؓ
 ۱۰۰ حضرت علیؓ

مومن لڑکیاں درجِ سارہ بندہ و نجات
کچھ سیدہ سیدہ بیٹا پاک نبی فرماندے
جو مومن قرضائی ہووے وہی قرضِ مر جاوے
جہ تک قرض نہ اتنے اسد جنت داخل نہ پاسی
کچھ برا ہو جاوے قیدی ہو قرضائی مرے
جس تے حق بیگانہ ہووے قیدارہ بھی ہو جاوے
بعضے آکھن قبرانِ مدرا یہ سب قیدی ہوئے
کافراں اتنے منافقان دے فرج ستویں برقی
دو دو بیٹے اوہ دوزخ آگے حاضر کیتے جاوے

ابراہیم تے فی سائرہ پالیں انہاں تائیں
مومن دے فرج اندر سیر کرے من بھگے
اس وارو درج ہو فی اندر اللہ قید کر اوے
ایویں جو کوئی بندہ عامی بن تو بہ مر جاسی
اپنی تنہائی و اشکوہ پیش خدا نے کر دے
جہ تک حق نہ اتنے سختیں جنت داخل نہ پاسی
بعضے کہن بہشتوں باہر ہو محسوس کھوئے
وچہ سختیں بہن اوہ قیدی بکے مگھنے تے
پتھر جھلدا ویکھن اس جہ دون تے پختاں

اللہ اَعْلَمُ بِمَا عَمِلْتُمْ

جو اولاد انہاں دے وچوں چھوٹے مر جاوے
روزِ قیامت قادم ہونے کا دن ایلایماناں
شیخ جلال الدین سیوطی رحمت ہوس غلامی
جو مومن علیینے جاوے کافر وچہ سچینے
تے وچہ حدیث برارین غائب پاک نبی فرماندے
یارب جس دن دنیا آلوں مرین بر نماں

چار تو فیہر بہشتاں دے اوہ پھر کچھ جنت نگہاں
وچہ بہشتاں ورسن کرے اللہ دست سکرانہ
وچہ مرگان ارداحال دے اس تھوڑی گل مگھانی
بھدر دل انہاں وچائیں زینتِ نال یقینے
روح سارے پھر بدناں اندر داخل کیتے جتنے
فضل کرم تھیں روح اسد فوں دیویں نیگہاں

بیانِ عقبہ سوم روزِ قیامت

پہلی گھائی وقتِ نرعدی وچہ قبر دے
ایہ وڈا سخت ہار اہر تھیں کہیا پاک تعالے
یومِ عسیر تے یومِ الحسرت جس نوں رب بنایا
یومِ الحساب تے یومِ لفصل بھی یومِ عظیم ایہائی
یومِ الجمع تے یومِ الآخر یومِ تست و خلود وں

ترجی گھائی روزِ قیامت مرسل جس تھیں درے
اس گھائی تھیں جو پنج نکلیا وڈے نصیبانوالا
يَوْمَ يُفْعَلُ السَّوْءُ يَوْمَ عَظِيمٍ وچہ تغابن آیا
یومِ وعید تلاق تے مجموع عاقہ حاقہ بھائی
محشر حشر خرچ قیامت مشہودوں موعودوں

جس طرح فرمایا ہے
تھیں ایک وقت کے لیے
کلامِ انبیاء کے الفاظ
نے اللہ کے اس عطا کردہ
تاریخ کے ساتھ
جو ہر ایک کو ملے گا
یہ روزِ قیامت ہے
جس میں ہر ایک کو
اپنی جگہ ملے گی
یہ روزِ قیامت ہے
جس میں ہر ایک کو
اپنی جگہ ملے گی
یہ روزِ قیامت ہے
جس میں ہر ایک کو
اپنی جگہ ملے گی
یہ روزِ قیامت ہے
جس میں ہر ایک کو
اپنی جگہ ملے گی

قمر پر غموس تے حق بھی یومِ اندین تھی آسم صافہ واقعہ فاشیہ قائمہ راجعہ آیتانے	حق قصہ اقصیٰ آؤفہ آؤفہ سب داخل و چہاں ایہ سب چہ کلام اللہ کے نام قیامت والے برکت پاک نبی وی سوکھا ہو سی اللہ بھادیں
---	---

وَإِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَامَرٌ فِيهَا وَإِنَّ اللَّهَ يُنْعِثُ مَنْ فِي الْقُبُورِ

ٹھیک قیامت آون الی اسوجہ شک کوئی کافر کرن خیال قیامت ہو سی کہی راوی حضرت انس روایت کیتی پاک نبی فرمائے جیونکر و نہہ انگشتاں ندر فرق نہ جھٹے کافی	قبر والے باٹھا نے سب قبر آوں ہوئی رکے میں ٹیڑے اندی لیسال بھر ساڈی روز قیامت تے میں نوں ل دیا تے آئے ایویں روز ہشر د گیسرے میں ہو یاں بھائی
---	--

بیان آثار قیامت

نشان قیامت ہو قیامت ٹھک چھوٹے کرٹے چھوٹیا تائیں صغریٰ سدن کبریٰ ڈیا تائیں ایک ظہور محمد جبردی جیسرے مابہر آون پھراس ٹھیں چھکے کبریٰ پھرنی تائیں پھر جیسے دو جالغہ وچہ قرنا پھوکیوے کہن قیامت جتنی مدت ہر شے لیکھا بھرنا	کہن عوام الناس نہانوں آخر والے کرٹے ایہ عمری الفاظ نہانوں سمجھ دے پھریاں اوہ نشان قیامت والے صغریٰ سدن جس پھوکوں ہو جاسی جگہ ٹھیں ہر اک چیز اسویدہ پھر بندے ڈنگر کوئی زندہ ٹھیں اس ٹھیں بعد غلود بتاؤن پھر کہے نہ مرنا
--	---

بیان علامت صغریٰ

سب ٹھیں پہاڑاں جان علامت پاک نبی آنا بھاریاں یہ علامتاں نوں ہر ہشر دیاں فی دو جاپار رسول اللہ د عمر خطاٹ نورانی آیاک اچانک توں مرد زیب کش والا عمر جوان تے سوہنا چہر والاں وپرسیا ہی	پھلر نہاں ار حلت کر کے دنیا ٹھیں لد جانا اس ٹھیں پچھے ہو رجوایاں تنہاں شمار نہ کوئی آکھے ہکدن بیٹھے سال سین باس رسول حقانی خوب لباس سفید تے نالے صوت دامتوالا شکل پوشاک نامی اسدی ڈاڈھی سوہنی آہی
--	---

اسے تحقیق قیامت کے
دال کے نہیں کوئی چیز ہے
اسکے اسے تحقیق
اوتھا دیا وہاں لوگ
نوں جوہر فراموش
جسار و اشہد
ہوایا نہ دہتر تے جیسے
ایہ سب تحقیق و حقیقت
جسے کوئی نہ دیکھا
سب قیامت آون الی
اسے کھجے ان فرسے
اسے کھجے ان فرسے
نور رسول اللہ
اناداسا سدن کبریٰ
اصحیہ نے روایت ہے
اس ٹھیں علامت صغریٰ
نہ ٹھیں کبریٰ
قیامت انہاں دو
انگلیاں سے آئے شاہ
کیا بورا دوسے نال
چکلی اچھی ہے تے
جکلی پھر کھجے
سب کھجے پھر کھجے
کھجے پھر کھجے
کھجے پھر کھجے

جھوٹے گواہیاں بہ کوئی دیسی ہوسن چل زیادہ
 سودا کرتے لکھنے والے ہوسن بہت اگلے
 رتاں اندر شرم نہ رہی منہ تھیں لٹھی لوئی
 مسلمان بیا جاں کھا دن سنوں نفع سدید
 بہتے لوگ شر باں تا میں شربت عرق سدن
 اَللّٰہُمَّ عَلَیْکُمْ بِدَیْلِ اَللّٰہِ لَفْظِ بَدَاوَن
 وچہ آنا جاں دُڈھاں ہرگز برکت سہجے کافی
 قائم رہن نہ اوپر شریعت عالم مفتی متھی
 ہڈھے تر پڑ کرن بُرائی لیسیم مرد ہنداؤن
 کینے بعض تعصب دھن بہر کوئی جھوٹے لالے
 مہراں نال بُرے پاسوں مرزاہ کماؤن
 بھی رتاں نال حملہ کریں مرہر تھیں بھائی
 رتاں مہر تھامی ہوسن چھوٹیاں عمر اُلے
 برسن بینہ دھڑا دھڑا پر کھیت نہ جتے کوئی
 ذکر الہی کرے نہ کوئی بہون قرآنوں عاری
 موسن نول تکلیف دیون چھپہ اچھہ وچہارا
 مال حرام دباؤن اس نول حق حلال بچپان
 دین نبی وچہ بدعت شر کوں اٹھن فیاں گلاں
 اڑ کے حکام بنن تے نالے رتاں نہی ستراری
 اٹھا گھاٹا مرداں سندا دنیا وچہ ہو ویسی
 پہلی راتیں دے پن اینویں موٹے پن جانی
 عالم کرن ریائی مسئلے حق نہ کوئی ارے
 دُڈھاہ سبتال لہ بناؤن بد اخوت نہ کرن

سچ گواہی کو لوں سن جائے خوف خدا دا
 توں والے ٹھونگے مارن کچھ نہ پاؤن پلے
 رجبے نام فقیراں تا میں خیر نہ پاوے کوئی
 دُڈھی رشوت جو لے آون بدین نام دھڑپد
 مال زکوٰۃ انہا ننوں دینں جیہڑے ٹہل کریں
 یا اوہ گالی مندے دیون سنت دیون کھلاؤن
 شاہان ندر عدل نہ رہی گھر گھر لے لڑائی
 فقوے جڑن اچھہ جنہاں تھیں حاکم ہوں بضی
 دینی چھک کر سی کوئی موموں نیک سداؤن
 منگن پن دُسیا اندر بہر کوئی کسب بناوے
 اینویں عورتاں عورتاں کو لوں اپنی طلباؤں
 گلیاں تے بازاراں ندر پھیلے گی بُریانی
 اولاد داں گھٹ جہن ہوسن بہت گوتے نالے
 سچ نے جھوٹے تارن ناہیں بہت ہوسی بنخونی
 سنت نبوی جانن ایویں گدی جویں نگاری
 لونڈیاں دیاں سچیاں انگول دین چھپاؤن ہارا
 وانگ شیطاناں نیک کماں تھیں مکدوے نوں رائن
 لُٹ لُٹ مال بیگانے لاؤں اُپر نگ محلاں
 مرقبیل تے رتاں بہتیاں بہر جا کرن اسی
 ویتہ ویتہ رتاں نہی نگہبانی ہک ہک دہریسی
 جیو کدو جی تزکی ہوئے یہی پک نشانی
 بُرا مناؤں سُنوں جو کو عمل حدیث کماوے
 لٹاں دُکھ نہ دیکھے کوئی اچن جیتی مر سن

جھوٹے گواہی بہ کوئی دیسی ہوسن چل زیادہ
 سودا کرتے لکھنے والے ہوسن بہت اگلے
 رتاں اندر شرم نہ رہی منہ تھیں لٹھی لوئی
 مسلمان بیا جاں کھا دن سنوں نفع سدید
 بہتے لوگ شر باں تا میں شربت عرق سدن
 اَللّٰہُمَّ عَلَیْکُمْ بِدَیْلِ اَللّٰہِ لَفْظِ بَدَاوَن
 وچہ آنا جاں دُڈھاں ہرگز برکت سہجے کافی
 قائم رہن نہ اوپر شریعت عالم مفتی متھی
 ہڈھے تر پڑ کرن بُرائی لیسیم مرد ہنداؤن
 کینے بعض تعصب دھن بہر کوئی جھوٹے لالے
 مہراں نال بُرے پاسوں مرزاہ کماؤن
 بھی رتاں نال حملہ کریں مرہر تھیں بھائی
 رتاں مہر تھامی ہوسن چھوٹیاں عمر اُلے
 برسن بینہ دھڑا دھڑا پر کھیت نہ جتے کوئی
 ذکر الہی کرے نہ کوئی بہون قرآنوں عاری
 موسن نول تکلیف دیون چھپہ اچھہ وچہارا
 مال حرام دباؤن اس نول حق حلال بچپان
 دین نبی وچہ بدعت شر کوں اٹھن فیاں گلاں
 اڑ کے حکام بنن تے نالے رتاں نہی ستراری
 اٹھا گھاٹا مرداں سندا دنیا وچہ ہو ویسی
 پہلی راتیں دے پن اینویں موٹے پن جانی
 عالم کرن ریائی مسئلے حق نہ کوئی ارے
 دُڈھاہ سبتال لہ بناؤن بد اخوت نہ کرن

جیوں طاعون سپا آنکلیں قبرزد خدائی
امرا تہوں ایسی کوئی گھٹی سخت اٹھیوے
سنبال ہوں کوئی ور لایچے جسوں پہ
پلک جھلک پہ گھٹاں ہوں سوہنے بالک لائے
ایسے طور نشان قیامت اکثر ظاہر آئے
وجہ مسیتاں لگاں چھین گھٹل دیا والے
پچھے دائل کو دی پاؤں جھوٹے دائل میرا
جھوٹیاں فتویاں نے لکے ہا مفتیاں تھیں
عام نام سداون بعضے عمل نہ کر دے رانی
دینی علم نہ پڑھا کوئی نہ کوئی مول پڑھاندا
علم قرآن حدیث جو اصلی لوکاں میں بھلیا
کنجریاں جہانیں دھیا جیوں حضرت فرمایا
گاؤں اتنے دجاؤں سندی سہوں نگت آئی
دبے نے پار مونے گھر گھر جدے علم ٹنڈے
نیکے مور نشان عذاباں پتھر تراڑاں پتیاں
بہت شتابی آؤں لاپے قہر عذاب بالوں
ایسے طور تمام نشانیاں ظاہر ہوئیاں بھائی
بک نشان میں ہ گیا باقی دیکھاں کس دم
پرا یہ بھی جسے موجود علامت جے تاویل کچھوے
جسے کہنے نے مقصد پر بودی آن رکھائی
مسلمان سداون موبوں ہٹریاں چٹ پرایاں
ایتاویل نہ کافی اینہساں جو بد فعل کیاؤں
بھی قوم نہ مار ہی دیا اندر غلبہ کر کے آوے

لاکھ کوڑاں اچن جیتی خلقت مار مکاری
جسوں اثر ہووے کچھ اسدا اوہ بیمار نہ جیوے
نہیں تال جس گھر داخل ہووے تھنہ تھنہ
اس طاعون پلگ دو گائے کتنے شہر اٹھے
جویں حمال نہ ڈھونڈے کوئی کھاؤں بال پائے
شرع لحاظ نہ کر دے موئے تال مرد مکارے
اس سیمے دیاں لوکاں کو لوں منگ پاد پتیرا
قاضی شوق اریاں کر دے کی کی اکھ سداں
کر کر سنے لوکاں دس آپ کرن بریائی
وانگ پتیرا خواندہ ہر کوئی مولوی پیاسدا
مولویاں ان پڑھیاں جگہ جگہ فساد چھایا
نام اشرف سداوے ہر کوئی کم کنجراں اچایا
کنجریاں نے کنجراں سندی لور نہ رہ گئی کافی
جس گھر ناہار مونیم ہووے نہیں رئیس سید بندے
دور دوراڈا سنیاں کتنے زمیناں بھی ہس گیاں
کانگرہ شہر تے مور گئی پتہ ہو گئے غرق بھولا
جیوں فرمان سول شدہ دفرق نہ رہ گیا کافی
قہر خدا دبد کاراں دیاں شکلاں ان دناوے
ایس زمانے اندر دیکھو ظاہر ہوئی دسیوے
وانگ یہوداں بکو جی سبے شکل بتائی
بوزیاں دیاں شکلاں کٹھیاں چھالوں دیاں
انشار اللہ بدتر اس تھیں صوڑاں گڑجاؤں
کر کے جنگ قتال نہایت کتنے شاہ کھیاوے

۱
چنے کر قیامت دیاں
نشانیاں مچاں
لانے اچل تے ظاہر
بین تھیں تھیں دپو
پان تھیاں بانیاں
۲
بین ۱۲
چکر موش کر لائے
علانیہ چکر تھیں
تھیں بار بار کدوے
۳
فصل تے شتر قوی
طرح تے شتر سدا
تھیں تھیں تھیں
۴
تھیں تھیں تھیں
۵
تھیں تھیں تھیں
۶
تھیں تھیں تھیں
۷
تھیں تھیں تھیں
۸
تھیں تھیں تھیں
۹
تھیں تھیں تھیں
۱۰
تھیں تھیں تھیں
۱۱
تھیں تھیں تھیں
۱۲
تھیں تھیں تھیں

شام اندر اک حاکم ہوسی نظام پوسیانی
اک نبی دادشمن ہوسی حاکم شمس میرصدرا
دو فرقتے ہو جان نصائے ہتنی قوم تمامی
شام اندر آجنگ کر لین لشکر شاہچڑاوے
آکھے کوئی نصاری وچوں فتح اسالوں ہوئی
جُنکے ہک سپاہی بو لے کرک جواب سناوے
دین محمدی غالب ہو یا ہوئی فتح اساڈی
اتنی بات ہووے جس ویلے پھراوہ جنگ مچاؤن
سبھ نصاری رمل جاسن سانجھن و ماں شاماں
قوم نصاری غالب ہووے دے دین عیسانی
ایسے طرح آہستہ آہستہ ہر جاگہ لنگھ جاؤن،
اہل اسلام نعل اس ویلے لوجہ حسرت آوے

ناں ظلم دے قتل کر سبی آل رسولؐ بانی
 جو کوئی دیکھے سید زادہ قتل اُنھاتیں کردا
 ہر مقابل شاہ رومی داد و جابنسی حامی
 اور کمر مقتول مخالف فتح انہاں تھیں پاؤ
 دین چلیپا غالب ہو یا جھوٹھ کرے وڈیائی
 چُپ کریں بے ادب جھوٹوں نہ تینوں آئے
 اول آخر دین نبیؐ نوں سے ادا د خدا دی
 مومن بہت سنے شاہ رومی ترث شہادت پاؤں
 وجہ دینے اگر ہو سی مجمع اہل اسلاماں
 مذہب تلوار نصاریٰ والا پکڑے بہت لوکاں
 عرب کنائے اُڑن جا کے خیبر نوں ہتھ پاؤں
 اسکن کوں مام محمدؐ جہد مئی رب بلائے

ابتداءً آثار قیامت کے کہ اول آن ظہور امام مہدی علیہ السلام است

ایسے موقع نے پھر اتر مہندی تر ت نکالے
نام محمد مصدق اسد ایمہہ اسدی مائی
حضرت شاہ حسن دی نسلوں ہوئی وہ سہا
بسھ اخلاق نبی دے انگوں صورت فرق ضروری
علم لدنی ہوئی اسنوں خصلت پاک نبی دی
چن سورج نول گرہن لگیگا وجہ رمضان مہینہ
ایہ خاص علامت مہدی والی پاک نبی قرانی
تیراں سو تیاراں سنہ وجہ یہ بھی ہو گئی پوری
جسدن تھیں چن سورج تا نہیں خالق پاک اپایا

قرعہ دستی جہاں اسدا ہوسی یمن وچالے
 باپ ہوسی عبداللہ اینویں کھیار سول مخداتی
 حضرت آکھے میرے وانگول اسدا خلق نیارا
 اُچانک کشادہ منھا پہرہ روشن نوری
 مستحلال پر ہتھ مرلیسی اڑسی جیہہ ولیسی
 ظاہر جہدول محمد مہدی ہوسی وچہ زمینے
 وچہ حدیثال سرور عالم پہلوں خبر سُنائی
 گرہن لگاچن سورج تابیں جیونکر امحضوری
 ایسا واقعہ دیکھن اندر لگے کہی نہ آئی

[illegible]

وہ سبحان اللہ کیا رتبہ پاک حبیبِ خدائی
تیرھویں چین اٹھیسویں سورج نکلن گہرین دہانوں
ماہ رمضان جیسے اندر ایہ سب واقعہ ہوئی۔
چالی برسوں عمر مہدیؑ می ہوئی اوس زمانے
عین بعین برابر پوری ایہ گل واقعہ ہوئی
جسٹ نصاریٰ شاہِ رومی نوں کرن شہید نکار
نکل شتابی او تھوں حضرت مکے طرف ہاون
کتنی مدت ہن ڈھونڈنیدے لوک انہانکے تائیں
جھوٹا دعویٰ مہدی والا کتنے لوک کرین
ہر بدال و تار خدا و السنوں پھرے ہوئے نیدا
باتنے خوش ہوں جیوں یوسف لہجہ پاکرواں
پھر سارے روز و رات نہاندی بیعت تھے کرسن
جیوں جیوں سنسن خبر نہاندی جو بدال گری
حضرت مہدیؑ لوکاں لدھا غم گئے دلیکراں
ہاتھ غلبی آسمان اٹھیں یہ آواز پکارے
جو ایہ لکھے اس دیکھنا تیں سچہ سنو کن دھر کے
حضرت مول نہ چاہسن یہ گل بیعت ہو میری
ہک خزانہ بہت پُرانا دولت نال پر و تیا
تا ج الکعبہ بولن اس نوں کجے والے دے تے
چنگے خلق انہاندے کو لوں جگوچہ صہان بوسن
آفسے ہک منصوبہ بہادر دور و راء النہروں
راہ وچہ فرگیرن اسنوں اکھن اُدھر جائیں
کئی ہزاراں قتل کرے سی غالب کوئی نہ ہوئی۔

تیراں سو برسوں جس گدوں پیشگوئی فرمائی
ایہ تاریخاں حشرِ عالم خود کہہ گئے اسانوں
جدوں مام محمد مہدیؑ نکا ہر اٹھ کھوسے۔
جسویہ ایہ واقعہ سارا ہوئی وچہ جہانے
سارے عالم اکھیں ڈھٹا شبہ نہ رہ گیا کوئی
ہوئی تدوں محمد مہدیؑ وچہ پلینے پیارے
مت کے تحت خلافت والا لوگ میر گل پاؤن
جے اوہ بخلیفہ کرینے ڈھونڈن جہا جائیں
ایس طرح نفس دے سارے جھوٹے اکھیں
اوڑک کن مقام وچالے بندہ طواف کریندا
جہا مسیتنی نقلاں پڑھسن اللہ داسٹ کرانہ
شام عراق میں دیکھدے آن خلیفہ پھرسن
دُوروں دُوروں پاس انہاندے حاضر ہون گامی
اہلِ سلامی فوجاں دھننے آؤن گھٹ ڈھیراں
رہے ایہ خلیفہ مہدیؑ اس نوں منوں سارے
نالے کروا طاعت اس دی صدق پیکر کر کے
پراہہ زور دھگائے کہیں ہوئی خلافت تیری
بیت اللہ دے بوجے اگے فن ہے کیتا ہویا
کدھ محمد مہدیؑ اس نوں مسلماناں وچہ دے تے
دُوروں دُوروں سن سن بند کرن زیارت آسن
فوجاں کٹک حمایت کارن آنے اپنے شہروں
پراوہ ہوڑیاں رسی ناہیں مائے کافراں تائیں
اوڑک وچ کرے گا حضرت مہدیؑ ہی پاؤی

۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

پراوہ بوسفیان حرامی آل نبیؐ دا ویری
کر کے جمع تمامی لشکر گھروں کر کے صفائی
آو چکار مدینے مکے اترن بیٹھ پیاراں۔
اس لشکر دے وچوں سارے دوسرے چھ ہنس
ہک بندہ فرخ حضرت تائیں کہے مبارکبادی
دو جابو سفیانے تائیں دے جو گل ورتی
جہاں یہ خبر نصاریٰ پاس سمجھ جمع ہو جان
اتنی جھنڈے جوڑ کر اس لشکر سمجھ پھڑاون
کمراب بٹھ تمامی آون کارن جنگ لڑائی
مہدیؑ اپراں مکے طرفوں لشکر ٹوریا وے
بعد زیارت شام لاییت کرے دمشق تیاری
فوج محمد مہدیؑ والی ترن ٹولے ہو جاوے
اوہ دائم و فرخ رہن نہاندی توبہ رذالاموں
نال شہیدان حدید ریاں دے جے نہاں ساری
لڑن نصاریاں نال برابر تیغ بیدھر کھچلاون
کر سیں پھیر محمد مہدیؑ فوج اکٹھی ساری
آپس مچھ سو گندل کر سں ل سارے اتفاقی
کر سں جنگ نہایت آخر بہت شہادت پاون
دو چھ روز کرن پھراونیں پکے عہد تمامی
کچھ قبائل لیا دے ڈیرے مہدیؑ اپنے سنگی
قسمان چاون عہد پکاون مارے باجھ نہ ہٹنا
فجری اٹھ کر سں صفائی طرف کفار پلیداں
ڈیرے ڈیرے ہنس پچھے جو نینواں دکر اٹھے

کر کے ظلم پچاویں لگے ہن ناجا سی خیمیری
مہدیؑ نوں جافٹل کران گا دیوں صلاح بنائی
ترت چانک مچھ مین دنگھر وچن سمجھ ہڈاں
چنگی مہدیؑ خبر نہاندی جو پچھے فرخ آہنس
غرق ہو یا وہ لشکر سارا ہوئی مدد خدا دی
لشکر تیرا سں سبباں لکھ گیا وچہ دھرتی
نیرے دوروں ہوڑے سارے لشکر کنگاٹ جہاں
بارہ ہزار جوان جو جنگی بہ جھنڈے سنگ آون
حضرت مہدیؑ اپر سارے جسدے کر سں بھائی
پاک نبیؐ دے دے دے سندھ آں زیارت پافے
اوتھے جاوے تا بھی آگوں لئیں گھیر نصاری
ٹولہ ہک نصاریاں کوںوں ڈیر کر سں سہا دے
دو جاتول شہادت پافے اجرے دے رگاہوں
نریجا ٹولہ براہ ہاد دیوے نہیں ملاوی
حکم خدا دے نال شتائی فتح انہاں تیراون
کھنڈاں دے مارن کارن کہ سیں جنگ تیاری
خارجیاں دکارن کارن کشر چھوڑن باقی
مہدیؑ شاہ دی فوجوں بن کچھ اندک بجاون
اسدن بھی پھر بہت شہادت پاون لگے اسلامی
راتیں بیٹھ کرن منصوبہ وہ بہادور جنگی
یکے مرساں سب تھاتیں یکے نہاتوں بچپنا
اوڑک پان شہادت وہ بھی لسن نال شہیداں
اوہ بھی قسماں چاسں لکے ہر کوئی ایگل آکھے

۱۔ جی طرہ زیارت وہ صورت
ابوہریرہ دیکھو کہ مہدیؑ
۲۔ یحییٰ بن اسماعیل در قتل
۳۔ لشکر مہدیؑ نہایت کھائی
۴۔ ترے کاٹھ لکھ نام مہدیؑ
۵۔ جو نہیں قبول ہوئی توبہ
۶۔ انہاں کے کہے توبہ جاتول
۷۔ آہنس توبہ کاٹھ نہایت
۸۔ اللہ تعالیٰ کے ساتھ
۹۔ آون لگے دیر کاٹھ نہایت
۱۰۔ دی نال راویں سہا
۱۱۔ دیر کاٹھ نہایت
۱۲۔ ۱۷۰۰
۱۳۔ صبح دی جاوے
۱۴۔ شہادت دی اس طرح
۱۵۔ جہاں لکھ نہایت
۱۶۔ لکھ نہایت
۱۷۔ لکھ نہایت
۱۸۔ لکھ نہایت

اچھن دن اخیلے ڈاکر ساں تھب تسلا
 بھنھنھیا کرکسین ل بل چو تھنھ روز چھٹھائی
 اگوں ساہواں کوئی نہ کھلے کنب و بجن سہ پڑی
 انس بجن کافر ساہے مول نہ تھنھے کوئی
 غالب دن پرانہا نئے دی بھڑک کدھیں
 اوہ وچہ بہاڑاں جگل جٹاراں پی جان لکاون
 ناں غنیمت ناں نہراں عوسن لوئی پارسن
 حضرت ہمدی اوہ بھٹولت لشکر وچہ تاتے
 مسلماناں نوں دے لٹ دی خوشی ہوئی گاٹی
 اکھن لائے اوہ جیونے سہن ہونداں سٹھایا
 تنو وچوں کہ ہیا کوئی باقی سب داہے
 فوت ہوئے سبھ سنگی ساڈے آساں بھی کدنا
 اس تھیں بعد کرسی ہمدی بند بست اسلامی
 بھی سامان لڑایاں ولے جنگاں دکار خانے
 ہراک چیز آبادہ کر کے لشکر شاہ چڑھاوے
 ہسی آپ مکر دیا دے فرج اگیرے کرسی
 قوم ہوا سحا قوں یسی جنگی ستر ہزاراں
 پہلے استنبول شہر نوں جا کر ٹھوکر لاون
 جدا وازہ تکیراں اسٹھہر ولے آوے
 کر قتل ام کفاراں تائیں شہرں باہر کڈھاون
 عدل تے انصاف طریقہ پوئے طور کما سن
 پہلو پیل جڈن ہڈی دی بیعت لوک کراون
 استنبول شہر جو بیٹے قبض نہانے آوے

پڑھ لسم اللہ کلن فجرے جیٹری کرسی اللہ
 گھیرن پنج کفاراں تائیں کارن جنگ لڑائی
 شیر الہی بجن وچہ کھلے ونگارن غازی
 مومن پکڑن جان نہ دیون ہووے دھدائی
 جو لڈھا موقبل کرکسین کوئی قلیں چھوڑسین
 زان وچہ مولے لہجے کوئی ایسی فکرت پاون
 سبھ سبب اتے سو نہا دی آگے چھراکسن
 اہل سلا ماں پر وٹے جو کوئی بھتہ آوے
 سبھ رمان شہیداں الادل وچہ کرکسین بھائی
 بھٹھ پیاہن باجھ انہاں کے کس کم پتہ آیا
 کیٹری خوشی انہاں توں جنہاں تینے ساڈے لدا
 سجنال باجھ پتہ پیر فقیر دولت نوں کی کرنا
 سب طریقہ جاری کرسی پاک رسول گرامی
 فوجاں لشکر گھوڑے جوڑے سبھ ہتھیار شہانے
 کفاراں دے مارن کارن روم ولایت جائے
 سبھ اسباب جو لشکر والا بیڑیاں دے وچہ بھری
 بیڑیاں دے وچہ چاہر انہاں توں بھجے طرف کفاراں
 اللہ اکبر اللہ اکبر زیرے پنج الادون
 اوئے وقت فصیل شہری لڑے کھا پھٹ جاوے
 ملک تمامی قابو کرکسین اپنا حکم چلاون
 ظلم مٹا سن کفر و نجاس دینی پیر جہا سن
 اسد م تھیں تا اسد م تائیں چھست سال دیاون
 جھوٹھی خبر جالوں کوئی اس تھیں بعد نڈاوے

اوہ دجّال نکار کا فرجک چہ ظاہر ہو یا
حضرت مہدی دس بندیاں تول کر جاسوں
دو جاسوس اچھے ہوسن پاک نبی فرمایا
رنگ لہان دیاں گھوڑیاں دے دیاں کھچے
پکیاں خبراں لیکر آون اوہ جاسوس نہانی
حضرت مہدی دوہیں ہتھیں دولت الٹائے
ہر شے عام ہوئے چہ دنیا کی نہ مہی کاٹی
مینہ وساوں دے چہ بدل فرہ دریغ نہ کرسی
مال غزوات قبولی الاہل غزوات کوئی نہ لے
اسویدہ دجّال مکاری ظاہر ہو سی بھائی

۱۰
دوسرے ہتھ الٹا کر
دس بندیاں تول کر
جاسوس اچھے ہوسن
پاک نبی فرمایا
رنگ لہان دیاں گھوڑیاں
دے دیاں کھچے
پکیاں خبراں لیکر آون
اوہ جاسوس نہانی
حضرت مہدی دوہیں
ہتھیں دولت الٹائے
ہر شے عام ہوئے
چہ دنیا کی نہ مہی
کاٹی
مینہ وساوں دے
چہ بدل فرہ دریغ
نہ کرسی
مال غزوات قبولی
الاہل غزوات کوئی
نہ لے
اسویدہ دجّال
مکاری ظاہر ہو سی
بھائی

اس دجّالوں ملک تباہ فتنہ اٹھ کھلویا
کر کے کوچ انہاں تھیں پچھے فوجاں شام لیاوے
سب تھیں فضل اس زمانے چہ حدیثاں آیا
سن ولایت نام جاسوساں سر عالم جانے
اچھے دجّال نہ نکلیا کوئی تلے جھوٹے چہانی
اہل اسلاماں رونق دے تگ چہ عدل کماے
کھیتا گاؤں دے چہ دھرتی گھٹ نہ کرسی بھائی
دولت مالوں اللہ صاحب ہر مومن نوں بھرتی
لینے والا کوئی نہ ہو سی دینے والے سے
جس دینے چہ ایسی سوکھی دے خلق خدا کی

بیانِ خروجِ دجّالِ عین

ہر غیبی خبر خبر دجالوں اُمت نوں پہنچائی
چہ بخاری سلم فاطمہ فیس ولی دی بھائی
نکل گھروں میں اوسے ویلے مسجد طرف سدھاری
جدوں نمازوں فارغ ہوئے پاک سول لہی
چاہیے ہر بندے نوں اپنی جگہ نماز نہ چھوڑے
پھر کیا کیا جانوں کیوں میں کینا جمع تسانوں
تا حضرت کہا قسم اللہ دی مطلب ہے نہ کافی
جو ہک مرد آہا نصرانی نام تہی سلم سدا دے
ایسی گل دجّال مسیح دی مینوں اوس سُنانی
یعنی جیویں تسانوں میں ایں قصہ سمجھاندا
کہ سن چہ جہاز ہکی دن چڑھیا سی اوہ بھائی

ہر غیبی خبر خبر دجالوں اُمت نوں پہنچائی
چہ بخاری سلم فاطمہ فیس ولی دی بھائی
نکل گھروں میں اوسے ویلے مسجد طرف سدھاری
جدوں نمازوں فارغ ہوئے پاک سول لہی
چاہیے ہر بندے نوں اپنی جگہ نماز نہ چھوڑے
پھر کیا کیا جانوں کیوں میں کینا جمع تسانوں
تا حضرت کہا قسم اللہ دی مطلب ہے نہ کافی
جو ہک مرد آہا نصرانی نام تہی سلم سدا دے
ایسی گل دجّال مسیح دی مینوں اوس سُنانی
یعنی جیویں تسانوں میں ایں قصہ سمجھاندا
کہ سن چہ جہاز ہکی دن چڑھیا سی اوہ بھائی

۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

وچہ سمندر اونہاں لوکاں جڈں جہاز چلایا
 اک مہینہ پورا اونٹھے ہرج انہاں دا ہویا
 سو ج چڑھدے پہنچے اونٹھے کشتی ہو چلائی
 پھرتی انہاں تنوں شکل جناوریاں مکار زنائی
 گاٹر بانو الاں الاجن لوں بلب سدا جاوے
 لوکاں کچھیا کون ایہیں توں اے کجنت نکاے
 چلو ایس بشو اے توڑی پھیر انہاں تنوں کہندا
 کہے تسم جڈں اس سانوں نام جنے داپایا
 چلے پھیر شتابی اسیں جا پڑے اس جانی
 اس جیڈا مخلوق آساں نے ہونہ ڈٹھا کوئی
 دونوں ہتھ لگے چہ بندھے جیو کج مشکان باہیں
 پچھیا اسان جو اے کجنتا کون ایہیں دس سانوں
 اول اپنی حالت مینوں تسیں بتا دجھدے
 اپر جہاز سواری کر کے چہ سمندر آئے
 لہراں وچہ مہینہ پورا رہیا جہاز ڈولاندا
 پھر چھوٹی کشتی دیو چہ بہہ کے ٹاپو دے چہ آئے
 پچھیا کون ایہیں توں آکھے میں جسا آں
 ہک بندہ چاہ مند تسا ڈار بنداہے استھائیں
 بولیا اوہ بلسان شہر چہ کھیال آہیاں عالی
 اسان کہیا جو پھل دیاں انویں تاں باں الائی
 طبرستان والے دیادی کہند اخیر سناو
 وچہ اسدے کچھ پانی ہے کراستفہا کچھ اوے
 پھر کج دغ جو شام ولایت کچھ اسے احالا

ماری موج سمندر اگوں لہراں گھیر اپایا
 اوڑک ہک ٹاپو دے نیرے منج جہاز کھلویا
 اس کشتی چہ چڑھ کے آئے وچہ جڑے بھائی
 شارح آکھے وچہ صل دے آہا وہ شیطانی
 کشت الاں تھیں کچھ اس داگت کچھ نظر نہ آوے
 اگوں کہے جسا سہ یعنی ہاں جاسوس پکاے
 ہک جنان مشتاق تسا ڈاس گنبد وچہ بندہ
 مت شیطان ہووے یہ کوئی خوف سانوں آیا
 اچن جیت ڈٹھا ہک بندہ وڈا قد اور بھائی
 نال زنجیراں بدھا ہویا ہر شے جکڑی ہوئی
 نال لوہے دے کڑیا ہویا گوڑیاں گٹیائیں
 آکھے حال میرا ہوجا سی معلوم سب سانوں
 لوکاں کہیا اسیں تمامی آہاں ملک مرنے
 اگوں آں سمندر سانوں گھن گھیرے پاتے
 اوڑک اس ٹاپو تک سانوں کچھ سمندر آندا
 ڈٹھا ہک جناور جس دے وال گھنے دسیائے
 پھر کہیں جو اس گنبد تک چلو ذرہ چلا ہاں
 تا پھر دوڑ تمامی اسیں آئے تیرے تائیں
 پھل دیاں مین اے اوہ دستو حالت اونہاں والی
 یاد رکھو جو جھب انہاں نوں پھل لگسی کافی
 اسان کہیا کی خبر سنائیے کہند ایہہ بتلاؤ
 اسان کہیا جو پانی بہتا کہندا جھب سک جائے
 اسان کہیا کی حال کچھ اوں آکھے پانی والا

۱۰
 وصالِ ناسِ قاتلِ رسول
 علیہ السلام
 اللہ تعالیٰ فرماتا ہے کہ جو شخص اس نبی
 کے بعد میں جنت میں رہے گا
 اس شخص کو میرا رسول اللہ
 نہیں کہیں گے۔
 چہرہ کی صورت اور چہرے کا
 کادور تھیں خبردار تھیں
 جہ جہاں اسے تحقیق سب سے
 نہیں کا کچھیا ہوا درمیان
 دور کچھیں آندیا ہے
 کافر سے حق الگ الگ
 کافر سے حق الگ الگ
 فرمایا حضرت علیہ السلام نے
 اخیر میں جن جہاز
 شہناختہ املاہ قال انہاں
 قالو کج کشتی تیرے تائیں
 پونگساں تیرے تائیں
 وچہ تیرے تائیں
 رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
 فرمایا کہ میں قاتلِ رسول
 اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
 ہوں۔

پانی سے کچھ اس قدر کھینچیاں لوگ کر نیچے
 پھر کچھ بن لگانے عرب کے کیا کچھ حال وصایا
 پھر کچھ پچھو عرباں کہتی ہے اس نال لڑائی
 پھر کہندہ جو انہاں دہاندی کیونکر حالت دیتی
 عرباں تے اوہ غالب ہو یا خلق مطیع بنائی
 اسماں کہیا جو آسمانوں وہ کہندہ پھر اسماںوں
 ہن میں اپنی خیرتوں ساری کھول سناں
 جلدی حکم ہوئے گامینوں ناپس نکل ڈراں
 مگر اں چالیں راتیں اندر پہچاں ہر ہر جائی
 انہاں دہانتوں میرے اتے بھرام بنایا
 جہاں میں قصد کراں گا گول ک فرشتہ آوے
 ہرستے پر بیٹھے ہوسن چو کیسہ در فرشتے
 پھر حضرت نے غاصبا اپنا منبر تے ٹھکرایا
 یعنی ایہودینہ جس پہ داخل دجال نہ پاسی
 ابو ہریرہ مکرے روایت پاک نبی فرماوے
 تاہو اندہاں ہاڑوں کچھ جو بیٹے لہہ آوے
 حضرت کہیا پیش دجالوں کال کترن ساں
 دو جے سال نہ بارش ہوئی دوزخیاں اتے
 تیجے سال ہو جائے لوڑا ساری دھرتی تے
 مرمہا دن نال بچاے خلقت عاجز آوے
 ہوسن اسے لشکر اندر ہر شے علم ہزاراں
 بیچھا کیسے بنی تھیں پھر مومن کیونکر جیون
 جیون وہ کچھ نہ کھاؤں ہون تھیں تھیں جان جہ

اسماں کہیا جو پھر یاوگد اکھیت اسے تھیں تھیں
 اسماں کہیا جو نکل کے تھیں وہ تھیں تھیں آیا
 اسماں کہیا جو آجوبہ تھیں تھیں ایسی بات پانی
 دتی تھیں اسماں جو اس نے ڈوڑی بہادری کیتی
 کہیں لگا جو ٹھیک مقرر ہے یہ بات دہائی
 تا بعد اری اسدی ایسے چنگام انہاں نوں
 نام میرا دجال جو کرساں سیر تمامی جائیں
 سبھ زمیں اسیر کر لیاں کوئی گراں چھوڑاں
 مکہ اتے مدینہ میں تھیں لکھسی رب بچائی
 یعنی مکہ اتے مدینہ میں داخل نہ مینوں آئیا
 ہتھ ننگی تلوار تے مینوں شہر ڈور ہٹاے
 اندر جان نہ دیں مینوں وہ سمجھ نیک فرشتے
 ایہودینہ ایہودینہ بن واری منسرایا
 کرسن ڈور فرشتے اس نوں جو بیٹے اوہ آسی
 کر کے قصد مدینہ دا دجال شرق تھیں آوے
 شام ولے منہ کرس فرشتے اتھے ہی مر جاوے
 پہلے سالوں ثلث زمین داری خشک کمالاں
 فصل نہ ہووے ان نہ بھے بنی سینہ مٹے
 جھکھ لوک پھرن کر لاندے کافی واہ نہ چلے
 اسویلے دجال میں وچہ آن پکھنڈ چاڑے
 من لے اسد کھائے کرسن معراج بہاراں
 حضرت کہیا وانگ فرشتیاں صابر تھیں
 ابوس مومن ذکر الہاں رہن کر کر جہ

تے کبھڑا مرقانی اسدے راموں بہت کھلوسی
ہک دوزخ ہک جنت ہوسن اوس بنائے ہوئے
باغ اپنے نوں جنت کہسی لوکانتائیں رانے
دو بجے پاسے لگ کھلائے جس وچہ دکھ گھنیرا
حضرت اکھیٹ جنت اس راموسی دوزخ ناری
جو کوئی اس دکھیا نہ منے دوزخ وچہ ٹیسی
تا بعد اراں اپنیاں نوں جنت کرے حوالے
اہل ایماناں تنگی دیسی کال و بال پہنچاے
اس گلوں اوہ بہت میوے ہر کوئی رتھکے
شست ایماناں والے اکثر کرسن اُسدی باری
رکھاں تائیں آکھ جلدی میوے پھل نکالو
کہیا اس راموڑن ناہیں جوڈ نگر چوپائے
ہو و فریت بناوے کا نالو کال نوں بتلاوے
تا جیہڑے مرکھپ گئے تسڈے پایو بھینان بھائی
شیطاناں نوں کہے نہاندی جلدی ساک اتارو
اوسے وقت شیطان نہامی شکلاں تہت ٹٹاوں
پھرت گھرت ایماناں والے دیکھ لقین لیاوون
ملک مین و نچ پہنچے اینویں کردا کیتیاں کالاں
بیت اللہ دا کرے ارادہ جا کر پہنچے مکتے
جو کیت دار چو فریکے ہے ہوسن ملک رتبانے
پھر کر کے قصد دینے جاوے اوہ سردار خیشاں
شہر دیکھنے دے اسویلے ست دروازے ہوسن
کراں کس کھلے ہر رستے چو کیت دار خدائی

وچہ خوارق و جلالے دی ایاز مانش ہوسے
 باغ لگائے ہوتے تے انگیار تپاے مجھے
 جو کوئی میری تابع ہو یا سوچہ مو جاں مانے
 آکھے اس چہ سٹاں جو کوئی نابہ ہوسے میرا
 دونخ اس دہ اوچہ اصلدے جنت باغ بہاری
 پراوہ دونخ اس مومن نوں جنت دم دیسی
 اوہ جنت بیشک نہا نتوں دونخ وانگوں جاے
 تے اپنے لشکر دیوچہ مؤذی ہر شے سستی لا
 چھوڑن دین طمع دے پچھلے حق کرماں مارے
 اتھیاں دہ اوچہ بیشک ہوندی کانے دی سڑی
 اوسے وقت نکالن میوے بے حکم کساو
 اسدے اکھیاں موٹے ہوون دیون دھسوانے
 وچہ خدائی میری دجے تساں یقین نہ آوے
 زندے کر دکھلا وال جیکے تامنوں گے بھائی
 سمجھ انہاں دیاں شکلاں بنکے حاضر ہوو یاو
 اپنے اپنے ساکاں تائیں قبروں نکل بلاون
 دین ایمانوں غایب ہوون اسدے سنگ دہاوں
 پھر طرف عرس دے جاوے لیکے مخلوقات ہزاراں
 آوے ملک ڈاون اس نوں اندر و نہج نہ سکے
 نسنے ڈراو یکھ انہاندے مہبت والے بانے
 اوتھہ بھی کوئی وڑن نہ دیوس لکھیا وچہ پیش
 لے تلواراں ہر مردانے دود و ملک کھوسن
 شہر وڑن نوں اسدے تائیں گلی نہ لکھ کافی

فی حدیث قال قال رسول
 اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
 الدجال اعور عین الیسر
 یخال الشجر مع جذعہ وناظرہ
 جہنم شاد وناظرہ جنت
 رداءہ سملیۃ وراست
 ہستہ قد فی اللہ فرمایا
 حققت علی اللہ علیہ وسلم
 نے دعوائ کا کیا ہے عجی
 اچھا نہیں ہے خواہ اسے وہاں
 والا تال اس کے ہوس کا
 ہشت اس کے ہوش کا
 الیہاں توں فرشت
 ہے اس کے ہشت اس کے ہوش
 ہے ۴۴ علم علی الیکبر
 عن النبی صلی اللہ علیہ وسلم
 الرجل المسح لہا یومینہ سیدۃ
 الایام علی کل باب مکان
 رداءہ الخاری روایت
 ہے الی کہ حق فرمایا
 حضرت نے نہ درغل ہوئی
 دھو دینے کے شریف
 ست دروازے ہوتے
 ہوئے ہر دھانے دود
 فرشتہ ۴۵

تین دن کنبے سخت بھوچالوں میں مینے والی
 جالیں دجائے تائیں بنیں اس کے گوسے
 نکلے اک مینیوں باہر بھری جوانی والے
 اس تائیں میں ملنچا ہند بھی کچھ باتاں
 کون کوئی بے ادب چہا پکڑو اس نوں یارو
 رہا ساٹھے حاکم دی ناکید اسانوں موئی
 الفقہہ دجائے آگے جا کر چغلی کھاؤن
 وجہ کچھری سامنے اسد جسویلا وہ آئے
 وجہ حدیثاں حلیہ تیرا لکھیا ہے کم دانا
 ایہ گل سن کے غصے ہو سی بولے نال غصہ
 نوکر چا کر سن اس نوں ڈاڈی مار کوٹائی
 اوہ شیر خدا پھر بھی اس نوں اہو بات آئے
 توں کافر دجال نکارا اس وچہ شک نہ کوئی
 دونا روہ چڑھے پھر اسنوں غصوں کھٹاٹاں
 سامنے اسد کچھرن اس نوں سر آگہ آرمی
 تابعدار و دیکھو میں میں اسنوں پھر جواواں
 اکھن آگے صدق اسائے نال تباہے بندھے
 دونوں پھاٹ اکھ کر کے کافر پھیرلاوے
 خیریں مہرین ٹھکھلوسی کلمہ ٹھہری دا
 ہن کچھ شبہ رہیا تیروچہ ٹھیک تینوں زبایا
 پھر سامنے اسدے آگے مومن ہرگز ذرہ نہ جھکے
 یعنی جو کچھ کرنا ہوسا وہ سارا کر چکا،
 لشکروں پھر آگے کافر تیغاں پکڑ لیاؤ

کچھ مومن ڈر کے اوتھوں نکل بھجن فی الحالی
 خوف بھوچالوں ڈر کے رسن مرتداں دٹولے
 لشکر تھیں آپچھ کہ صبر گیا دجال مکالا
 مندا جان گل سدی نوں اوہ ٹھہرے بد ذاتاں
 ہکنے اکھن آؤں یہ گل کچھ لود سرکارو
 میرے سامنے آئے باجھوں قتل نہ کرنا کوئی
 اکھ پیش کر و اس تائیں جلدی پکڑ لیں
 سگوس سمجھ نشان دجائے دیکھے تے فرماؤ
 توں اوہ دجال حرامی پتیاں نال پچھتا
 پیچھے ایہ کوئی دشمن میرا رو اسنوں چھبے
 پھر دجال کہے گا جلدی میری من خدائی
 کا نا ہو کے اب سداوین شرم نہ تینوں آئے
 سمجھ احوال تیرے می سائلوں خبر حدیثوں
 آگے لے کلو تر اس نوں چیر کر دو دپھاٹاں
 دو ٹکڑے ہو جائے تا پھر کہے دجائے مکاری
 تا پھر سچا منوں مینوں قدرت مجھ کھاواں
 پر ایہ قدرت دیکھاں گے تاں ہو عقیدہ و دھم
 ہو جائے تا پھر اس نوں اللہ پاک جواوے
 آگے ٹھیک پچھتا تینوں میں توں اوہا پیدا
 جیوں نہ مینوں یا جویا اینویں نبی بتایا
 ہن ایہ کافر زول کسے نوں بار جوا نہ سکے
 دنیبا تھیں ہن ایس کافر داندہ پانی مرگا
 لہجے نہ بدھا ہو یا سدی اچھی بھگت پکاؤ

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

بہن تائیں قتل کر لیں کھساں سہی شاہی
نا حضرت ہمدی بہر شکر و بھار اپنے شہری

بہن بن کوئی نہ مارے سنوں اویں حکم لگی
اویں باتاں پیتاں دو چہات گزشتہ کری

قتل کردن عیسیٰ علیہ السلام و جمال العین

فجری عیسیٰ حضرت ہمدی شکر سید نکالے
ہتھ و چہنیزہ وڈا ترکھا گھوڑے اوپر سواری
حضرت عیسیٰ جس کافروں تیر نگاہ چلاوے
وہم عیسیٰ واکراں تائیں تھرا تفنگدا ہوسی
بر عیسیٰ دی پہنچاؤ تھنہ نظر سداوے
وڈا ہمدی سخت لڑائی ہوسی وہاں ہر نوچہائی
سے نہ تھاں جو حضرت عیسیٰ آیا سہاںوں
حضرت عیسیٰ دیکھا سنوں ڈر کے نہ تھا جاک
شام و لایت سے اک جاگہ بابا لکھ سداوے
بڑھ بکھیر رسول خدا دامنگروں مارے نہیزہ
خون اسدا پھر حضرت عیسیٰ لوکانوں کھلاوے
ایہوسی مکار جو لوکاں کر کے کیر بھٹا ندا
ایہوسی جو لوکاں تائیں مارے اتے جواوے
ایہوسی جو جھوٹ خدائی دعوے کردا ہندا
اہل یماں کرین حملہ پر قوم کھساراں
کئی نس کئی چھپن جائے غایاں دیوچہ ورسن
جس غائے چھپینا چاہسن غاگوں بلجائے
چھپن دی کوئی تھاں پاوون لڑت بکھڑے جان
ہکدن پاک نبی نے لکے یاں سوال آلیا

بن مریم بھی مکے باہر کارن قتل تھاے
رمل حملہ کر سن سدا پر فوج کھساری
وہ کھلیج گئے اس نوں اوتھے ہی مر جاوے
پھر کمرے کافروں سدا گولی پڑھا
مومناں تائیں راحت پڑے کافروں کھا جاک
کافراں نوں تھر خصل لچے کائنات کٹھ و لائی
ڈر کے نئے کوہیہ مکر سدا تیر کسٹاںوں
مکرے مکر تائی عیسیٰ گھوڑے نوں وڈاوے
لکھ پھاڑا ہی رنج اوتھے تلکے سانگ چلاوے
دنداں بھارٹے کافروں ہوئے بڑہ ریزہ
ایہوسی و جمال حرامی جیہڑا رب سداوے
ایہوسی جو پوجا اپنی لوکاں تھیں کرواندا
ایہوسی جو لوکاں کوں اپنا حکم مناوے
ایہوسی جو شام لایت مرسل بن بن بہندا
ہوئے ناس بیواں سدا وڈھ وڈھ کرن کھارا
بکئی جان بچاؤن کارن اُپر دختاں چورہن
ایہویں ہراکے کھاناہنوں دے سکے قتل کراوے
پاؤے فتح محمد ہمدی دینی جھنڈے لاوون
کتنا چور دجاں نہیں تے ہوسی نبی بتایا

۴
فلاجل کافر جیہڑے
الاباوت و فحش کافرے
نظر المومنین کافرے
پس میں کافرے کافرے
وہم چاہے کافرے
معاذ اللہ کافرے کافرے
پہنچ کافرے کافرے
پہنچ کافرے کافرے
الاورضہ کافرے
پس میں کافرے کافرے
قال ارجون یو تو سداوے
وہم کافرے کافرے
پس میں کافرے کافرے
اساں کافرے کافرے
کنا جیہڑا حضرت صلعم
دے فرما حضرت صلعم
چالی دن ہوئی کائنات
دعا کرتا کافرے کافرے
لے انا سارے کافرے
مثال ذراں کافرے کافرے
کنا کافرے کافرے کافرے
جدول ہو گیا کافرے کافرے
حال دی کافرے کافرے
نمراں کافرے کافرے کافرے
کنا کافرے کافرے کافرے

چالی روز دجال ہے گا اتنے شتر اٹھاوے
دو چار روز مہینے جیڑا تر جیڑا ہفتے جنت
یعنی اچکل جیڑے ہوسن باقی دے دن سارے
پھر اصحابا عرض گذاری پاک نبی دیتائیں
حضرت کہیا اکل پر پڑھیاں جان نمازاں
بن عربی فرماتے جیونکر جھڑے وز لو کافی
پھر عیسے اتنے محمد ہمدی رل کے کرسن شالی
اہل یاناں مظلوماں نوں یوں بال سوائے
بہت تسلیاں نہاں تائیں حضرت ہمدی سی
حکم کرے پھر حضرت عیسیٰ اہل یاناں تائیں
ہو رہا تمام کفاراں تائیں کر کے قتل اداو
قتل کراوے ہر کافروں جزیرہ نول نہاں سی
کفر شرک نہی بن جہانوں حضرت عیسیٰ کھڑے
سمجھ مخلوق تو نکر ہوسی مفلس ہے نہ کوئی
لوکاں دے وجہ صلح صفائی دشمنیاں اٹھباں
سب اٹھوئیں ڈنگن کرسن نہ ہر ایدانہ دیے
اک رشا انگور بجاوے سارا ٹبر کھاوے
حیواناں نوں شیر دندے کچھ نہ کہن ڈرے
جنگ جلال نہ کرسی کوئی گھوڑیاں قدر رہی
پر پر زمین زراعت کولوں کھیت ہو کہہ جانی
جاں حضرت ہمدی ظاہر ہوسی کیا بنی حضوری
برساں ست دجالوں اول اپنا حکم چلاوے
عیسیٰ دی خوشوقتی اندر ناوالاں سال گذری

پہلا دن اس سال برابر پاک نبی فرماوے
باقی روزاں دا اندازہ ہوسی پورا اتن
استدراج دجالوں و دھسن پیدہ دن دھاوے
حکم نمازاں طول و ناں دایا حضرت فرمائیں
سال مہینے ہفتے جنتیاں گن کے ناں نیازاں
پڑھن نمازاں اکل پر اینویں پڑھن بھائی
راج کرسن دنیا اندر دین اسلام الہی
ظلم اتنے نقصان جہانوں سن بجال پہنچاے
آکھے فکر نہ کریو کوئی مولا فضل کرسی
سبھ صلیب نصاریاں والی توڑو کروا تیں
مسلم ہوں تاں نہ مارو نہیں تاں مارو نجاو
بوزیاں خنزیراں وچوں کوئی نہ باقی رہی
ظلم نہ رہی عدل کما سی بیدیا نولوں دھے
دنیا دی کوئی چاہ نہ کھسی حرص و راڈی ہوئی
اک دوسے نوں دوست سمجھن سچل نہ مول کماو
لوکاں تجھیں نہ کھاوے جاسن اتنے گن مویے
اک نار جماعت ڈمی کھاوے نے رنج جاو
بکریاں تے بھگیاڑ اجاڑیں لکے پھر سن چرہ
بیلاں قدر زیادہ ہوسی ہر کوئی مل و ہوسی
کال و بال جہانوں جاسی سکھی سب لوکاں
چالی برسوں دی تہ ہوسی عمر انہادی پوری
اٹھویں سال دجال نکارا فتنہ آن اٹھاوے
آنو خبر برساں دا ہو کے کوچ جہانوں کرسی

سال
مال غنم روز
ایمان دولت
بھیا دولت
علم قرآن کریم
دقام ادب
جول فریادہ
قطرے زہری
دولتی کچھ فتنہ
اولی نیم کچھ
بھگیاڑ نول دھا
یک عالم میں جتنی
دجالاں سنوں
مال بیت روہ
مال عمران
دینار

فوجاں اتے غیت ساری جلدی شاہ لگائی
 وچہز عالم سولھویں پاسے دہ فرنگک لبائی
 اسویلے دے ڈکے ہوئے اس دیوار وچالے
 فرقہ فرقہ قدا نہاں دے اک قدا اور بھالے
 آنتاں ر قدا ایسے لمے جسویں داوہ سوئدے
 بہت ڈھلی ولاد اُٹھاندی سرگزینی نہ جاندی
 اتنے بیٹے جتنے انہاندی عورت جدوں ویلے
 جتھاں نال چین ون سارا کندہ سکندر وانی
 وقت نبی دے گشتاں موری انہاں بنائی
 جدوں نہاندا باہر آونا اللہ مالک بھالے
 رات پیٹن چلے سارے گل فجر پھر آواں
 فجری فیہ ہمارا نیتاں پھر اوہ آن لگاوے
 غار وچوں جیوں نکلیں کیڑے یوں باہر آون
 ڈنگر بندہ مال زراعت جیہڑ نہ چھوڑن کافی
 اونٹھے ہر اک چشمہ جس نوں طبری کہن بچہ
 پانی اسدا ذرہ نہ چھوڑن چکر بھی چٹ جاون
 آکھن اسوچا گلی وقتیں شاید پانی ہویا
 پھر سحر زمین تے پھیلن موزی ظلم کرن جانی
 اپنے باہجوں نیا اندر اساں نہ چھپے یا کوئی
 پھر اوہ الحق اساناں ول نیر چڑاون لگن
 دیکھ کہن مخلوق فلک کی قتل تباہی ہوئی
 اوپر طور پر پارت ہووے گا عیسیٰ رب ایسا
 اکھاں تیراں کاراں اور تیرے جیہڑ نہ کھسے کافی

انہاں پہاڑاں تہنی ایشی حکم کندہ چڑھائی
 چوڑی گز پنجاہ ستائی دوسو گز مہائی
 بانٹکے ننگے پہاڑ سب کو وہ کھانے کے لئے
 آگیاں دے قد باکل چھوٹے گھٹاں ہر پیالے
 اک کپڑا پر کر دے دو جا بیٹھ وچھا کے سوئے
 دوسو پورا بیٹا بندھی اک اک ان انہادی
 وانگوں پھل گویا نہاد انت حساب آئے
 رات پورے تاج پیر برابر کروا اللہ والی
 محنت و زکریہ سے اجنک اہ نہ نیا کائی
 اک تیس نہاد راتیں اب الفاظ الہیے
 انشاء اللہ نکلن کارن رستہ ان بناواں
 برکت انشاء اللہ دی تھیں اہ رستہ کھل جاوے
 جوشے بنے نہادے تائیں چائی پئی جاوے
 اینویں طبرستان ولایت آگیاں پیچن بجائی
 دس کوہ لماں دس کوہ چوڑا پانی سہے کثیر
 پچھلیاں صفان نہادیاں ننگس باکل کپاوان
 اینویں آئیں دیکھو رمل گلاں کرسن گویا
 شام ولایت جاگے کہس چیز نہیں ٹہن کائی
 چٹاڑا بسا یا سارا دھرتی خالی ہوئی
 نال ہوئے ہو آلودہ تیر انہاں دے ڈگن
 دھرت فلک چھوٹے ہاجوں ہور نہ دیا کوئی
 نالیں سلو مہنت ہی کرسن تنگ گرا
 اک ہزار ویناروں کوں کاشیں داسر بجائی

الحمد لله الذي جعل
 الدنيا دار فناء
 والآخر دار بقا
 والجنة دار عجا
 والجهنم دار عدا
 والدار الآخرة دار قرار
 والدار الدنياه دار فرار
 والدار الآخرة دار قرار
 والدار الدنياه دار فرار
 والدار الآخرة دار قرار
 والدار الدنياه دار فرار

لوک تمامی اللہ اگے رو رہے ہیں بھر سن
 بڑا رحیم خداوند باری سنے انہادی زاری
 اوہ پھوڑا سخت ہو ویگا ڈنڈا اس تھیں مڑاون
 لو تھاں سب انہادیاں تر کن گند اٹھیں بھاک
 کرن حج عایاں یارب سیاں یہ سر درد و نجائیں
 جو کچھ کھا سکے کھا جاوے باقی سب کھاوے
 اس تھیں پچھچھ چالی روزاں شرمینہ برساوے
 سبہ میں ہوئے تروتازہ کھیت جمن پاکیزہ
 لوکاں کو چہ صلح صفائی حسد لغض بہ جان
 ہر ہر جاگہ پھیلے جگہ چہ دین محمد والا
 تیر کمان یا جو جی خلقت نکت بالن بالے
 چنگے عمل کماوے سارے مومن نیک ادائیں
 ست برسوں تھیں پچھچھ کچھ جاسی بل نہ
 برس پنتالی حضرت عیسیٰ دنیا دہر لنگھاے
 دنیا اندر عدل کماے آخر لہر سدھاے
 پھر میمون خلیفہ عادل اس تھیں پچھچھ آوے
 ابو ہریرہ کرے روایت پاک نبی فرمایا
 ہندی وانگوں عادل ہوسی زمین اللہ تھیں ہی
 اس تھیں پچھچھ کتنے حاکم دنیا اندر ہوسن
 دینی علم نہ پڑھی کوئی جہل بھوکھنڈ جاوے

عیسیٰ کرے دعائیں مومن ہمیں آمیں کر سن
 اُپر قوم یا جوج باجوہاں بھیجے اک بیماری
 اہل سلام خداے پیارے ذرہ دکھ نہ پاوے
 اس گندوں پھر کالے پوسن مومن بدے پیارے
 کوہ قافوں مڑ بھیجا اللہ سیرغاں دے تائیں
 وجہ دریاواں سٹن چاکے صاف نہین کر جاوے
 خون انہاں مڑاں والا اس بارش تھیں جاوے
 کمی نہ رہی چیز کسے دی میوے عجب لذیذہ
 سکھتی و سن لوک تمامی مرضاں چھوڑ سداوے
 نہ کوئی کافر مشرک ہسی نہ کوئی بدعت چالا
 نیزے برچھے چھتاں اوپر لوک چڑھیں بلے
 ایسے طور آرام رہیگا سستاں برساں تائیں
 آفسانی گلّاں نکھن ظاہر و چہ انساناں
 کرے نکاح زانی اُسوں بیٹے رب کھاوے
 پاک نبی دے روضہ اندر قبر بنائی جاوے
 ہوسی اوہ قحطان نسل اہجہاد نام سداے
 ہوسی نہیں قیامت قائم جد تک وہ نہ آیا
 جتنی مدت کرے حکومت خوب عدالت کرسی
 ہوئی ہوئی کفر شرک دیاں سماں ٹھکھوسن
 نوں سوں پھر لگی حالت کفروں ڈھماں پاوے

بیان خسف ثلاثہ و ظاہر شدن دُود

اچن چیت نہیں دے گھرے گھر جان بھائی

وچہ زمین دے تہنی جائیں اترے قہر خدائی

ایہ بیان دین حدیث
 خلیفہ دے آیا ہے انہا
 لا تقوم حتیٰ نزفبا غلہ
 آیت اللہ تحقیق اوہ قیامت
 نہ قائم ہوئی تا بعد کھوے
 اسے دس لاکھ تائیں اس
 اسے دس لاکھ تائیں اس
 دسواں اور چھوٹا کدو
 داہ لاکھ تائیں چھوٹا کدو
 سو لاکھ تائیں چھوٹا کدو
 نزول علیہ چھوٹا کدو
 یا جوج باجوہاں
 دس لاکھ تائیں چھوٹا کدو
 داہ لاکھ تائیں چھوٹا کدو
 خلیفہ دے آیا ہے انہا
 دسواں اور چھوٹا کدو
 تھیں جو کدو کے جاسی بل نہ
 نوں طرف قیامت دے آیا ہے
 دسواں اور چھوٹا کدو
 جتنے کی اس ملک میں
 تھیں یعنی داری کی تھیں
 دسواں اور چھوٹا کدو
 دسواں اور چھوٹا کدو
 دسواں اور چھوٹا کدو

اس دروازوں لنگھ جائے خالص توبہ سچی
حضرت کہیا نصوحی توبہ و تھوں لنگھنا پاوے
تا پاک نبیؐ فرمایا ایسا نہیں باہر آوے
ایہ توبہ مقبول نصوحی اس نوں کہیا جاندا
اس دن اس دروازے تائیں جبرائیل مری
جاں کچھ و غصہ ہے وہاں چھکسی ملک بانا
جد سوچ پھرن چھاوے پھر پھپھان لہسی
نور برابر موسیٰ اس دا جو نکر گئے ہوندا

تے ہو جاوے ذاتھا یوں جسدی توبہ کیتی
کہیا معاذ نصوحی توبہ کس نوں بولیا جاوے
جیونکر دودھ تھناں تھیں مکھ پھیر نہ اندر جاوے
اس دروازے چوں اس نوں لکھ پاک لنگھنا
دو نوں نفاق اکٹھے کر کے ڈاٹے سخت بھری
توبہ دی مقبولی دا راج ویلا وقت و ہمار
اس تھیں بعدِ بدیشہ انگوں سوچ پھر چھڑا لہسی
اس تھیں پکھ ویکھو دا بہ زمبول باہر آوندا

بیان ظہورِ دابۃ الارض و کیفیتِ آن

صفاپہار جو کول کئے دے جانی پھٹ بھوچا لوں
اس تھیں آگے بھی دوواری چھرا اسد اہوسی
پھر کچھ مدت گم ہو جاوے خبر نہ کوئی پاوے
پھر صفاپہاروں دابہ نکلے ترکی داری
صورت اسدی پاک نبیؐ تھیں بن زیرِ تانا
شتر مرغ دے انگوں سدی گردن لئی بھائی
ہتھ اسد دو باندر انگوں پیر مثال اوٹھند
اکھیں تیز ترے چاں ترکھی بات فصیح لافے
سنگ سکہ دو گوئن انگوں کن ہتھی دکھائی
تن دھائے بہرے نکلا دابہ زمبول باہر
جسویئے اوہ چلن لگے چلے وانگ توائی
ہتھ اسدے چھ عاصا موسیٰ حضرت موسیٰ والا
مومن دی پیشانی اوپر عاصہ وہ لگاوے

تا اوہ دابہ باہر آوسی رب دے حکم کماوں
پہلے میں ولایت اندر ظاہر نکل کھلوسی
دوجی دار بند وچہ نکلے پھر جلدی چھپ جاوے
سر اپن تھیں مٹی جھائے ویکھ خلقت ساری
سر اس دابہ کھائیں وانگوں چھڑا دیان
سینہ شتر تے ناک من اچترے ناک پھائی
بے ایشم نہایت قد دراز بتا نہ سے
چلن لگیان اُپر زمین دے چارے پیر لگاوے
دوہاں سنگاں سدیاں ندریں کوہ و تھائیانی
تر سجا حتمہ جُستہ اسن دابہ نہ موسیٰ ظاہر
پہنچ نہ سکے اسدے تائیں کوئی خلقِ خدا
نارے فہر سلیمان والی سختے رب تعالیٰ
اس تھیں چہرہ مومن سدا پھل انگوں پھر چھاوے

دکھنا الارض دابہ
صفاپہار چھوچا لوں
دو دابہ الارض
اچھا ہوسا کھو
دکھنا ان الارض
نابینا تھوں لے
چھرا اسد اہوسی
پھر کچھ مدت گم
پھر صفاپہاروں
صورت اسدی پاک
شتر مرغ دے
ہتھ اسد دو باندر
اکھیں تیز ترے
سنگ سکہ دو گوئن
تن دھائے بہرے
جسویئے اوہ چلن
ہتھ اسدے چھ
مومن دی پیشانی

مُندری شاہ سلیمان اُلی اودہ جو نال لیا دے
شکل کفاراں پھٹے اس تھیں ننگ سیاہ منہ کالے
مومن کافر بکھر ن سارے آپو آپ عیا نے
ایہ نکمیر کر کے دا بہ جدوں فرامت پاسی

کافر بے نک آپر اس دی مُہر لگانا جاوے
ڈاٹے بچل ہوو ن اس مُہر ن کُفر کما و نوالے
چھپیا مُول نہ رہی کوئی ہرگز وجہ جہا نے
حکم اللہ تھیں دُنیا اتوں پھر غائب ہو جاسی

بیانِ رزیدن بادِ سر در دُنیا و فوت شدن اہلِ ایمان

داہیوں پچھ دیکھن تھیں اک گھسی اُقرہ دی
مسلماناں نوں بغلاں تھلے در کمال اُٹھو
نیکو کار تے چنگ پیڑے اول مار کھیاوے
اہلِ ایمان نہ دنیا اندر دھونڈیاں لکھ کوئی
اس تھیں پچھ لوکاں تاہن ملن شیطان مکاری
پتھر رکھ تے ہو ر جتاو کرن کلاماں سارے
پھر جشی لوک کرین آکے جگ اندر سدری
بیت لشدی کرن بے ادبی کعبہ رگراون
قرآن مجید دے حروف تمامی تھیں اُجھاون
حافظ قاری کوئی نہ مہی نہ کوئی ذکر کما دے
راہاں وجہ زناہ کرین رتاں تہر ذکاوے
جو کوئی کہسی ایتھوں ہرے کے کر یوایہ بُریائی
حضرت کہیا جو یں تساں مچہ ہے بُو بکسو ہارا
کمی ہے اولاد اں ندر کرن جہاں بہنیرے
شہر ہوو ن برباد تمامی وانگ پند اُجھاون
لٹن کھسن کسبنا وان قحط پورے جگ سارے
کھاو ن جو گائ ن نہ لکھ کال اچیا پوسی،

قتل کر سی ہر مومن نوں اوس واودی سدری
کچھ ایمان بھی ہو سی جس مچہ او بھی مُول نہ جیوے
باغلاں مچوں چل جویں کر باد خزاں اُڈاوے
بے دینی تے بے ایمانی جگوچہ بھنی ہوئی
بُت پوجا و ن شرک کہا و ن کرن پلیدی بھاری
بندیاں وانگوں گلاں کر سں کہیا نبی شہار
حاکم بن کے حکم چلا و ن اوپر دُنیا ساری
ظلم کما و ن فتنے پا و ن ستیاں کلاں و ن
خالی ورقے مہن پچھ نہ کوئی پڑھن پڑھا و ن
اللہ اللہ کرنے والا نظر نہ کوئی آدے
گتیاں وانگوں ہر بندے نے شرم حیا اتار
وڈیاں نیرکاں دُچھا سنوں لوگ گنیں بھاری
ایویں وڈیاں شہراں والا سنوں سمجھن باریا
عدل نہ دسی حاکماں ندر کرن ظلم گھنیرے
تے پند تمامی اچڑے پچڑے دے نظری آون
نالے سخت و بالک مچہ آکے پیر پیارے
ایہ شام ولایت اندر ہر شے سستی ہوئی

لو بعد مذری تھیں
لوایت بہ کفر دنیا تھیں
سائنہ بہ اس ذات
بیگ دی کوئی کے کاظ
میں پوری حالت بہ
قیامت قائم ہوئی
جہنمک دہن سدا و ن
سے پائیں نہ کر سدا
اور کوئی نہ کر سدا
دروغی کا تہمت پتی
کے کا وادی کا
شہاں اس کے اس کی
عزت کا مال جو اس
کی پچھ لکھ لکھ لکھ
ہوگا لکھ لکھ لکھ
دہندہ

بحر حیات ایہی اک چشمہ مدیجہ عرض دے جاری
اس چشمہ دے پانی اللہ مدینہ وانگوں برسا دے
یاراں گز برابر اُچا پڑھ جاوے گا پانی
اسرافیل فرشتے نوں پھر حکم کرے سائیں
داخل کر کے رُوح قرنا وچ پھوک فرشتہ مارے
اپنے اپنے قالب داخل ہوسن حکم خداؤں
بیت مقدس والی جانی اسرافیل کھلوسی
کافراں دے رُوح نیدے کالے ہوسن اوس دہائے
جاسی پھٹ زمین تمامی مُردے زندہ تھیون

وانگ منی دے پانی اس داکینا اللہ باری !
چالی روزاں رہے برسا سب نیس بھر جانے
ماس تھپے سبھ دیاں اتے بُت بنی انسانی
رُوح سبھ قرنا وچ پکے پھوک شتاب ہلائیں
آپو اپنیاں بدنامے ول نکل وٹن سارے
جتنے رُوح ہوونگے اتنے پھیک ہوسن قرناؤں
مسلماناں دیاں رُوحاں تے نور چمکدا ہوسی
شکل ڈروانی بنکے وٹن جُسیاں دیول سارے
وہشت دے رُلے ہوئے کھنیاں وانگ ٹھیون

وَلَقَدْ فِي الصُّورِ قِصَّةٌ لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ۖ فَادْهَمُوا مِنَ الْأَكْحَدِ أَتَى إِلَى رَبِّهِمْ يَسْأَلُونَ ۖ قَالُوا أَلَيْسَ إِنَّهُمْ بِعَبِيدَافِئِ
مَوْقِفٍ نَّاهُكُنَّ أَمَّا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ۝

اسرافیل جدوں قرنا وچ دُوجی پھوک چلاوے
کافر ہوار مانی کہن سانوں کس جگایا
کہے فرشتہ ایہ اوہ وعدہ جو کیتا رب باری
پہلے نفخے نوں جد مدت چالی برس دہائے
ننگے پنڈے قبراں وچوں اُٹھی سب نوکائی
جیونکر پیٹ مائی تھیں جئے ایوں اُٹھن سار
اتھا کا نالو ہلا منڈا اوٹھے کوئی نہ ہوسی !
جس عمر دمری کوئی اوسے عمر اں جیسی !
حاجی تبلیہ پھلے اُٹھن جو پتہ تبلیہی موسے
قرآن شریف دی منزل پڑھد جو کوئی ہو سکی
ہوئے شہید جہراہ اللہ وچ خون انہاں داد گئے
وچہ جہاد جو موسن مویا لڑد اناں کُفاراں !

اُبھر دے اٹھ قبر تھیں سبھ کوئی رب اوسے
ہائے افسوس ساڈے تائیں قبروں کس اُٹھایا
سچ پیغمبر گئے کو کیندے اُٹھن دوجی ماری
تا ایہ دُوجا نفخہ دجے خلقت لب جو اوسے
پہلوں کفن ہوں پھر لہسن اکے دایت آئی
دنیا وچ نہیاں جو پتے سارے رب اُتارے
دارھی مچھاں ختنے باجھوں ہر کوئی اُٹھ کھوکی
جیہڑ اُٹھل کریندا مری اوسے شغل اُٹھجیسی
وچہ نماز اُٹھن جیہڑے فوت نہاں ہونے
اوسے حالت دے وچہ اس نوں اللہ پیداکری
خوشبوئیں دے ٹٹلے آدن جیوں کسٹوری لگے
پڑھ تکبیر اُٹھیں اونوں کردار واراں

۹
یعنی پھوکا جاوے گا وچہ
قرنا دے پانی چلیں
تمام نسبت قبراں تھیں
نکل جیوں کس طرف رب
اپنی دی تھیں مارے
افسوس ساڈے اٹھایا
سانوں کسے ساڈیاں تھیں
خود بگاڑاں ساڈیاں تھیں
جیوں کسے فرشتے وچ چلاوے
دست ایہ سچ جو وعدہ دیا
سچ اللہ تعالیٰ نے لے لے
سچ اکیلا پیغمبر اے
۱۰ ایہ حدیث وچ جو جیہڑ
دے مری کسے جو توں
ننگے تھیں آدن ہونے

بھی چنگے گل زیادہ جسدے چنگیاں سنگیاں
 دکھو دکھرے ٹورے بن کے دھچکیدان کھلون
 دکھری صف بنا کر آون جھیرے لوک نمازی
 سوہنا اک نشان ہوئے گا سا جیاں لوک تائیں
 ابویں بُریاں عملاں والے دکھو دکھرے آون
 جو نال قرآن انکار لیا وں شگل بن خنزیراں
 جو نال ظلم دے مال تئیاں کھا وں زرخ جاو
 سو بیاج دے کھا وں والے اٹھن روز حشر دے
 ڈگ ڈگ پوسن اُٹھد جوئے اُلٹے تنگ کھلارن
 کیڑیاں وانگر دسن عاجز لوک تکبر والے
 جو تنگن پٹن کسبنا وں چھتے مُنہ انہاندے
 ناحق خون کرندے کو لوں لعنت غضب خدائی
 تُھک کھنہار سٹے کوئی بندہ مُنہ قبلہ دل کرے
 جو دور تان اُخاوند ہو کے کو جیہا نہ جانے
 اک دیاں دو جیہاں مسن شخص دو گلے تائیں!
 جو ناحق بندہ نال ظلم دے بہت بیگانی کہتے
 دنیا وچہ جیوان کسے دا ہو چوری کڈھ کھڑی
 لے لے نام بُلا وے ڈنگر سائیں اپنے تائیں
 باجھ ضرورت چا وڑ کر کے محل پوا دے کوئی

تے منہ غالب ہوون جسد شکل بُری اوہ تھیو
 بُریاں کتاں والے کھرے نیک علیحدہ ہوون
 سنجیاں دا بھی ٹول علیحدہ جد اکھوون غازی
 تے ذاکر صابر شا کر و کھرے لے نیک جزائیں
 چنڈاں ظالماں ٹھگ بازاں دیاں شکلاں دگر جاوون
 باند شکل نیمت والے آون گھت و میراں
 سخت انگارے آتش واسے پیٹیاں دگوچہ پاوون
 جیوں جتاں دے بھنے جوئے اُٹھن فتنہ کر دے
 بنن پہاڑ بیاجی رقماں اُٹھ اُٹھ ٹکراں مارن
 لتاں پیٹھ لتائے جاوون بہت ذیل ذارے
 ماس تمامی اُڈیا ہو یا بڈرے دسیا ندے
 دوزخ وچہ عذاب ہمیشہ ہوی نہیں رہائی
 اوہا ٹنک موہیں پر ہووس جد اُٹھسی مر کے
 ادھا ثابت ہوسی اڈہا جکڑیا قبر رہا نہ
 جو پچھو کنڈی گلہ کریندا منہ تے کرتے نیائیں
 ست زمیں د اتنا ٹکڑا گل اسدے وچہ پھسے
 روز حشر اوہ ڈنگرا سدی گردن اُپر چڑھسی
 لہہ پیا ایہ چور سا ڈا ستیسنوں پکڑائیں
 روز قیامت اُٹھسی ماڑی سر پر چکی ہوئی

قَالَ لِلَّهِ الْعَالِي وَالَّذِينَ يَكْتُمُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَتَّقُونَ مَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ هَؤُلَاءِ هُمُ الْمُجْتَنِبُونَ
عِيَاهُ فَإِنَّهُمْ قَتَلُوا بِهَاجِمَاتِهِمْ وَجُودَهُمْ وَطَعَنُوا فِي أَنْفُسِهِمْ هَؤُلَاءِ هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَأَنَّهُمْ تَكْفُرُونَ

جو سونا روپا جمع کرن تیرے لیے راہ نہ لاؤں
سیناں و تنک تپا کے اس فوں سے بچاؤں

فرمایا اللہ تعالیٰ نے اسے
لوگ جو بغیر کوئی ہیں
اسے چاندی والے نہیں فرما
کرتے اسوں و پھر ارادہ
پس نجدہ انہوں مال
درد مال کے جو کہ کہیں
کا مال انہا کے و پھر اگر
دسے پھر داغ دے جاو
مال انہا کے پائیاں
و انہوں کے پائیاں
کندال انہا کیوں کے
جاو کیا ہو مال ہے جو
کرتے ہو واسطے نفسا
انہا کے پس پوچھا
آپ کو گاہ کہ کدے سے ہے
مے لکھیا ہے جو ابن عمر
جی مال دی رقعہ درستی
افہمیں تو زکات تو
ہو یا ہوئے وافر ہے
و یا ہوئے بجا دیں جا
۱۰۰ روپے۔

پھر وہاں پاسیاں کھیاں کہ چیتنی سنج چھوٹن
 پھر کڈی دیوچہ مارن اس نوں سنج توتی ہدی
 جوڈ نگرال زکوۃ نہ دیوے ڈنگر اسپر چاٹر
 سُم اہانے تیز کٹاروں جُستے دیوچہ و حسن
 جو دنیا وچہ سراسر افسانہ عدل نہ مول کما
 جو پڑھ کے علم نہ مسئلہ دستے حق چھپاوان والا
 بھی جو بندہ معنی مصحف گھر کے لوں بتا
 بے فرانی ماں پیوستی جیہڑے لوک کما سن
 رشوت خواراں روز قیامت شُکل بنے جیوں کال
 غیبت دایاں کچھ کدھیں جیہہ کیاری ولوں
 پنجاہ ہزار دھے دا ہوسی روز قیامت بھائی
 ساریاں اُمتاں اپوانیاں نبیاں کول کھوسن
 دہشت ناک نہایت بجلی آسماناں تھیں کڑکے
 سوچ آں کھلوے ستر ڈھپ قہر دی ساد
 فرقہ فرقی چلے پنگھارا ہر بندے دے تائیں
 عام وچاے وچہ پنگھارے گیٹیاں تیک کھوسن
 بعض گناہیں سینے تائیں بعضیاں گل گل کرسن
 بھکھ پیا سول سدن بندے عاجز آون سچھے
 موٹن خاک کینوں بیکے مُنہ وچہ پکھ مارن
 حلوسے انگوں لذت دیسی اوہ مٹی من بھانی

جیہڑے دیکھ سوا لیاں تائیں پاسہ پھیر کھلون
 مسکیناں دی عرض نہ سندا کند کر بنداجدی
 بیٹھ سمنوں کھولے انوں سنبانارا اترن
 نا اوہ بھدرے بھدرے رجن ایج تمامی بھجسن
 دو نوں ہتھ گلیو چہ بدھ پکڑیا جکڑیا جائے
 منہ اس دے وچہ دتا جاسی آتش د اکڑیا لہ
 ایہو حال ہوئے گا سدا درخ دھکے کھائے
 روز قیامت اندر سارے اٹھے کینہ جاسن
 پیر فریری گونگے ڈرے کوئی نہ منسی کوکاں
 دند شربیاں سگاں انگوں اک سٹریسی تلوں
 نیکاں نوں معلوم نہ ہوسی بُریاں شامت آئی
 ہر فرقہ دی جدا علامت ٹوٹے ٹوٹے ہوسن
 سنداں سار کلیج جس نفیس ہوسی پھر کے پھر کے
 گرمی دی کوئی حد نہ تہی چو چو پون پنکھار
 خاصا منوں پیراں دیاں تلیاں اوہ بھی بھجسن بایں
 بعضے پنیاں گو دیاں تائیں بعضے لک لک مومن
 بعضے عاصی منہ تنگ آون کافر ڈب ڈب مرسن
 کفاراں نوں کھاون جو گا برگر کجھ نہ بھٹے
 اوہ مبدا مٹھا کرے الکی اہل ایماناں کارن
 ترہیہ لگے تاپیوں مومن حوض کوثر دیا پانی

[illegible]

بیان حوض کوثر در چشمه سرگاه

عن عبد الله بن عمر قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم حوض مسير في شهر روياه سواء مأواه ابيض

من لادن و ریحہ اطیب من المسک و کثیر من لجنوم الشما من بشر منہا فلا یضما و ابل (متفق علیہ)

حوض میرا ہے اتنا چوڑا پاک نبیؐ فراوے
تے کٹھاں سمجھ رہا سداں بہت فرخ کشادہ
مشک کے اتنے کستوری نالوںؐ کھاسدی خوشبوئی
دنیا دیوچہ ایسا پانی کدی نہ پستا اسگے
برکت کنوں اوہ بہنا ٹھنڈا ماکھی نالوںؐ مٹھا
مرجان اتنی قوتؐ مژدہ اسدی دھرتی ساری
امت تائیں سرورِ عالم اوسدے جام پوانے
نالے پورا احباب نبیؐ دے مومن نیک بانی
انہویں ولی جو دوستؐ کے کمرانؐ بچھ کھوسن
دو جیاں امتاں والے بنے حوضوںؐ نبیؐ مٹاؤ
عرض کیننی اصحاباں حضرت پاکؐ نبیؐ دے آگے
امت میری تائیں ہوسی ظاہر یہ نشانی
کاکیاں گھوڑیاں تھیں جیوں گھوڑا بھکیاں سچا پے
اصحاباںؐ یاں بے ارباںؐ نولؐ کوڑ جام نہ ڈھیکو
اوستی تولنؐ دیچنؐ والے جان برابر سارے
حضرت شہلؐ روایت کیننی کہے سولؐ خداوا
جو کوئی میرے پاسوںؐ لنگھٹا ہا تھیں پیر
البتہ کھقواںؐ میںؐ لؐ اوانؐ حوض کناے
پھر دیکھا انہاندے میرے پرہ ڈالیا جائے
جونوںؐ نویںؐ کروتؐ انہاںؐ نے تیر بعد نیائے
دینؐ وگاڑنؐ ایساںؐ نولؐ پھر میںؐ پھنکارا لایا
بدعتؐ والے لوگؐ نامی حوضوںؐ دینؐ کناے

اک جہینے اندر جتنا پیسنڈا کیتا جاوے
پانی اس داچٹا ایسی دھول دودھ زیادہ
وانگ ستاریاں برتنؐ سے چمک عجائب ہوئی
جو اکواری پیوے سنوں کدی پیاس نہ لگے
شبؐ حراجؐ رسولؐ اللہؐ نے اپنیؐ گھٹیںؐ ڈٹھا
جنت تھیںؐ دونہاںؐ سوچہ ہن ہمیشہ جاری
شاہ علی رضی اللہ عنہ بن ساقی ورتاے
بھر بھر جام پلاونؐ اسدنؐ حوضؐ کوڑدا پانی
سلاح نیکو کار نامی حوض کناے ہوسن
غیر کسےؐ اوچھ جویںؐ کراوٹھی چاک لنگھاے
تسلیںؐ امتؐ اپنیؐ کویںؐ سچھا نولؐ حضرتؐ دینؐ لگے
منہؐ بچھ پیر انہاںؐ دے ہوسنؐ وضو کنوںؐ رانی
ایویںؐ امتؐ میریؐ اس دنؐ نکھر کھوسی آپے
بھی جو بندہ دنیاؐ اندرؐ دھو شیطانی پیوے
بھی جو خمرؐ اٹھا لجاے سب محروم نکارے
اوپر حوضؐ ترواںؐ گا اس دنؐ میںؐ سرارؐ تسارا
جو ہک داری پیوے اس تھیں پھر نہ تہا تھوسے
جانؐ لواںؐ میںؐ انہاںؐ لؐ اوہؐ مینو جانؐ سارے
میںؐ کہساںؐ اوہؐ میرے آہے حکمؐ آوںؐ یہ آہے
تینوںؐ اوہؐ معلومؐ نہ ہرگز جو چہ دینؐ رلاے
حوضؐ میرے تھیںؐ نیونؐ سندؐ حکمؐ ہا تھوںؐ نامیں
دینؐ پیاسے اسدنؐ اندرؐ مشرکؐ کافر سارے

ابو حلیہ اصل پاس تھے
سید علیؐ ہلؐ قالؐ قالؐ رسولؐ
اسدنؐ فرمایاؐ حوضؐ میںؐ
حوضؐ میںؐ شربؐ کلمؐ لپیلا
ابو ہریرہؐ علیؐ قوامؐ اعزؐ ہون
پھرؐ حوضؐ میںؐ دینؐ نامیںؐ نالوںؐ
انہیںؐ نالوںؐ کہؐ اللہؐ کیؐ خدمتؐ
بجکؐ دالوںؐ حوضؐ شربؐ کلمؐ
شرفؐ علیہؐ روایتؐ ہے
تھیںؐ کہاسےؐ دینؐ نبیؐ ہونؐ گناہاںؐ
ابو جعفرؐ دےؐ جوؐ کراوٹھا
میرےؐ اسؐ حوضؐ میںؐ پیر
کوئیؐ ہوگاؐ آراؐ ہوگاؐ پیر
اوہؐ دینؐ کہاسےؐ کہؐ حوضؐ
پچھاںؐ لوگاںؐ انہاںؐ تے
اوہؐ پچھاںؐ لیگےؐ نیونؐ پیر
ڈالیاؐ جاوگاؐ دینؐ میرےؐ تے
دینؐ اوہؐ نہاےؐ تےؐ خدا
میںؐ تحقیقؐ تہاںؐ میںؐ جاوگا
جاوگاؐ تحقیقؐ تہاںؐ میںؐ جاوگا
جنوبیاںؐ نالوںؐ نہاےؐ تے
تھیںؐ پیرؐ لوگاںؐ کہاسےؐ
موتؐ واسطےؐ اسدنؐ میںؐ
دینؐ لوگاںؐ پیرؐ

چلو شفاعت کرو اساد می وچہ جناب خدائی
 میں ک سوال خدائے اگے کیتا سی بے تھاوا
 پُست اپنا میں ڈبڈا ڈھٹا رحم میرے دل آیا
 رب کہیا اوہ اہل نہ تیرا خبر نہیں کچھ تینوں
 جاو طرف خلیل شد دی حضرت فوج پکاے
 نال نیاز انہاں کے اگے خلقت عرضاں کر سی
 میں توں دوست خاص خدا رب خلیل بنایا
 نارہوئی گلزار تیرے نے ایہ درجہ تدمہ پائے
 ابراہیم انہاں توں کہسی میں ایہہ کم نہ کر دا
 پیش خدائے جسد مینوں لیکھا بھرنالوسی
 اوہ تن جھوٹ جو دنیا اندر ابراہیم الائنے
 قوم جو ابراہیم نبی دی پوجے بُتاں تا میں
 کدن عید انہاں دی کہسی خوبے شا کاں لایاں
 بتخانے دے پوجے نہاں پکے قفل لگائے
 ابراہیم نوں کھن لگے چلو باہر چلا میں
 ایہ پہلا جھوٹ انہاں دا ایہر جے تاویل کچھوے
 چھوڑ خلیل اللہ نوں کافر طرف اجاڑاں چلے
 گھن کو ہاڑا حضرت جلدی بتخانے وچہ آئے
 کیا کہا عجب تباہے اگے نعمتاں اوہ رکھ جانے
 کیوں جواب دیندے گل داشت کیا تسانوں
 ساریاں دے سر پیرائے کھن ترور و نجائے
 سبھناں تھیں جو وڈا آچھوڑ دتا اس تا میں
 پھر موندے اسدے رکھ کو ہاڑا آپ انھوں ٹرائے

حضرت فوج انہاں تے تا میں ایہ گل کہسی بھائی
 اُلٹی جھڑک حضور و آئی اس گلوں شرلوں
 میں کہیا ایہ اہل میرے تھیں رکھیں بار خدایا
 جاہل کر کے بت بلایا اوہ ڈراوے مینوں
 تا پھر ابراہیم نبی نوں جاہلن گئے سائے
 ہر حالت وچہ تیرے اُنے رحمت ربی بری
 بدی آتش وچوں تینوں اللہ پاک بچایا
 تھیں شفاعت کرو اساد می سختی رب بخائے
 دُنیا تے تن کوڑ لائے اس خوفوں دل ڈردا
 خبر نہیں کی حالت میری اس ساعت وچہ ہوسی
 اوہ نال تاویلاں جھوٹ نہ بندے عاقل نکمہ پائے
 نے ابراہیم خلیل انہاں توں جو گسدا سدا میں
 بُتاں اگے وچ رکھوئے حلھے تے مٹھائیاں
 جنگل دے ول جاوَن کارن سبھناں قصداں تھائے
 حضرت کہیا میں آزاری باہر آوندانا میں
 جو باہر جاناسی بیماری تال یہ جھوٹ نہ تھوے
 پچھوں ابراہیم نبی نوں لکھتے بُت اکٹھے
 توڑیا جندرا بتخانے دا بُتاں نوں فرمائے
 کیا تقصیر نہاں وچہ ڈھکی تھیں کیوں نہیں کھاندے
 مار کو ہاڑا ٹکڑے ٹکڑے کیتا گل بُتاں نوں
 نال تسلی پُر نے پُر نے کر کے خاک لاسے
 ایہر نک نے کن جو دے کیتے دُڈھا ذاتیں
 ماریا بوجہ بتخانے دا اوں نوں قفل لگائے

۷۷

کہا قال اللہ تعالیٰ
 کتاب فرخانی ابراہیم
 فقال انا اقول انکم
 رائدہ و ن فرخانی
 خدایا ابراہیم نبی فرمایا
 انا و خدائے وچہ کتاب
 فرمایا میں دے میں توبہ
 بہت حضرت ابراہیم
 عیدت سلام وچہ مینوں
 انہاں دیاں میں ہیں
 فرمایا میں کھانے
 تھیں کوئی چیز کھاوے
 واسطے تھانے خدیں
 نوں دے میں منہ پرکھو
 اوہا و نہاں تے نال پڑو
 کوئی کھانے کچھ
 تھیں میں
 دینا ہے

کر کے غید جدول اوہ کافر مڑ آئے نہ جانے
 آپس وجہ اکٹھے ہو کے لگے کرن وچاراں
 ایسے نیت تھیں اوہ باہر ساڈے نال نہ آیا
 رتورت تو اکھن لگے ایہ کی غضب کیتوی
 ابراہیم کہیا کیوں مینوں دوس پرتیں دیندے
 پچھتیں انہان دے کولوں کس ایہ فعل کمایا
 اس گل وجہ بھی حکمت آہی جھوٹھ نہ ایہ گلابی
 ابراہیم کہیا جے برحق جانوں تیں انہانوں
 اوہ بٹ مٹی دے بول نہ سکے نا اوہ سن نہ تیں
 ترجیا جھوٹھ سداواں تینوں اوی دافرانہ
 بخران شہر گیا گھر چاچے ڈیرا منج لگا دے
 صورت اوس حسابوں باہر صفت نہ کینی جاک
 پھر چاچے نال سوانہ رہیا کوچ اوٹھوں بھی
 سن بی بی پھر ہجرت کر کے شہر مصر نوں آئے
 جس بندے دی عورت دیکھے سوہنی موت ملی
 خاوند اسدا نال ہووے تا اسنوں قتل کریندا
 کول مصر جد پتے حضرت خبر تدوں ایہ پانی
 نال چلا کی پچھن لگے کی لگدی ایہ تیری
 جان بچاؤں کا ان حضرت بھین موہوں مانی
 بھی مسلم سائے بھیناں بھائی جھوٹھ نہ آہ کوئی
 القصہ جد بی بی تائیں کھڑیا پکڑ کفاراں
 بابا اللہ قول بی بی میری کافر کنوں بچائیں
 اور ہوئے سبھ پرچے اگول قدرت نال آہی

ڈٹھا حال بتاں دا آکے دل چہ فکر پیانے
 اکھن ابراہیم ہووے گا جس یکتیاں کاراں
 نال غصے پھر سب کفاراں ابراہیم سدا یا
 ندھ ایہ بھنے بٹ ساڈے ہووے نہ بھن کوئی
 گھر وجہ چور ساڈا ایویں باہر پھر ڈھونڈ نہیے
 اوسے دی ایہ شامت ہو سی جس کو ہاڑا چاہیا
 کفاراں دینج کرن نوں سی ایہ بات بنائی
 تا پچھو سچ انہانے کولوں دیوں دس تسانوں
 اوہ پچھن اوہ دس نہیں ہوئے نہ نچ انھانیں
 دس اپنے دی ہجرت کر کے جدوں تھیں سدا یا
 گھر اس دیکھ بی بی آہی سارہ نام سدا دے
 نال خلیل اللہ دے چاچا اس دے عقیدہ پڑ دے
 چاہیا اسدا کافر آہ کفر پیالہ پیتا
 اوٹھے سی ہک حاکم ظالم کروا ظلم سولے
 لیندا اکھس اوسے تھیں ظالم ایہ اسدی چالی
 ہووے کوئی ساک تا اسنوں جتی دولت نیندا
 اچن جیتی اس ظالم دے ملے آن سپاہی
 حضرت کہیا انہانے تائیں بھین لگدی میری
 بھی ساکوں سچ مچ بھین اناندی چاچیہ جانی
 ایہ پچھوں پاک نبی نوں بہت جیرانی ہوئی
 ابراہیم خداوند اگے لگے کرن پوکاراں
 اوسے وقت خلیل اللہ دیاں پیاں قبول تائیں
 شیشے وانگ ہو یا اوہ کوٹھا جس چہ بی بی آہی

قال اللہ تعالیٰ ہذا کہ
 مہر قاسم کا نام کاوا
 منقول فرمایا اللہ تعالیٰ
 اکھیا ابراہیم نے کوئی
 ارا کوٹ دے انہانے
 سدا یا پچھو نال دس تسانوں
 دس بول سکے ۱۲۰
 دینے دی ۱۲۰
 قصہ نال ردا دے فیض
 مسلمان کہیا فائدہ
 کولوں جو دھن حق حضرت یار
 عید السلام دے صدیقین
 آپ صلی اللہ علیہ وسلم
 دے واسطے علم ۱۱۰

ابراہیم خلیل اللہ نول سب کچھ رب دکھایا
 ست نہ سیوس جھٹے اندر ترنت نہ تھا ہویا
 گل نول گھوٹو ملیوس ڈا ہڈا بولیا مول نہ جاو
 دوتن واری اینویں ہویا جاں اوہ قصہ ٹھاندا
 اوڑک ہو شرمندہ موزی نوکروں سمجھاوے
 لیجاو جھب سٹوں تاں اوہ حضرت پاس کیا
 ابراہیم خلیل اللہ نے بی بی نول فرمایا
 ایرتن عذر خلیل الہی اس دن پیش لیاوے
 تا پھر حضرت موسیٰ دے ول کل مخلوق سدھاو
 دتی رب پیغمبری تینوں رہبر بینوں ہروا
 ید نبیضا تسائے تائیں بخشیا اللہ باری
 بھیجی ب توتیرے تے کافر غرق کرائے
 بدل بھیجے لشکر تیرا دھپوں ب بچاے
 کرو سوال اسائے کارن وچہ جناب خدائی
 حضرت موسیٰ لوکاں تائیں ایگل اکھنائے
 کیوں جے میں کہ قبطی ناحق جگہ چارو بجایا
 حضرت عیسیٰ دے ول جاو آکھو اسی تائیں
 کر سن عرض انہانے لگے رب تیوں وڈیا
 کئی ہزاراں معجزے تینوں رب عطا فرمائے
 بھی انجیل تیرے تے اتری خاص کتاب دی
 حضرت عیسیٰ کسن گوٹل سن کے بات انہانہ دی
 جابل قوم میری ہی مینوں رب ایت بناوے
 جاو طرف رسول محمد آکھو وچ انہانوں

بند ہویا ساہ اُس کافر دا جاں اوہ نیڑے آیا
 لنگاں باہاں مارن لگا جیوں مویا کہ مویا
 ہٹ کے جدوں پھیرے آوے تے ول خلاصی پاو
 جان لہاں آوے اسی ڈا ہڈا پکڑیا جاندا
 ہے ایہ جاو گئی کوئی ساٹے کم نہ آوے
 بی بی قصہ کیتا جو اپنا حال احوال سنائے
 حال تیرا ایہ ذرہ ذرہ مینوں رب دکھایا
 جاو پاس حکیم اللہ دے خلقت نول فریاد
 آکھن کرو شفاعت ساڈی سختی رب ہٹاو
 اللہ نال وسیلے با بچوں سیوں کلاماں کردا
 معجزیوں تہہ سپ بنایا عاصا کتنی واری
 عاصا مار کے پھراں وچوں چشمے تہہ چلائے
 سن سلوی آسمانی کھانا کھاو نول پہچائے
 تاجو بخشے رب سانوں سختی کنوں رہائی
 وچہ جناب سوال کرن تھیں شرم مینوں آج
 اُس خوف دل ڈردا میرا سن تک چین آیا
 سلے لوک اکٹھے ہو کے جاو ن پھیر او ایں
 باپ بناں رب تیرے تائیں نہیا وچہ اُپایا
 اکٹھے تہہ سجا کے کیتے موئے قلب جوائے
 پاس تسائے آئے اسپں کرو شفاعت ساڈی
 آج غضب الہی حد نہ کوئی عرض نہ کیتی جاڈی
 اس گھوں آج عرض کرن تھیں خوف سانوں آو
 کرنی عرض خداوند اگے لائق آج جہنا نول

۷۹
 وچہ حضرت خلیل اللہ نے اس
 طرح آکھیا کہ وکھو
 عبد اللہ اللہ انوار دیکھو
 دوتن پنجیاں لیا توں مونس
 فیقول الی اللہ استعینکم
 پیر خطیب الی اصحاب شد
 انفساں پیر طرف حضرت
 موسیٰ دی جودوں جے
 اللہ نے سٹوں نوران
 اسے کلام کیتی ہے اللہ
 نے حال اسدے تے دیکھ
 پیراں سٹوں دے عمل
 کیتے کہ تے دے نور حضرت
 نے سٹوں تے پاس مونس
 دے پیراں کھانے مینوں
 لائق تہہ دے پیراں
 پیراں خلیا اپنا اوہ جیو
 آج قدر سے نفس
 موسیٰ دلپذیر

تا پھر پاک محمدؐ ول جاسی خلق تمامی
 کر فریاد ان حضرت تائیں کسی خلقت ساری
 عرض تیری مقبول خداؤں توں محبوب بنانا
 تینوں رب معراج کرایا آپؐ عرش نورانی
 وجہ آسمان زمیناں تیرا ثانی پھر نہ کوئی
 بھھو لاک شفاعت اُتے بنو شفیع ہمارے
 تا پھر کسی پاک محمدؐ کو تسلی بھائی
 جبرائیلؑ نبیؑ دی خاطر پیر براق لیا دے
 ساری خلقت دیکھے درجے پاک بنی سرور کو
 ایجادن تشریف مبارک پاک رسولؐ گرامی
 او تھے ہک مقام نورانی اللہ پاک بنایا
 ایسا ہو مقام نہ کوئی ہر ہر صفتوں عالی
 وچہ کلام الہی وعدہ آپؐ خدا فرما دے
 گُرسی ہک عجائب ہوئی اوس جگہ وچہ نوری
 صفت نبیؑ دی کر سن او تھے اول آخر والے
 اس جاگہ وچہ تکسن حضرت جلوہ ذات الہی
 ویکھدیاں ہی سرور عالم سر سجدے وچہ دہرن
 حکم کرے رب تیرے تائیں راضی اُج کر لیاں
 کراں قبول شفاعت تیری جو منگے دل تیرا
 جنوں توں بخشاؤن چاہیں آؤں بخشیاں
 سجدہ تھیں پھر سرور عالم سر اپنے نوں چا دے
 حکم کرے رب حضرت تائیں رکھ تسلی پارا
 طرف زمین توں چل پاک وعدہ کرساں پھرا

نقالبانہ افکار
 فی جمع واسط خطا
 مقفہ سیرت متقی علیہ
 ص ۱۷۸
 کلام غلام احمد
 اٹھ جلدیں کا سبنا مادی
 گلائے رسولؐ کو جہان پرورد
 سوال نبیؑ کا تیرا پیر
 لے شفاعت قبول الہی
 جادے شفاعت تیری
 ۱۲ دیندار

صلی اللہ علیہ وسلم صاحب شان گرامی
 نام خدا دے یا نبیؑ اللہ کرو اساوڑی کاری
 گل نبیاں تھیں چھیاں ہو یا اللہ دے من بھانا
 تیرا درجہ کسے نہ پایا نبیاں دی سلطانی
 تیرے اُتے یا نبیؑ اللہ ختم رسالت ہوئی
 تیرے باجھ نہ شافع کوئی پچھ پچھ تھکے سارے
 میں آپؐ شفاعت کراں تساوڑی فکر نہ کر کوئی
 سرور عالم کرے سواری پیر رکابیں پا دے
 ملک نورانی اگے پیچھے جھل جھل کر دے
 عرش معلّے دے جاتے ہوں وچہ مقامی
 نام مقام محمود ہے اسد جیوں اللہ فرمایا
 وسیلہ اُتے فضیلہ ہے اوہ جگہ شفاعت والی
 روز قیامت حضرت نوں اوہ جگہ دیوانی جاو
 اس گُرسی دے اپر چڑھ کے بیٹھن نبیؑ حضوری
 تک تک کسں پاک نبیؑ دے اوہ شان بڑا
 اوپر عرش جہاں الہی نظری آوے بھائی
 ست دہاڑے سجدے اندر محمدؐ تائیں کر سن
 سر سجدے تھیں چا محمدؐ جو منگیں سو دیاں
 قول اپنے تھیں مڑاں نہ ہرگز سچا وعدہ میرا
 جس گلے توں راضی ہوویں اوہ گل کر لیاں
 اوہ وعدہ دے کسوف والا ربوں یاد دلاو
 میں تینوں اُج راضی کرساں وعدہ سچ ہمارا
 میں بھی پُر ز میں دے اپنا کرساں کن ظہور

کل خلائق دا ہیں آکے آپ حساب کریاں
تا پھر اُپر زمین سے آئے پاک رُتل سہارا
حضرت کس نے دھرتی تے رب آپ تجلی کر سی
فضلوں آس پدیر فقیرا اور نہ کاٹی ڈھیری

عملان موجب ہر بندوں آکے بدلے دیاں
کیا کچھ حکم ہو یا درگا ہوں آن پچھے جگ سارا
لوے حساب خلائق تھیں سبھ عملان موجب سی
کر سی پاک رُتل عیسیٰ آپ شفاعت تیری

تجلی فرمون خداتعالیٰ زمین و آسمان میں مہفت گم کہ زیر پریشانی باشد

اچن جیت آسمان میں ہک نور خدا تاسے
اوہ آواز ہوں تسبیحان ملکاں غل مچسایا
یون ملک خداؤں پاکی اسیں فرشتے بھائی
خلقت دے چو فیروزماندی صفت بنائی جاسے
دیکھیں نور عظیم نہایت سچین لوک دوبارا
پھر بھی ملک تہاون ایویں پکی رتبانیں
پڑھ بیاں وہ بھی سائے صفاں بنا کھلون
کر کے صفاں کھلونے چاون دھرتی تے جاسن
پھر گل فرشتے اُترن جیہڑے رہند عرش دوالے
پھر اسرافیل فرشتہ نفخہ وچہ قرناں چلاوے
تا پھر اُپر عرش منور کر سی ربت تجلی
اٹھ فرشتے پاؤں اُسوں اُپر زمین لیادن
جتھے ہون بیت مقدس افقے آن کہیں
اول شاہ جو دنیا اندر عدل کماے بھائی
ترجما جو وچہ ذکر نمازاں کروا شب بیداری
بجواں جگہ لئی لوکاں کھلون مافی صدق و صدا
ستواں جس بندن کوئی سونہی رن بلاو

ہیت ناک آوازے اس تھیں من بندے سار
خلقت کچھ سی اسے اندر رب اساڈا آیا
وچہ پہلے آسمان اساڈی جاگہ رب بنائی
تا جو ہو رازہ وڈا آسمان تھیں آوے
دوساؤں اسے اندر آیا رب ہمارا
اسیں فرشتے دوم فلکے و تے ساٹیاں جائیں
گل فرشتے ہفت فلکے ایویں نازل ہوں
ہک وجہ دے آگے پچھنے گھریاں صفاں تاسن
اُپر زمین و شوکت شانوں صفاں تاون فلک
او سے دیلے خلقت ساری ہوش حواس بھلاو
دھرتی اُپر عرش اتارو حکم کر سی اللہ
اک اک پایہ پکڑ عرش ہا دو دو ملک اُٹھاون
ست گروہ عرش دی چھاویں اسدن میں کسین
دو با جس جوانی اپنی بندگی وچہ لنگھائی
چوتھا اپنیاں عیاں تھیں جو بہت گریزاں
چھوواں شبیر انال کسے دے لہڑ خب کہیندا
اوہ مول نہ جانے نہی اسے خوف خدا و خدا

۹
دوسون ہیکریک سبک تھوے
بیحدار تہجدی دیو پکار سبدا
پس راضی ہو جاوے گا کو
پس جوں ورا اذی قاتلے
۱۰
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۱۱
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۱۲
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۱۳
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۱۴
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۱۵
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۱۶
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۱۷
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۱۸
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۱۹
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۲۰
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۲۱
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۲۲
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۲۳
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۲۴
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۲۵
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۲۶
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۲۷
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۲۸
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۲۹
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۳۰
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۳۱
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۳۲
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۳۳
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۳۴
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۳۵
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۳۶
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۳۷
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۳۸
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۳۹
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۴۰
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۴۱
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۴۲
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۴۳
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۴۴
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۴۵
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۴۶
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۴۷
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۴۸
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۴۹
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۵۰
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۵۱
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۵۲
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۵۳
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۵۴
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۵۵
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۵۶
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۵۷
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۵۸
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۵۹
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۶۰
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۶۱
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۶۲
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۶۳
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۶۴
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۶۵
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۶۶
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۶۷
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۶۸
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۶۹
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۷۰
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۷۱
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۷۲
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۷۳
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۷۴
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۷۵
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۷۶
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۷۷
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۷۸
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۷۹
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۸۰
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۸۱
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۸۲
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۸۳
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۸۴
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۸۵
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۸۶
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۸۷
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۸۸
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۸۹
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۹۰
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۹۱
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۹۲
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۹۳
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۹۴
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۹۵
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۹۶
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۹۷
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۹۸
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۹۹
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند
۱۰۰
میں عرش کب کو فہم ہو پند
میں عرش کب کو فہم ہو پند

باجھ انہاں تھیں ہو رہی ہوں پاک نبیؐ فرمایا
 جو نال تیںیاں ترس کماون رکھن خوف الہی
 جو ساکاں نال تر وٹن ناہیں لوکاں خلق کماون
 تنگ ہووے فرضانی جسدا بخش دیوے اس تائیں
 پھر آچو فی عرش دے لگن تنسبوعالی جاہاں
 زینت ناک ہزاراں پر دے تانن عزت واک
 پھر اسرافیل بجائے نفخہ ہر کوئی ہوٹن سنبھالے
 جن فرشتے صورت عملاں سبھ کچھ آوے اگے
 عرش الہی دسٹن لگے ظاہر وچہ لوکایاں!
 چن سوچ بے نوے ہوں نور نہ سہی کوئی!
 چپ کر اہو خلقت تائیں حکم اللہ فرماوے
 جاں کر کے چپ کھلو سن سارے کسی اللہ باری
 میں نال تساٹے دو دوشی دنیائے پہچانے
 پاس میرے اوہ لکھے ہوئے عمل تمام تساٹے
 جنوں چنگا بدلہ ڈھیے شکر بجا لیاوے
 بُرا نہ آکھے مول کسے نوں جس نے دکھاٹھایا
 میں عادل عدل کماون والا ظلم نہ ہرگز کروا
 جاں ایہ حکم شہنشاہ والا سنی خلقت ساری
 سر پرچشم قبولے ہر کوئی جویں اللہ فرمائے

روز قیامت چہ نہاںوں ملے عرش داسایا
 وچہ تعلیم کلام اللہ دے جہاں عمر لنگھائی
 حضرت کیا ہیٹھ عرش دے ایہ سب جاگہ پاوون
 یا اوہ مہلت دیوے پاوے ہیٹھ عرش دے جائیں
 ہو راسباب قناتاں خیمے طور جو شاہنشاہاں
 چوکیدار ہزار فرشتے پھر سن عرش دوالے
 ہر بندے نوں مخفی چیزاں اللہ پاک کھالے
 حکم اللہ تھیں خلقت تائیں ہر شے دسٹن لگے
 ہیبت خوف الہی اس دن جگو چہ دھماں پایاں
 نور الہی تھیں وچہ شہر ہر جا روشن ہوئی
 پھر ساری خلقت تائیں اوتھے چپ کرائی جاوے
 دھر کے کن تمامی خلقت سنیو بات ہماری
 جو عمل تساٹے چنگے مندے اوتھوں لکھ لیاے
 اچ انہاں دے موجب کرساں سارا انجام تساٹے
 تے جو منڈیاں کماں والا اپنا کیتا پافے
 دیکھے اپنے عملاں دے دل کیتا اگے آیا
 نیکاں جنت بُریاں دوزخ بدلہ دیاں ہر دا
 عذر نہ ہرگز دھری کوئی رہدی ہیبت بھاری
 ساری خلقت ہیبت کولوں گون ہیٹھ جھکائے

حاضر شدن جنت دوزخ در محشر و ما يتعلق بہا

دوزخ جنت دی کیفیت حاضر کریو ساری
 نال ہزاراں زیب عرش دے سچی طرف کماون

ہر کسی حکم فرشتیاں تائیں اللہ خالق باری
 اوسے دیلے دو فرشتے جنت نوں لے آون

پھر دوزخ نوں لے آسن جاکے آتش قبر خدائی
ستر ہزاراں سنگل گھت کے دوزخوں آون
ڈاڈھی ہیبت ناک آوازوں دوزخ گجے کر کے
وانگ محلاں دے سے اچا بہت بلند اڑوے
اُپر کفاراں بد کرداراں حملے کر کر آوے
کہاں گئے مہج کافر ظالم فاسق فاجر سارے
کہاں گئے جو دنیا اندر مال نزوۃ نہ دینے
کہاں گئے بند مہب جنہاں نویں طریقے پھولے
کہاں گئے اوہ چور اچکے بُریاں کماں والے
سے برساندی راہوں سدی کر تک سنیوں باری
ستر بنیاں جتنے جگے چہ جیڑا عمل کماں
ایسا جوش خروشوں اسدن دوزخ بھر کاں آوے
دھپہ شورہ فجر کہے رب اسدن دوزخ آندا جابی
لوے نصیحت اسدن بندہ پھیلے روز سہا
کرافسوں کیگا گاہے میں گھلدا کچھ گمانی
جیوں جیوں دوزخ بیدیاں نوں جگے سخت بولا
تھر تھر کنبے خلقت ساری دیکھ تھریاں بھاپیں
اول سدا نماز جو پڑھدے دھپہ ہنال سیالے
تریجا روز قیامت نوں جو حق آمنا کر دے
چنچواں جنہاں گناہ نہ کیتا اندر عمر ایں ساری
ستواں جو ناہ توڑن وعدہ قول قراروں پکے
ناواں جیڑے اپر نمازاں کرن حفاظت پُری
دوزخ نال ناہم انہاں ناہا وہ انہاں بلاوے

کھتی طرف عرش دے اُسوں لجاوون گے بھائی
اک اک سنگل نال فرشتے ستر ہزاراں ہوں
سے برساندے اہوں دے ایسی آتش بھر کے
اوٹھانڈیاں قطار لے چاں اوہ چل کر آوے
آکھے کھتے گئے منافق لے لے نام بلاوے
کہاں گئے اوہ سرکش جنہاں رب دے حکم دسارے
کہاں گئے جو مومن بن کے صوم صلوٰۃ چھڑے
کہاں گئے اچ مشرک جاہل بدعتیانے لولے
کھتے زانی اتے شرابی ہو ریلید مڑکا لے
سُن سُن گجاں گوڈیاں پنے ڈگے خلقت ساری
اوہ بھی اسدن اینویں سمجھے حال جہنم آوے
باجھ محمد نفسی نفسی ہر اک بنی پکاسے
دیکھ جہنم تائیں بندہ رومی تے پچھتا سی
تا بمانے گا سچے آہے متیں دیون والے
کیوں نہ عمل کماے چنگ ضائع عمر گوئی
تیوں تیوں اپنیاں علماں لوں دیکھتے پچھتا
تو فرقیوں نوں دوزخ اسدن مول بلاوے نہیں
دو جا جیڑے ظاہر باطن مقدر دیون والے
چوتھا خوف عذاب قبر تھیں بہن ہمیشہ درد
چھٹیویں جیڑے دنیا اندر کرن امانت داری
اٹھواں سچ گوئی کوں جیڑے کدی نہ جھکے
دھپہ ہشتاں باون والے ایہ ٹولے مغفوری
مُنہ سر اکھیں ہوون دوزخ گلاں کر د آوے

جوین نرا مال اللہ تھانے
انہاں می بشر کا قصہ کانہ
جگہ صوفیوں کوں اللہ کانہ
یعنی تحقیق اوہاں لکھی ہے
انہاں محلاں دے کہ اوہ آوے
پس پہلے افسوس ہے اچ
دھپے والے جیڑے جیڑے
والیاں تے کیا جاوے گا
انہاں والے افسوس غلط
شعبہ اطفال اللہ یعنی من
اللہ پہلے جیڑے صاحب
دوزخ دے جو صاحب
ہے تیرہوں شاخاں جو
چھاوے دیکھ نہ تارو
دینا ہے شعلے تھیں ۱۲
۱۲۔ قال اللہ تبارک و تعالیٰ
یوسف جہنم میں لے کر آئے
واللہ لکھی بقول اللہ یعنی
قلمت لکھی فیوض اللہ یعنی
غدا اچھے آوے دوزخ
اسدن نصیحت کوں لکھی ہے
یعنی اسدن نصیحت کوں لکھی ہے
لکھے افسوس یعنی لکھی ہے
جانی فاضل پس اسدن عذاب
کے عذاب کوں لکھی ہے

ستر سال دے ستے تائیں آئے اس بد بونی
حکم ہوئے اک ایسا بندہ ڈھونڈ لیا کوئی !
نعمت اتے فراخی اندر بیاباں کردا
تے دوجا شخص غریب نہایت حاضر کیتا جانے
فاقد فقر تے تنگی اندر اسدی عمریں بیتی !
پھر دوزخ پاس بیاں اسنوں کہیں شے بھائی
اوپر کنائے دوزخ وائے اک ساعت کھلواون
جد حاضر آن کھلوئے تا پھر کجی اندر سائیں
آکھے بیٹوں یاد نہ کوئی بھل گیاں سب جہاں
بھل گیاں بعد زراں برائیاں دوزخ فوں ڈھٹا
پھر دوجا شخص جو دنیا اندر بیاباں چارا
پھر غرت مال بیاں اسنوں محشر دے پہ بھائی
بھکھنی دُسیا والی یاد نہ آوے کافی
بھل گئے اوہ ہرے تائیں جو دھڑکے جھانگے
پھر سوہنیاں بندہ ان شکاں پندون کل نکویاں
جج زکوٰۃ نمازاں دے ہو جو نیک کمایاں
حکم کرے رب پھر وایتے حکم اہو سکراری
اپنے اپنے عامل فوں اج دوزخ کنوں بچا سو
پھر اسلام کرے عرضاں لاج رکھیں اج میری

تے لکھ کوہاں تک گرمی پہنچے جیدی حد کوئی
سارمی عمریں اندر تیں لوں کدی نہ تنگی ہوئی
پھر رب دے حکم نہ نبوس کوئی پھر یارہ کفر دے
تیں ہرگز سکھ نہ ڈھٹا کوئی نوت دکھانے لائے
اپر بے فریانی رب دی کدی نہ ہرگز کیتی
جس دنیا اندر کل جیاتی سکھاں پہ نگہائی
وچ میدان محشر دے اسنوں پس پھر بیاں
کیا کیا عیشتاں دنیا اندر بیاں تیرے تائیں
چارہ فیروں چڑھیاں میں لکھن غمناں فوجاں
سختی دے منہ آئی جندری کچھ نہ گداز ٹھٹھا
کول بہشتاں اک پل س نوں کھلارن یارا
پچھے اب جو دنیا اندر کی سختی تہہ یانی
بہت خوشی سو پلے بینوں رگ دے سماں
خوشیاں بھول رہے آئے بھاگ اس دے جاگے
وچہ کھری رب پہنچے دی آن سلامی ہویاں
کیا کچھ حکم اس دے کلین آکھن چچیاں بیاں
منبر وار بلانے جاسو اپنی واری
وقت ضرورت اہناں تائیں بہت نفع پہنچے
ہو سی حکم چنابوں میں اج رکھیاں عزت تیری

پریدن نامہ ہائے اعمال در دست بین مومنان و ایسر کافران

دختر جو اعمالاں والا حاضر کیتا جاوے
دُسیا اندر کیتی جو کچھ نیکی تے بُریانی

اس تھیں پچھے ہکاں نوں پھر حکم خدا فرماوے
کل خلقت دے عمل تمامی اسوچہ ہوس بھائی

کافر کل اکٹھے ہو سں وچہ جناب الہی !
اے بے نصاف یا دکر واوہ دُنیا والیاں ناں
دولت مال جیاتی صحت سب کچھ میں نہیں یا
رزق نسانوں میں پہنچا یا مینوں تساں بھلایا
بتاں دی وچ عظمت کیتی پوجا میری چھوڑی
حکم میری دی تابعداری ہرگز تساں نہ کیتی !
سُن اے حکم الہی کا فہم نہ ہوں انکاری
خبر نہیں اے لکھنے والا کتھوں لکھ لیا یا
وحدانیت تیرے باجھوں آسان پوجیا کوئی
نام تیرے تے قصدِ دے کتی انبار اچاڑے
پھر حکم کرے بقطعہ زمین دیوے آن گواہی
اوہ قطعہ زمین آن کہ اس میں پڑشکر کیا
پھر آسمان گواہی دیسی کا فہم نہ کر جاسی
تا اے آسمان گواہی دیں بھی دن ات جہینہ
تا بھی کافر ذرا نہ مٹے کسی کربد خوئی !
کیا ماکا تبیین فرشتے تا پھر رب بلاوے
اکھن اے بھی دشمن میرے میں اے بد مٹ کیتی
جھوٹھی اے شہریر اتہاندی میں تسلیم نہ کرا
تا پھر اوپر جیہ کف رال لگسی مہرِ حق
پھر ہوسی حکم تمام اعضاواں دیوں گواہیاں

نال عتباں رہا انوں ایہ فرما سی بھائی
کیا کیا دتیاں ساں تسالوں نعت عیشیاں
تے پوجا کیتی غیر میردی ایہ تسالوں شرک کیا
لے بے قدر و قدر اسڈا تسالوں ہرگز پایا
نال سولالوں ویر تسالوں رکھیا مردیاں توڑی
آخرو نال ایمان نہ آندا ولین بھری بدیتی
آکھن ہرگز اسالوں نہ کیتی دُنیا تے بدکاری
چنگا عمل نہ لکھیوس کوئی جو اسالوں پیا کیا
وجہ نمازاں روزیاں ساڈی عمر گزشتہ ہوئی
کیتھوں آہا بار خدا یا تمہل اسلٹے مارے
جسپر غیر خدا دی اس نے پوجا کیتی آہی !
کافر کہسی ایہ کم میرے خواب خیال آہی
کسو پلے تندر میرے تائیں کردا شرک ٹھاسی
جو بیشک شرک اسڈا ندر کینا ایس کینے
ایہ سارے جھوٹا دن رہا میں چھوٹس نہ کوئی
آہن گواہی دیس تا بھی سگا مکر جاوے
نال عداوت لکھ لیا مے کر کر کے بدیتی
مینوں اوہ معلوم خدا یا جیوں میں تیتھیں ڈردا
تاجہ بول نہ سکے کافر بسد زبان کرائی
نال جنہا ندے اہمنال کھان بیان کیتیاں آہیا

وَيَوْمَ نَحْشُرُ أَعْدَاءَهُ لِنَلْقَاهُمْ يَوْمَ الْبَاقِ ۖ وَنُفِثُ السَّخِيمَ ۚ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهَتِهِمْ كَاذِبُونَ ۖ وَقَالُوا لِمَلَكُوهُمْ كِشْفٌ ثُمَّ عَلَيْنَا قَالُوا أَنْطَقُوا
اللَّهُ الَّذِي أَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقَ كُرْسِیَّ رَبِّكَ ذَاتَ السُّجُوتِ ۚ

[illegible]

اندروڑ کے دیوانے باہر کھول سنایا
 وچ فلانے روز تسانوں میں یہ گل سمجھانی
 وٹے پتھر کھا کھا ماراں رہیا تا کیس اں کفر
 پھر نال عامیری دکانہ غرق تسانوں کینا
 حضرت لوح کفاراں تائیں دھر چھڑے بہتیری
 خیر نہیں توں کتھے ہیا نظر نہ سانوں آیا
 تا پھر حضرت لوح نبی تھیں شاہد رب پچھانے
 تا اُمت پاک نبی توں اللہ حکم گواہی کری
 یا اللہ اس لوح نبی نے حکم سچے پہنچائے
 اس کھا کھا ماراں دسے ہر نوں تیر حکم الہی
 کافر غدر لباون آخر یارب سچیاں
 تا سورہ لوح سنائے پڑھ کے اُمت حضرت الہی
 کفر شکر کے احوال تساو سا نوں معلم سارا
 تا حضرت پاک سول محمد آپ شہادت کریں
 پڑھیا انہاں کلام اللہ وچہ ضعی حال سچی دا
 تا کافر نہج تمام ہوسن کوئی جواب نہ دیسی
 بھی قوم ہو صلح ہو دینی دی لوٹ شیعہ تمام
 ہونڈے چائے کوئی نہ منسی ہرگز بات کفری
 اوڑک غدر کریں کافر ایہ یحییٰ بخش خدا یا
 کریں عذاب اینہاں تائیں بدلے اس گمراہی
 تا جو اسیں عبادت تیری کرینے نیک کیاں
 حکم کرے رب تساو اہن نہ کوئی سنیوے
 اگے بہت تسانوں فرصت دتی دنیا والی !

ظاہر باطن حکم الہی واضح کر سمجھایا
 گھڑی غلامی جگہ غلامی تساں نہ مٹی کافی
 ایہ تساں زور دھگانے پھر پاراہ کفر دا
 ہن کیوں اللہ لگے مکر و جاسی بدلہ لینا
 پر کافر اچھے نہ تن آکھن شکل نہ ڈٹھی تیری
 حکم الہی ساٹے تائیں کدی نہ ٹھہر پھنچیا
 اُمت احمد شاہ میری لوح نبی فرماوے
 تا پھر اُمت پاک نبی دی آن گواہی پھری
 ایہ اسد کہنے اُتے نہ کافر صدق بیاتے
 پر کافراں لٹا نہاں اکتا قسمت مندی ہی
 اسیں لگے ایہ کچھ ہوئے کیونکر خبراں پایاں
 وچہ قرآن تساو یاں خبراں بھیجاں اللہ والی
 دس کے گیا ساٹے تائیں پاک سول تہارا
 ایہ جو اُمت میری سچی سچ گواہیاں بھرسن
 ویکھن تا نوں و دھنہاں نہاں پختہ ہو یا عقیدہ
 اینویں ابراہیم نبی دی اُمت جھگڑا دیسی !
 اینویں نال نبیاں کریں جھگڑا وہ حرامی
 اُمت پاک رسول اللہ دی جھگڑا ہی ہری
 وڈیاں گوروواں پیراں سانوں نیا و پھیلایا
 نے گوارا دی دُنیا اُتے سانوں بھیج الہی
 جے پھر بے فرماں کیتی کدی نہ بخشیاں
 ہن اس جگہوں دُنیا اُتے کوئی نہ واپس تھیوے
 اتنی مدت اندر تسال ہن آکھن سمجھالی

ہیں اور وہ وقت گزشتہ ہو یا عمل کماؤں والا

اسی طرح تباہی کے تباہی سے تباہی والا
برباد و فتنہ اعمال کفار بد کردار و اتیار مومنین از کفار نہ صد
نود نہ و نصف شدن از ہمہ مخلوقات امت محمدیہ

نیک اعمال کفاروں والے کل ڈالے جاؤں
جو اللہ عمل کماؤں جو کچھ پر ایمان نہ لیا ہے
تے جیہڑے غیر اللہ دیکارن عمل کماؤں بھائی
اڈ جاؤں گے عمل کفاروں ہو جو یوں اڈ جاؤ
صدقے نے خیر اتاں جو کچھ نام خدا دے دیندے
حضرت آدمؑ نوں پھر اللہ کسی حکم پیارے
تا حضرت آدمؑ اللہ آگے کر کے عرض سناؤں
ہو سی حکم ہزار بندے تھیں ہک ہستی تھیوے
ویکھاں کون نصیب لوالا وچہ بہشتاں جاوے
وچہ شکوۃ حدیث نبیؐ دی ابو سعید تباہے
حملوں والیاں حمل شیس لٹے بٹھے تھینوں
عرض کیتی اصحاباں حضرت پاک نبیؐ دکانیں
تے کیڑے لوک ہووے وچہ بہشتاں جاوے
ہوئے ایہ خوشخبرساں نوں حضرت نے فرمایا
قسم ادا دی وچہ بہشتاں تھی ہو سوچ تھائی
پھر فرمایا ترجیح حصہ ہو سو تیس پیارے
ترجیح واری سرور عالم کہیا پھیر انہاں نوں
یعنی ادھے تیس تے ادھے باقی خلقت ساری
پھر سرور عالم ختم نبیاں موتی سخن پر وندے

عوض انہاں دے وز قیامت کچھ ثواب پاؤں
اجرا انہاں دے اہل کفر نے دنیا اندر پائے
اور وہ میں جہانیں کم نہ آؤں لوگ گئی کمانی
جَعَلَتْکُمْ هَٰؤُلَاءِ اللّٰهُ رَحِیْمَہِ قُرْآن بتا دے
اسدے بدے دنیا اندر نعمت دولت لیندے
دو زخیانوں کل خلقت تھیں کر کے دکھ کھلا دے
جو کیتاں حصہ دوزخ والے کھرے کیتے جاؤں
باقی سارے دوزخ و سین سن خلقت ہو لیوے
ساری خلقت ایہ گل سنکے بول دلاں کچھ دے
ایہ گل سن کے خلقت تباہی ڈاڑھی ہیبت آوے
قائم رہے نہ ہوش کسے دی خلقت مرموجین
کون ہووے وہ دوزخ والے یا حضرت سمجھائیں
نبیؐ کہیا باجوج ماجوجاں دوزخ وچہ رہے
ہے اوہ جنت جاؤں والا ہک تساں تھیں آیا
تا ناں خوشی دے سبھ اصحاباں پڑھ بکھیر سنا
تا اللہ اکبر اللہ اکبر کہیا انہاں دو بارے
تسین آدھے ہو سو جنت اندر ہے امید اسانوں
تا ناں خوشی تکبیراں پڑھیاں یا راں ترجیح واری
جیوں بیل سیاہ دے چڑے اُتے ناں چڑے

قال اللہ تعالیٰ و انہاں
و عملوا من عمل یحییٰ و ہبائے
منشور یحییٰ و انہاں
نے آئے اس طرف اس وقت
دی جو عمل کیتے تھے کماؤں
نے عمل تھیں پس کیتاں
انہاں نوں ہو کھڑی ہوئی
۱۲ قال اللہ تعالیٰ
میدان اللہ و دنیا و بہشتاں
الیم اسما و جمہ فی اللہ
اور تک الذلیلین اسم فی اللہ
الانار و جہاد اصغر فیہا
اہل اکابر و بعدوں۔ یعنی
کوئی کماؤں نہ دیا کماؤں
اور اس کی روش بھر دے
ہم نے ان کو اس کے عمل
اس دنیا میں اور ان کے
نفسان نہیں دیا اور ان کے
کے کچھ نہیں چھپا کر دیے
اس کے منہ کو جو کچھ
خدا اس جگہ اور خیر ہوئے
جو کاتے تھے مہرجہ
عبدالقادیر صاحب دہلی

اوہ کافر سارے دوزخ ستر سن سہشت بہاں
اوہ اوپر بہود نصاریٰ دالین مومن سخنے جاں

ایویں میری اُمت ہوسی شاید وجہ کفار
جو بعضے مومن وانگ بہاں غیب کیا دیون

نازل شدن حکم باری تعالیٰ بحق مشرکین بایستاد معبودان خویش و نیز ارشاد معبودان
آنها از عبادات ایشان و انداختن ایشان را بدر کاست جہنم!

جنہاں اللہ باجموں ہو کسیدی پوجا کیتی آبی
دیو پری یا بت جن سوج اپنا رب بنا یا
ساریاں تائیں سدا کٹھا کہی اللہ سائیں
دنیا اندر تسال جنہاندی پوجا پئی کسائی
جوہیں انہاں تھیں دنیا اندر مدواں چاہندے آہو
پوجا کرنے بدل تسالوں آن جزا کیں
جوں جیوں پوجا ہے کریندے اوہ مژود بہا تیں
کر کر پوجا جس کے اگے مشرک عمر گنوائی
ہٹ پلید اتیرے کارن دوزخ پیا آمادہ
میں تینوں یہ مشرک دیبا منہ حقیان مارے
کہیں اسیں عزیز نبی دی آہے پوجا کرے
تاہک فرشتہ شکل عزیزیں دیسی آن دکھالی
پکڑ فرشتہ تر تانہا نون دوزخ وچہ وگا وے
تائیں کے شکل عیسیٰ دی جلدی ہک فرشتہ آوے
کہے فرشتہ چلو تسالوں پانی ونا جاوے
پکڑ فرشتہ سمجھاں تائیں دوزخ دے وچہ سٹے
اپنیاں اپنیاں معبوداں مشرک ژن ساکے
اسیں تسالوں آئے ساکے کر کے اس ساڈی

اس تھیں پچھنے مل مشرک نوں کرسی تھم الہی
غیر انوں معبود ٹھیرا یا اللہ دلوں بھلایا
یا پیر پستی کر دے جیڑے پوجن قبراں تائیں
جاو اج انہاں کے اگے کر پوجا حال دھوائی
آکھو وچ انہاں نوں جلاں سالوں تیں چھڑاؤ
اوہاں معبود تھائے و اہر آن کرین
لے نام بلاون مشرک اپنے گوروواں تائیں
جسے نبی ولی اوہ آہا کوئی بندہ نیک خدائی
مشرک تائیں اس دن کہی اوہ قبول خدا دا
تارہ غیر شد دی پوجا کیتی پوجا دوزخا رے
قوم یہوداں حاضر آئے وچہ میدان حشر دے
بیٹا رب اجا نے اس نوں قوم یہوداں ولی
اوہ جان رب ساڈا آیا سالوں آن چھڑاے
ایویں قوم نصاریٰ اس دن عیسیٰ بلایے
ڈاڈھی تنگ سپاہیوں سدن قوم نصاریٰ آوے
دوڑن بھجن جان ساڈے رب قضیے کٹے
پھر شیطان بہاؤن شکاں ٹیوں جن بت ساکے
جا کر سن فریاد انہاں نوں مشکل کھو لو ساڈی!

یہی وہم القیاس تاس
من المسلمین بالذویناں
الجال وخرافا اشرام و
حق البودہ النصاریہ
یعنی فریاد رسول اللہ صلی
اللہ علیہ وسلم و ذوق
حسام کھانہ کٹا
بازنہ سارے دوزخ پیا آمادہ
اللہ تعالیٰ ہاں کٹھا
تھیں سدا کٹھا کہی اللہ سائیں
اپنے مدواں چاہندے آہو
دس مشرک تانہا
یہاں دن عقل مومن
لیجیب راہیوم القیاس
وہم عن دعائهم فقلون
وذا حشر الناس کالو
اللہم العباد کالو العباد
کافرن بوجہ دوزخا
نوں ہے اس تھیں و
پکارے اس تھیں و
اسے دوزخا کٹھا
تھیں لیکن اسے حقیقت
انوں کا دوزخا
یہی وہم القیاس تاس

مناقصت بعض فتوے
مناقصات کردہ ہے وہ
درگاہ جناب الی نقلا
دی جو خداوند کریم اپنے
فضل سے تمام مخلوقوں
سے بہت والیدین کے
میرکام استخوانوں
سے بہت نورانی فیضان
یادوں و دستاویزوں
فصل وہ لکھتا ہے
ایضاً دیکھو
آمین ثم آمین
یعنی دو بار آمین کہے
ابو یوسف نے فرمایا
السلام علیکم فرمایا
ایضاً دیکھو
تھک باز آنے سے جھڑا
نہی پڑا اس سے جھڑا
دو مرتبہ دست
دعا کرتے ہیں اس سے
سکھنے کو
نور پڑے اور جلدی

ڈاڈی سوہنی شکل بنا کے علم انہاں آدے
کر کے دکھ انہاں دافرقہ محبت سے چھکھلایا
زانی اتے شرابی دکھڑے ٹولے بدکرداراں
جدا کھلوون خوبی سائے چوراندے دکھ ڈیرے
تے دکھ کھلائے جاسن جھیرے پورا کرن نہ وعدہ
جوماں زکوٰۃ نہ دیون دکھڑے ٹولے جھٹے باز
تے دکھڑا ٹول نہاں داہوسی جو کرے بدبیتی
یکل چٹکے ٹول کھلوواں سدن یہ بے منگاں

جہت رضا الہی جگ چھو کوئی علم پڑھاے
جو جاہل عام جہاتی اندر جنہاں علم نہ پایا
ایویں جدا کھلوں اس دن ٹولے وگنہاراں
جو ظالم ظلم کما دن جگ چھو رہن ہورہیرے
رشتوت خوار سیاجی دکھڑے سدن ہون علیحدہ
غافلان دا دکھ ٹولا ہوسی تارک دکھ نمازاں
خائن دکھ کھلو تے ہوسن جنہاں جہانت کیتی
ایویں کئی ہزاراں ٹولے ہوسن رنگورنگاں

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ لَيْسَ غَادِرٌ لَوْ اَعْتَدْتُ دُبُرَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ رَدَّاهُ مُسْلِمًا

ٹھک باز دی مقعد اتے جھنڈا لڈیا جاے
سامی خلقت دیکھے اسنوں ہوسی ڈی خواری
تاہو خلقت ساڈے تائیں ولی خدا دا جانے
لو نہر گڈر شیر سو جاوے ایہ گل کدی نہ ہوسی
تے دس دس مستے الٹ قراوے خلقت بہت گاڑی
جو اسیں مریدان تائیں اپنے جھنڈے پیٹھ کھلاں
مردے بے ایمان تے قبراں چنے گچ بنایاں
جو حضرت کہیا ہراک ٹھک ٹول ہوسی پاس بُرے
پاک نبی دا جھنڈا اسی سانوں پاک لاہووں
تے اہل شریعت ہوسن سدن صاحب نشان جلیداں

ابو سعید روایت کیتی پاک نبی فرماوے
جھنڈے نال کچھانا جاسی اوہ بندہ مکاری
جو بنکے پیر وکھاوے لوکاں لاوے کالے جامے
ٹھگن کارن مکر بناوے لوک کرن پاہوسی
ایہ نال فریباں جھنڈے پھر دنیا کن اجاڑی
بھی پیر مریداں اگے مارن لاوے گزاف ہزاراں
اپنے جوگ نہ طاقت کھن لوکاں کھوڑے سیاہاں
ایہ اوں جھنڈے دنیا اندر مان تچا وڑ کرے
مومن سمجھا عوف پکارن اوں جھنڈے دکھایوں
ایہ سائے پیر جو شرع مخالفت ہوسن جانی لیداں

ظاہر شدن ساق بے کیف بابتی عالی و سجدہ درآمدن اہل ایمان اہل محرم ماندن
مناقصات الہی سجدہ و رواں شدن مخلوقات سے صراط و حاصل شدن مومنار
وازوبی بہرہ ماندن منافقات و موجبات حاصل شدن

جانِ دوزخ وچہ نگائے جان کا فرشتہ کسائے
 پچھسی با نہایت کولوں تیں نہ گئے کیوں آگے
 موئن کہن نہانوں اپنے لے معبود ہائے
 رب کہے معبودسا ڈالتساں پچھپاتا ہویا
 جے اوہ سامنے ہوئے ساڈے جان لوال اس تائیں
 نا پھر ظاہر کرے الہی بے مانند تجھے
 ننگی ہوئے ساق ربانی شعلہ نور جنابی
 لکڑی وانگر اگر جان اہل نفاق نکالے
 کندھی منکے سخت ہو جان اُٹن نہ موٹیاں
 دنیا وچہ نہ سجدہ اونہاں کیتا پیش الہی
 بن کیونکر اوہ ساجد ہوون پیش جناب الہی
 جو مومن پڑھن نماز نہ ہرگز دنیا وچہ کاسے
 چھر ہو سی حکم فرشتیاں تائیں دوزخ چھب لیاؤ
 تے پلصراط اس دوزخ اوپر سدھی چھک کھلاؤ
 کل پیغمبر امتاں پتیاں اپنے نال رلاؤن
 پھر طرف بہشتاں ہو سن رائے حلین واپس
 ہک دھندو کارا خیر ڈاڈھار ستے اندر آوے
 تے جس دہنتھ وچہ ہوئے ناہیں اوہ مشعل نورانی
 اہل ایماناں فرو فرقی ملسن نور مثالاں
 اکناں نوں دوشعلاں ملسن اک کچھو آگے
 ہکناں نوں انگوٹھے ناخن بہت کرے ویشنائی
 جو بہت ضعیف انگوٹھوں آہ بھی پاؤن کچھ پکائے
 اہل نفاقاں نور نہ کوئی وچہ انھیرے دُرسن

تاپ کچھے ہمن محشر دیوچہ مومن نے ہمارے
سارے لوگ روانہ ہوئے دینچر کاٹنے لگے
سانوں بھی معبود اس اڈا جد آئے لے جاتے
اکھن کد می نہ ڈٹھا ایپر دل تھیں جاتا ہویا
چھپیا ہے نہ ساڈے کو لوں اللہ واحد سائیں
مومن اوکاں نیا آئے جیو نکر نیاں اللہ
توہیں ب ساڈا کہہ کے سجدہ کرن شتابی
رہ جاسن محروم منافق اس سجدہ تھیں پیارے
کل منافق کندی پرے ڈوگ ڈگ پون پچھا ہاں
کدی نہ سیس جھکا یا رب دل دلوچہ آکر آہی !
اوہا آکر ڈونیا والی پیش انہاں مے آئی !
اوہ بھی وانگ منافق اسدن آکر جاون ساکے
محشر آئے بہشت پچالے اس نوں آن ٹکاؤ !
ادھ والوں باریک ہو دیگی تیز ہوسی تلواروں
تہاں نفاقاں سنگتے کوئی ڈگرے ٹھیندے جان
اپنے اپنے شان مطابق نور مے ہر تائیں !
جسدے کوں مثال نورانی واہندا دگدا جاسے
اتھیاں وانگوں ٹکراں مے اہ نہ بٹھے جانی
بھی فرقہ فرقی چانن ہوسی موجب نیک اعمالاں
ہکناں تائیں اکو کافی رستہ پُر پُر وگسے
ایہ تلویں درجے والے مومن مشعل مے نہ کافی
وانگ ٹٹانے نور انہاں دل پل گھتیاں مے
سٹاں بھی ہن حامی بنکے بخشو چاکھ جان !

۱۷
یوم بقول النفاقون انما نقات
للذين آمنوا انظروا نقبس من
فوقكم قبل ان يجرؤوا وركبوا النسلوا
نور ایضے جس دن آپ کے متناق
نور کے متناق عورتاں مومنات
نور نظر ثقات دی کہ طرف
اسا دی تاروئی کپڑاں ہیں
نور تاروئی ہیں کھیا جاسی
پھر جا کھینچے اپنے پس
روشنی ایضے باؤ دیدار کیا دے
او نقول انورے کالے چکر نور
دی نہیں پس بنا کیتی جاسی چکر
انہا کے کندہ جو ہو سکی اس نور
دروازہ اندر اس سے رحمت آئے
بابر اس سے غذا ہے اور کیرین
انہاں تعین آیا نہیں اسپن مال
تسارے کہیں مومن آہو کیرین
تساں نفساں اپنی نقول سے چھوٹیا
وے اتے انتظار کیتی تاروئی
سلماناں دی نقول سے نور کیرین
تساںوں باجوہ حکم خدا تاروئی
فریب داتاں نقول چور نور کیرین
۱۲ دلچیز

مومن اکھن چاس سٹا نفع نہ تسان پہنچائے
اہل نفاق نہ سمجھن ایہ گل صلی بھیت نہ پاؤن
اگوں رستہ ملے نہ اونہاں جال اوہ پرت ڈھونڈے
کہن چلتے پھیر اونہاں لٹل گئے اوہ سائوں
اسنوں ہکت وازہ ہوسی مومن لنگھ سد پاؤن
اس کندھوں ندر رحمت ربی باہر تھرا لگی
سانوں بھی لے چلو بھائی باہر چھوڑ نہ جاؤ
دنیا دے وچہ رہے اکٹھے لکھ لکھ لنگھائی
دین جواب نہاندے تنائیں اہل ایمان سوہا
پراسیں عبادت بے سچے دماغی لکھ لکھ کر
خی ہنسیں اسٹا دے وست بندے نال زبانان
مڑیاں توڑی دل اپنے تھیں کفر نہ تسان سٹا
ساری عمران دنیا اندر کہے جہان دے لگے
ایتھے اج فریاد تساؤمی سنی نہ جائے کوئی
ویکھو اوہ البے آتش بنے تساؤ دے کارن
باجوں صدق دے دے ایتھے کوئی چیز نہ تری
تا بھلن لگ اپنے دوزخ اہل نفاقاں پھر سن
چنگا نور انہاں نوں ملیا منگن کارن آئے
جو کالی راتیں مومن مسجد جماعت جاوے
جو نیکو کارنا بینا مومن نور ملے اس تائیں
جو پڑھدے سورہ کہف ہمیشہ وز جمعہ دیکھائی
جو مومن تائیں دنیا اندر سختی کنوں بچا دے
کرے پذیر دُعائیں یا رب توفیق الٰہیوں

جاہو پرت نیا واڈھوں جھولن اسیں لیائے
چانن کتے وڈنڈا ہوسی وڈر کچھانوں جان
وچہ انھیرے اتھیاں انگوں ٹکراں پھر مرید
اگے اک دیوار کھوتی آوے نظر انہاں نوں
تے کل منافق مہن کچھ رستہ مول پاؤن
اہل نفاق کرن فریاداں آئی پیش نہا ہی
اسیں تساؤ دے سگی آہے کچھ تے ترس کماؤ
ہن اٹکھ ویدے پکڑونا میں کرومرا خاں بھائی
جو بیشک اسان تسان نے اوتھے چکر وڑ گڈا
تے تسان خدادے حکم نہ منے جو نکر منے جانے
تے باطن دے وچہ نال کفاراں کھیا تسان
کیا ہویا جو نال زبانان کلمہ پیا الٰہیا
روہو وہن کو کوساے دے نج انہاں دے اگے
جا کر لیو سنگ انہاں دے دوزخ بلسی ڈھوتی
ایہ گل سن کے سبھ منافق آہیں ٹھائیں مارن
پھوکی بڑ دنیا والی ایتھے کٹ نہ کر دی
ستویں دہرتی تھن دوزخ کچھ انہانوں کھرن
اگلے حالوں وڑے اٹے دوزخ دھک لگے
اوہ بھی اوس نصیرے اندر نور می مشعل پاوے
جو کرن جہاد کفاراں مارن بلسن نور جزائیں
بھی صبار لوکاں بلسی اس دن مشعل دی دشنامی
جو کلمہ پڑھے بازاروں لنگھدا مشعل نور می پاوے
نور می مشعل اوس جاگہ وچہ کریں غایت بینوں

رسیدن مخلوقات بکراہہ جہنم و صفت پل صراط و گذشتن مومنان از پل صراط بسلامتی و مجاہد بجهنم افتادن مناقبال

کے مسافت اہاں الی کر کر پیڑے بھائے
کھلانہ جاسی مول کے تھیں تاکہ زخیاں لائیں
کل پیغمبر ہدایت کو لوں نفسی نفسی کہیں
پھر پل دے اتوں لنگھن کارن خلقت جمع کچھوے
تن ہزار برس دارستہ اوہ پل ہو سی بھائی
تے ہک ہزار برس دارستہ پورا پدھر ہو سی!
چک لیا ون خلقت تائیں اس پل دے مٹنے آگے
ساری خلقت نوں سویلے حکم سنایا جاوے
تا اکتیں میٹ کھلو و سہرو کوئی ہو سی جگ کٹدیتا
اس تھیں پچھے لنگھن سارے اہل بیت سہارے
بعضے مومن سجلی وانگوں پل تھیں تر کھے جاوے
بعضے وانگ پچھو وراں بعضے وانگوں شتر سواراں
بعضے پیر سیاہیاں وانگوں جاوے تیر کمالاں
بعضے اڑ جاوے اے پر ہو لی ہو لی آؤ سن
جو دیکھ کم کرے سکیناں اس وادقم نہ دے
جو دلوں بجانوں اضی ہو کے مٹے حکم الہی!
جو دنیا و چہ تر بانی دیوں بیل نہ اٹھ بکری
جیوں جیوں کشت نال کسے فخالص عمل کئے
تے پیڑے لنگھن سجلی وانگوں تے ماتند ہوائی
جو دنیا اندر ریت اسانوں وعدہ سی مندریا

اُپر کناے و زخ والے جا پڑن گے سارے
و یکھ کچھا باں مٹسن سارے خلقت چہ تر فائیاں
پر سرور عالم ختم نبیاں امت دا غم کھاسن
کر واکھا لوکاں تائیں حکم فرشتیاں تھیں
اک ہزار چڑھائی اس دی اک ہزار لہائی
اس پل اتوں تلکیا جیہڑا چہ جہنم پوسی
فاطمہ بنت رسول اللہ دی پہلوں لنگھن گے
کل لوکاں اکتیں میٹے بی بی پارسد ہارے
گوشے جگر رسول اللہ دے گذر پکے تھیں کینا
پھر لنگھن اپنیاں عملاں موجب مومن دے پیارے
بعضے تیز ہوائی وانگوں لنگھن ملداں پاوے
بعضے جیوں قنار میانی چلین سو سنیاں چالیں
بعضے جیوں قنار میانی چلین سو سنیاں چالیں
تے بے ایمان منافق جیہڑے و زخ و گتے ک پوسن
بھی صحیح سلامت جان بہشیل ہلستے لے لے
اوہ اینویں لنگھسی جیونکواس تے تیز سواری آہی
اوہ بنے سواری پل دے اُتے دیو نوالیاں کچھری
تیوں تیوں پلے یادہ اسنوں چوڑی ہوندی جاتے
اوہ آپس و چہ ہشتاں ندر و سج اکتیں بھائی
میں و زخ تے ک پل بنائی نام صراط لکائی

۹۱
تھیں شے دی بات
تفسیر شاہ عبدالقادر
تھیں منقول ہے
سروی دین پرنیوی

اس پل توں لنگھسوئے جدوں منہ نہیں جاسو
ہو سی حکم جو لنگھتے تسیں اوس پل دی راہیں !
بعضیاں تائیں دوزخ کہسی حال پل چرسن بھائی
دوڑن چھوڑے بال جہانک دنیا اندر مردے
جو مومن کسے مومن تائیں کافر کنوں چھڑاؤے
بعضے کہن حساب خلق دامحشر پہلے ب کرسی
اوس حساب موافق بندے پل تھیں پاسد ہاؤ
پسختہ دامن پکڑین یرو پاک نبی سروردا !

اوہ پل سال نہ ڈٹھا شانہ لنگھے ہو رہی پاسو
پر دو رخ ہو رہا سو بیلے پتہ نہ لگا تاہیں
لنگھے شتاب بزرگامیری آتش تندہ بھجانی
اوہ مومن بھی پل صراطوں لنگھن خوشیاں کر دے
اوہ نال آسانی لنگھے صراطوں وجہ بہشتاں جاو
بعضے اکھن پل دے آتے ہر کوئی لیکھا بھرسی
بھی پل دے اُپر ترانہ ہو سہی عمل تو لائے جاو
انتار اللہ پل صراطوں لنگھیں خوشیاں کروا

بیان هفت عقاب پل صراط و تفصیل حساب هر عقبه وزن شدن
اعمال نیک و بد خلاق و موحیات گرانی پل نیکی!

راوی کہیا پل دے اُن سے منزل ہوسن !
 دکھو دکھ سوال ہوو گئے ہر منزل انسانوں
 دوجی وجہ اعمال کھپسین جو وجہ عمر کسائے
 پنجویں حق حقوق کھچویں چھیویں مال زکوٰۃاں
 جسدی ہر پوری ہوتی صاف حساب دکھایا
 تے جس دیکھا گند اکلایا جس گھاٹی دا بھائی
 جو پہلی گھاٹی دُکا عاجز رہیا مندے ٹولے
 تے دوجی تریجی چوتھی پنجویں ستویں تالیں
 ایہ ستنے منزل جنگل بھائے دُڑے فراخ سیند
 بعضے اکھن ہک ترارو بعضے بہت بتاون
 اوہ میزان تر کر پکا ڈال اعلیٰ عدل نر تارے
 ہر بندے داپل تے تر کر دکھو دکھو کھراجا پے

ہر منزل تے لیکھا ہوسی ہر جا لوک کھوسن
 پہلی منزل اندر جا کے پُچھ ہوسی ایسا نوں
 ریزگی وجہ نماز تے جو تھی روزہ پچھیا جائے
 تے ستویں اندر پچھیاں جاوں حج کرندیاں باتاں
 ملیا سارے مفیکٹ شتابی بیج بہشتیں آیا
 اوہ اسے گھاٹی اندر ڈگا جگہ جہنم پانی
 ابدی دوزخ اس دکارن قید عمر دی بولے
 جو کوئی ڈگسی قدر گناہاں نیکلے بھوگ سز نہیں
 وجہ انہاندے ترک کر ہوسن جتنھے عمل تولیندے
 جو نہ کر وجہ کلام اللہ دے آپ خدا فرماوے
 ہر ٹولے و ترک و کھرا لے بھی وکھ پیارے
 واللہ اعلم رب نوں معلوم دیکھ لو اں گے آپے

[illegible]

اک مومن تے اتنے ہوسن دفتر بدیاں والے
 ہر اک دفتر اونہاں وجوں انساناں آئے
 مومن دیکھ فاز اپنے دل چہ ڈاڈا ڈرسی !
 تہا اک چھوٹی چھٹی اسدی حاضر ملک لیاون
 عرض کرے وہ بندہ دفتر ایہ طواریاں
 میں عمداں موجب گئے کچھ فروغ لائق سیاں
 جوتوں کرسیں ہر اکھیں تے نہ وینیں کچھ میرا
 پھر حکم لاہوں اوہ چھٹی دفتر انال تولیوے
 مومن دیکھ ہوئے گاراضی حکم کرے بابی
 سبحان اللہ واللہ ایہ جو کلمے دونوں
 بھی وجہ حدیث رسول اللہ زلیہ فرمایا
 کلام اللہ لا اللہ وادرجہ دھ حسابوں
 جو مویاں آپ صبر کیا ہے جزع نہیں کردا
 اللہ اکبر بہت کرسی نیکی پلہ بھارا
 بہتا ہر حصن درود نبی تے باعث بھارنگویاں
 جو دینی علم پڑھاؤں والے جز نہایت پاؤں
 اوہ نیکیاں والے پلہ چر حصن ربکہ فضل کماؤں
 عمل کفاراں اتے منافقاں ہرگز بھار نہ کوئی
 پر چھپے بھارا ہوسی عمل کفاراں بھلے
 شتیں جاہیں پل دے اُپر عملاں لیکھا تھیں
 اول فرض نماز کچھ نیسی پنجہاں قتال الی
 کامل کر کے ہر اک تائیں چھپر لوک گزاریں
 شکلاں بن کے کل نماز حاضر آن کھوسن

نہو تھیں اک گھٹ ہو ویگا گنگے جھروں نکالے
 جتنے تائیں نظر بندیدی تکیاں ہویاں جاہے
 حاضر کر یو دوجا دفتر حکم الہی کرسی !
 جیوں کوئی پرزہ چھوٹا جیہا سنوں کھول سنو
 ایہ چھٹی تول کے یارب بیوں ٹھٹھے کر وین
 فضل کریں تاخوڑ نہ تینوں تول لاق وویاں
 حکم ہوئے میں ظالم ناہاں عدل کریاں تیرا
 دفتر سارے ہوئے رہن چھٹی بھاری تھوے
 ایہ برکت کلمہ طیب دی جو پڑھیا مری مری
 نیکیاں والا پلاس دن بھریوں گے اونوں
 حسن خلق ہے چھ میناں ہر شے نالوں بھارا
 پڑھنے والیاں تائیں اسدن کرسی اٹھ غذاہوں
 بھی ہر صابر و صبر قیامت نیکی پلہ بھارا
 بھی کلمہ تجسیم مبارک اینوں کرنے ہارا
 بھی کل سیاہیاں ہل علم دیاں دن ترازو ہوں
 علم انہاں دے وز قیامت بدل بن کے آون
 بھی اجر نماز جماعت بھارا دھرتی انہاں
 کفر نفاقوں سبھ انہاندی نیکی ضائع ہوئی !
 تے بدی تمام جہانوں بھاری ثابت کھی موئے
 کل عبادت بدنی جھپڑی پہلی جگہ پوچھسی
 جو ناں آرام خلوص دے دے پڑھی یاؤں خالی
 اوہ ہون قبول نماز انہیں تے متھلے تہ مارن
 جو پوزیاں پڑھیاں ہن انہاں صبح سلاہوسن

یہ تہا ہوسن دفتر بدیاں والے
 ہر اک دفتر اونہاں وجوں انساناں آئے
 مومن دیکھ فاز اپنے دل چہ ڈاڈا ڈرسی !
 تہا اک چھوٹی چھٹی اسدی حاضر ملک لیاون
 عرض کرے وہ بندہ دفتر ایہ طواریاں
 میں عمداں موجب گئے کچھ فروغ لائق سیاں
 جوتوں کرسیں ہر اکھیں تے نہ وینیں کچھ میرا
 پھر حکم لاہوں اوہ چھٹی دفتر انال تولیوے
 مومن دیکھ ہوئے گاراضی حکم کرے بابی
 سبحان اللہ واللہ ایہ جو کلمے دونوں
 بھی وجہ حدیث رسول اللہ زلیہ فرمایا
 کلام اللہ لا اللہ وادرجہ دھ حسابوں
 جو مویاں آپ صبر کیا ہے جزع نہیں کردا
 اللہ اکبر بہت کرسی نیکی پلہ بھارا
 بہتا ہر حصن درود نبی تے باعث بھارنگویاں
 جو دینی علم پڑھاؤں والے جز نہایت پاؤں
 اوہ نیکیاں والے پلہ چر حصن ربکہ فضل کماؤں
 عمل کفاراں اتے منافقاں ہرگز بھار نہ کوئی
 پر چھپے بھارا ہوسی عمل کفاراں بھلے
 شتیں جاہیں پل دے اُپر عملاں لیکھا تھیں
 اول فرض نماز کچھ نیسی پنجہاں قتال الی
 کامل کر کے ہر اک تائیں چھپر لوک گزاریں
 شکلاں بن کے کل نماز حاضر آن کھوسن

یہ تہا ہوسن دفتر بدیاں والے
 ہر اک دفتر اونہاں وجوں انساناں آئے
 مومن دیکھ فاز اپنے دل چہ ڈاڈا ڈرسی !
 تہا اک چھوٹی چھٹی اسدی حاضر ملک لیاون
 عرض کرے وہ بندہ دفتر ایہ طواریاں
 میں عمداں موجب گئے کچھ فروغ لائق سیاں
 جوتوں کرسیں ہر اکھیں تے نہ وینیں کچھ میرا
 پھر حکم لاہوں اوہ چھٹی دفتر انال تولیوے
 مومن دیکھ ہوئے گاراضی حکم کرے بابی
 سبحان اللہ واللہ ایہ جو کلمے دونوں
 بھی وجہ حدیث رسول اللہ زلیہ فرمایا
 کلام اللہ لا اللہ وادرجہ دھ حسابوں
 جو مویاں آپ صبر کیا ہے جزع نہیں کردا
 اللہ اکبر بہت کرسی نیکی پلہ بھارا
 بہتا ہر حصن درود نبی تے باعث بھارنگویاں
 جو دینی علم پڑھاؤں والے جز نہایت پاؤں
 اوہ نیکیاں والے پلہ چر حصن ربکہ فضل کماؤں
 عمل کفاراں اتے منافقاں ہرگز بھار نہ کوئی
 پر چھپے بھارا ہوسی عمل کفاراں بھلے
 شتیں جاہیں پل دے اُپر عملاں لیکھا تھیں
 اول فرض نماز کچھ نیسی پنجہاں قتال الی
 کامل کر کے ہر اک تائیں چھپر لوک گزاریں
 شکلاں بن کے کل نماز حاضر آن کھوسن

یہ تہا ہوسن دفتر بدیاں والے
 ہر اک دفتر اونہاں وجوں انساناں آئے
 مومن دیکھ فاز اپنے دل چہ ڈاڈا ڈرسی !
 تہا اک چھوٹی چھٹی اسدی حاضر ملک لیاون
 عرض کرے وہ بندہ دفتر ایہ طواریاں
 میں عمداں موجب گئے کچھ فروغ لائق سیاں
 جوتوں کرسیں ہر اکھیں تے نہ وینیں کچھ میرا
 پھر حکم لاہوں اوہ چھٹی دفتر انال تولیوے
 مومن دیکھ ہوئے گاراضی حکم کرے بابی
 سبحان اللہ واللہ ایہ جو کلمے دونوں
 بھی وجہ حدیث رسول اللہ زلیہ فرمایا
 کلام اللہ لا اللہ وادرجہ دھ حسابوں
 جو مویاں آپ صبر کیا ہے جزع نہیں کردا
 اللہ اکبر بہت کرسی نیکی پلہ بھارا
 بہتا ہر حصن درود نبی تے باعث بھارنگویاں
 جو دینی علم پڑھاؤں والے جز نہایت پاؤں
 اوہ نیکیاں والے پلہ چر حصن ربکہ فضل کماؤں
 عمل کفاراں اتے منافقاں ہرگز بھار نہ کوئی
 پر چھپے بھارا ہوسی عمل کفاراں بھلے
 شتیں جاہیں پل دے اُپر عملاں لیکھا تھیں
 اول فرض نماز کچھ نیسی پنجہاں قتال الی
 کامل کر کے ہر اک تائیں چھپر لوک گزاریں
 شکلاں بن کے کل نماز حاضر آن کھوسن

حکم کرے اب توں تکو کر سن نظر انا ہاں
رب کسی جو لینا چاہے بیجاں میں ستائیں
حکم ہوئے میں سستا دیواں قیمت تھوڑی مال
قیمت اسدی اتنی جتنا اس تے حق نساڈا
سارے کہیں نجشیا اسان حق اپنا اس تائیں
جے لینے والا کافر آہاجت مول نہ جہاں
بدیاں بھار چولے جاسن یوں لیاں تائیں
یکدن حضرت یارں کولوں یگانہ کھچائی
مال اسباب تے نفاری ہوو جسد پاس نہ ذرہ
جس ساری عمر تازان روزے نیکیاں بہت کیاں
کوئی آکھے اس مینوں موسیٰ میر مال دیا
کوئی آکھے اس دنیا اندر میری چوری کہتی
کوئی آکھے جے اس ساڈا خون پچایا ہو یا
حکم کرے نیکیاں سدیاں ڈروہو خدایاں
چھک یا ون پیہ پیہ نیکیاں سدیاں سمجھ
حکم ہوو جو بدیاں اپنیاں متھے اسدے مارو
اسدے ناتیں مفلس آکھن پاک نیی فرمایا
حضرت عائشہ رض کنوں روایت کہو رسول لعل
پہلا قسم جو اس دے اوپر کدی نہ بخش آئی
دوجا قسم نبی فرمایا حق حقوق انساناں
ترجی قسم جو بندیاں اتے حق خدایاں
ایساے حق حقوق جو اسدے مرضی چھ خدای
جو تو بہ کرن گناہاں کولوں پھیر نیڑے جاون

اسی نظر انہاں کے تائیں جنت عالی جاہاں
 کہسی اتنی قیمت یارب کوں ساڈے ناہیں
 عرض کرن کی قیمت تا پھر کہسی رب سچاواں
 جے اوہ حق اسوں بخشوتاں جنت لو ساڈا
 قرضایاں مقروضان سبھ نوں ملن بہشتیں جائیں
 نا اوہ حق اپنے دے بدلے نیکیاں سداں پاو
 جے فضل کرے بخشے مومن نہیں نامیں سزاں
 جو مفلس تائیں جانوں تئیں یاراں بات الائی
 نبی کیا اوہ مفلس نامیں مفلس اوہ مقدرہ
 پر روز قیامت پھریا آکے خقداراں قرضایاں
 کوئی آکھے اس میرے تائیں دنیا وجہ ستایا
 کوئی آکھے اس کیتی آہی نال میرے بدیتی
 کوئی آکھے اس ساڈے اُتے ظلم کیا ہویا
 جیوں وہ راضی ہووے یوں کرو رضا دیاں
 پچھلیاں دیوں کارن عمل نہ کوئی لہے
 دیکے بدیاں سٹود و نرخ انہاں گناہاں نارو
 جس کیتا کتیریا اپنا سارا حقان عوض لٹایا
 تیناں قسماں پراسی دفتر عملاں والا!
 جو اللہ نال شریک لیاوے شرک وڈی بُرائی
 ایہ باجھ رضا انہاں دی ہرگز کمی نہ بخشیا جانا
 جیویں نمازاں روزے یوں حج زکوٰۃ پیاسے
 چاہے پکڑے عملاں بدلے یا دیوے آزادی!
 نے جیکے عمل کجیاں خاص اس تھیں بعد کماون

[illegible]

ربانہنوں نیکیاں ایسی عوض نہاں کیا یاں
 بک بندے نوں روز قیامت حاضر کیتا جاوے
 پھر حکم کرے جو عیب صغیرے اس تھیں کل مناوے
 جیوں جیوں کہن فرشتے سنوں تیلہ عیب کیتے
 ایسے اپنے عیب کبیرے ظاہر کرے نہ ڈروا
 پھر حکم کرے اس بندے نوں بدلے اس بُرائی
 ایہ گل سن کے ناں خوشی دے بندہ عرض لائے
 عوض اتہا لے بھی کوئی نیکی مینوں بخشی جاوے
 ایہ فضل اتے انعام آگے جس چاہے پس دیوے
 یا رب تیریاں فضلاں اُپر آساں ساں دیاں

اوہ رحم کنندہ بخش والا اسدیاں دسہ کیاں
 دفتر بدیاں والے اسدے اللہ پاک منگاوے
 کل گناہ کبیرے جہیڑے اچھے نہ یاد دیواوے
 کرے امتا عیب صغیرے سارے مندا جاوے
 جو شاہد اوہ معلوم نہ اوہاں کجیاں ہی پردہ
 لے لے ج نیکیاں ساڈے کولوں ہو یا فضل خدائی
 عیب کبیرے ہو جو میرے اوہ کیوں تسلسل جگا
 کل گناہ کبیرے اپنے خوشیوں کول ساوے
 جے عدل کرے تا ناں علالت کوئی بہشت لہوے
 کر کے عدل پذیر چھے نوں مل نہ پھرین یاں

بیان حساب سیر پرست اعلیٰ تبار فی دوحاس خمسہ یاست علم و قوت جہانی و محاسب
 روزگار و جنت و جہنم و مناقشہ تارکان صلوة و عذر آوردن ایشان بہ رگاہ
 باریعالی و زید عذر ایشان آمدن نیا بہ کل اہل مکار و بُرن ہر روز شاہین خود را بہ رزخ

رحمت ربی دی ہوئے شامل حال جہانمے
 بعضیاں تائیں کول عرشہ اللہ پاک بکاوے
 پڑھ لے نامہ نماں والا اپنی کل کمائی
 نیکیاں والا کا غذا اپن سارا کھول سناوے
 دل و چہ خوف کرے کہی کہی ہن ایتھے کی کرساں
 حکم کرے رب جھک دڑہ دس جو بُرا کیتوئی
 تا پھر اپنے اوگن مہارے کھول سناوے بندہ
 پھر رخصت ہوندا کرے خدا نوں سجدہ شکر ادائی
 ایہو حساب سیر ہے جو خود حضرت فرمایا

اوہ دہ حساباں ہن سکھارے کچھ تکلیف نہ پاندے
 سب لوکاں تھیں پردہ کر کے اسدے بچا پڑے
 جو تہہ دنیا اندر کیتی نیکی تے برسیا جی
 بدیاں دی جہوار ہی آئے شرموں چھپاویے
 نیکیاں تھیں دھوگن میرے کھنوں پہ پھر ساں
 ایہ خفیہ طور کلام اسادی ہو رہے سند کوئی
 حکم ہو و میں بخشیا مینوں جو تہہ کیتا مند ا
 لوک بچان ایہ کوئی بندہ وڈا معزز بھائی
 حضرت عائشہؓ پاکہ نبیؐ نوں اک سوال لایا

بھی سردار پوچھائے جاوے نا لے عالم قاضی
 جو کوئی مومن عیباں کو لوں سچا تائب ہووے
 کند اُپرے جے مومن تائیں چہ پشائے
 جتنا دکھ مصیبت ایستھے مومن جھاکے کوئی
 حضرت کیا ویکھال گامیں ہر امت دے عالم
 وچہ شکوۃ حدیث نبی دی ابوامامہ لیا سے
 ستر ہزار امت تیری بندہ میں بخشیاں
 عرض کیتی میں ہو روزیادہ کرتوں یاربائیں
 پھر میں کیتی اللہ اگے خواہش ہو وودھیری
 توے کروڑ تے چار ربایہ بندے نال جہاں
 یاراں چھپیا کون ہوں او کیڑے عمل کما سن
 تاں حضرت کیا یاراں تائیں کئی ہوں لو لے
 بھی جیڑے بندے ہر حالت و پیر تارک رہند
 ہو جو کرکٹ نکل یعنی وڈے سہاریاں ولے
 جو کوئی دیندار لوکاں دلوں پیار رکھیندے
 جو حج کر دی نیت اپنے گھروں وانہ ہوئے
 جو فحری اٹھ خداوے لگے دلوں حاضر کردے
 جو عورت اپنے خاوند سندی کسے نہ بفرانی
 جو دنیا نال پیار نہ رکھن خوف اللہ تھیں روکے
 زینت تے زیبائش کارن کہ نہ سوئے بنے
 ایناں بھقتاں الیاں تائیں محل حساب تھیو
 جو مومن چہ نمازاں کوزیاں کدی قصورہ پاوے
 ہر حالت وچہ اللہ او پر راضی آون ہاسے

جو عدل انصاف کریندے آوے او تھے ہوسن راضی
 نامے اسے اوتل اللہ عیب تمامی دھوے
 نیکی ہک لکھیوے اسدی بدی مٹائی جاوے
 اتنا قدرگناں کو لوں انوں خفت ہوئی
 امت میری ہتی ہوئی ساریاں امتناں نالوں
 نال میرے و وعدہ ربے اپاک نبی فرماوے
 باجھ حساب کتاب جہانوں جنت وچہ پھیل
 حکم ہو یا لے سترواری ستر ہزار تائیں
 رب فرمایا ستر ہزاراں ستر ہزاراں میری
 اتنی امت جنت جاسی باجھ سوال جواباں
 باجھ حسابوں جیڑے اسدن چہ ہشتان حسن
 ہک شہید جو راہ اللہ وچہ جان کریندے گھولے
 جو شوق الہول تین جاگن ذکر اٹھدے ہند
 جو کوئی ظلم کرے سچیلوں صابر ہر حالے
 دنیا نالوں دین پیار کوشش دین کریندے
 یا عمرے می نیت کبری رستے اندر موئے
 جو دین الہی کھن کارن طلب علم وچہ مردے
 جس اپو تائیں رنج نہ کیتا وچہ اپنی زندگانی
 دنیا والیاں لذتاں پچھتے عمر نہ ضائع کرے
 نہ دوہری قسم پوشاکاں کھن نہ کھاون وچہ کھانے
 باجھ حساب انہاندے تائیں جنت نعمت تھیو
 تے وچہ مصیبت درو بلائیں ہر دم صبر کیاوے
 تے ہر شے اللہ طرفوں سچن شرکوں ہن کنارے

عن ابی امامہ قال سمعت
 رسول اللہ يقول دعني يدي
 ان يدها بيمين الله من ابي سفيان
 مع كل حساب علم وادان
 يفرق روايت به ابو امامه
 فليس كما اسلف رسول
 الله صلى الله عليه وسلم
 فخر يا ايمان وعدة كيتا
 به نال يمس ريبه
 بانو داخل كى ديوت
 دست امت تيري تھو
 ہزار آدمی سواست حساب
 دست تے نواغذاب
 دے نال ہر نماز آدمی
 دست ستر ہزار آدمی
 ہو روزیادہ ہزار آدمی
 دیندارو

پھر گولے آگے غدر کر گئیں کیتی جنہاں غلامی !
 اُسے وہ شعلہ ہے ساں جو گل اُونہاں دسی
 تا پھر ہستہ یوسف تا تیں حاضر کسی ہونا
 اوہ کر کے تنگ تباہے اسنوں منہ اک تہا ہی
 پھر سختی قید اٹھا یوس سر تے کتنی مدت قوری
 مانک تہاں ایسے آہے بدی کر اون والے
 حکم پیکر دا دنیا اندر قدر نہ تہاں پایا
 پھر ڈا ہدی کو بجی دوزخ تھیں ہر گز نہ بابر آہ
 پھر دوجی گردن بجلی ستے کتھے گئے اوہ سایے
 راگ تماشیاں کنوں جنہانوں کئے نفرت کئی
 کتھے گئے جو قول قرار نہ تہاں واپس
 کتھے گئے جو مال تکبر کافر ہے ایمانوں
 کتھے گئے جو مال نبیاں مولا ایمان نہ بیائے
 بسنا انوں وہ سدا گردن کر گزور پکارے
 پھر اک بڑھی رن مکارہ حاضر آن کھلوی
 دو کتیں بچھا نول س نول ہو سی حکم خدا کی
 رب فرماوے دنیا پہنے یہ ٹٹے پیاراں ٹالی
 ایسے کارن آپس کو چہ تہاں اٹھیاں پایاں
 ایہ وہ دنیا جس د اتیس ذرا وسا نہ کرے
 ایہ وہ دنیا جس د کچھ کیتے مکرہاں
 دوزخ دے وہ پٹہ اسنوں حکم خدا فرماوے
 کتھے گئے عشاق میرے وہ وڈیاں تالو
 میرا ساتھ نہ اہناں جھڈا ہرگز عمراں ساری

اساں بیگانی طاعت اندر کئی عمر تھی :
یارب سایاں سائے گولوں یہی نماز کوئی
حکم کرے ایہہ پاس زلیخا رہیا پیغمبر گولا
اس حکم عدول نہ کیتا میرا قیاس فقوی اسی
تا بھی پیہا رہیا گن ہوں کدی نماز نہ چھوڑی
ایہہ نصیر تہاڑی اپنی چھوڑو نذر مکاے
اج ایہ نذر نہ متے جہاں دوزخ ڈیرا لائے
مشرک اتے مقصود نظام سبھے پکڑے جانیے
بھو دنیا وجہ نصیحت کو لوں جہاں بہت کئی
جس جہاں عت و عظام گولوں پس کتہ دلائی
کتھے گئے ادھ دین نئی تے طعن لیا مان ٹالے
کتھے گئے جہاں کافر کے ادھس جہاں
کتھے گئے جہاں بعض متے بعض دھول بھالے
اتھ کھپٹ رہا جوڑے چہ بہت سارے
جو تکی ڈیر جاسی استوں ایسی کوئی ہوسی
سارے کس خبر نہیں یہ کون مکارہ آئی
جسکے پیچھے کچھ بچ تہاں عمر تھی کالی
ایہ ادھ دنیا جس دیکھے توڑیا جھیناں بھیاں
جس دیکھے لگے ہوئے نافرمان امرے
ایسے کارن حسد عداوت ٹھکاری دیاں گداں
تا اوہ بڑھی اللہ آگے عرضاں کوک سناوے
طلب میری وجہ یارب جہاں حکم تیرے سبھے
خوش قبیلوں دھانہ انوں میں ساں دلوں پیاری

[illegible]

بھی عالم حافظ کرن شفاعت پیاں شکر دار
کر انا کا تہمین فرشتے کرن شفاعت نالے
بھی کرن شہید شفاعت نالے خاص عمل تامی
حضرت انس روایت کیتی کیا نبی سوا سے
لنگسی اک نہاندے کو لوں مردہ ہستی کے
اے بھائی تدمیر سے تائیں جاتا میں تانا میں
میں اوہ شخص جو تیرے تائیں شربت گول پلا
دو ہندی اوہ کرے شفاعت دوویں بخشہ جان
چوتھا جدول کفائل تائیں روز خود چہرہ دالن
پنجواں جدول بہشتاں اندر مومن داخل تھیں
ہتے درجے کارن جو کوئی مومن لگا ترسن
بریاں کان شفاعت میری پاک ہی فرماون
عمال الیاں عمل چھڑون میرا عمل نہ کوئی

بھی مومن نیک چھڑاون خوشیاں چھڑون
بھی شافع بن قرآن چھڑا سی اپنے پڑھنے والے
جنہوں تاراہ خدا دے اوہ بھی بنی عامی
کر کے صف کھلوتے مومن اہل الناز بچارے
تاہک جہاں انہا تھیں سوں ایگل کے بولگے
اوہ کسی میں نہیں پچھا تا کسی پھیر تدا میں
دو جا کسی میں بھی تینوں وضو ہی کروائیں
دو زخیاں تھیں مکمل شتابی جنت تیسے لاون
کرن شفاعت ختم بنیاں اوگنہ ارنگا لن
نال شفاعت ختم بنیاں اعلیٰ درجے دھیون
جنت ترقی حضرت اُسی آپ شفاعت کرن
تے نیک تمامی عملاں سیتی وجہ بہشتاں جان
میں اس سول اللہ دی دو میں جہانیں ترقی

عن ابی ہریرۃ قال قال رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم لکل نبی دعوة مستجابة قل کل نبی عونہ وانما الخیر
دعوتی شفاعۃ لامتی الی یوم القیامۃ فی ما ائلا انشاء اللہ تعالیٰ مات من امتی لا یشترک باللہ شیئاً الا ان

ابو ہریرہ کرے روایت کیا پاک رسول
یعنی سب پیغمبر تائیں حکم ہویا دگا ہوں
پس ہر پیغمبر جلدی کر کے منگی اوہ جہاں
روز قیامت کراں دوائیں امت نون بخشاواں
جو مومن ہویا امت میری تھیں بجاوین گناہیں
فما تفہم شفاعۃ الشافعین اچھا فرماوے
پر جو مشرک دنیا اندر تائب ہو کے مویا
شفاعت میری اہل کبار پادون نہی جائے

جو ہر پیغمبر سندی اللہ ہک ہک عرض قبولے
جو ہک ہک دعا قبول تداوی جو مرضی سوا ہو
میں روز قیامت امت کارن مکمل نقص جہاں
انشاء اللہ رب سچے تھیں اوزن شفاعت پورا
اوہ شفاعت پاوے میری مشرک پاوے تائیں
نفع نہ کرے شفاعت اوہتاں جہاں شرک کئے
اوہ شفاعت پاوے بیشک حکم حدیثوں ہویا
یعنی جہاں گناہ کبیرے دیاد چہ کماے

روایت ترقی تھیں تارے ابوداؤد
حضرت انس روایت کیتی کیا نبی سوا سے
لنگسی اک نہاندے کو لوں مردہ ہستی کے
اے بھائی تدمیر سے تائیں جاتا میں تانا میں
میں اوہ شخص جو تیرے تائیں شربت گول پلا
دو ہندی اوہ کرے شفاعت دوویں بخشہ جان
چوتھا جدول کفائل تائیں روز خود چہرہ دالن
پنجواں جدول بہشتاں اندر مومن داخل تھیں
ہتے درجے کارن جو کوئی مومن لگا ترسن
بریاں کان شفاعت میری پاک ہی فرماون
عمال الیاں عمل چھڑون میرا عمل نہ کوئی
عن ابی ہریرۃ قال قال رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم لکل نبی دعوة مستجابة قل کل نبی عونہ وانما الخیر
دعوتی شفاعۃ لامتی الی یوم القیامۃ فی ما ائلا انشاء اللہ تعالیٰ مات من امتی لا یشترک باللہ شیئاً الا ان
ابو ہریرہ کرے روایت کیا پاک رسول
یعنی سب پیغمبر تائیں حکم ہویا دگا ہوں
پس ہر پیغمبر جلدی کر کے منگی اوہ جہاں
روز قیامت کراں دوائیں امت نون بخشاواں
جو مومن ہویا امت میری تھیں بجاوین گناہیں
فما تفہم شفاعۃ الشافعین اچھا فرماوے
پر جو مشرک دنیا اندر تائب ہو کے مویا
شفاعت میری اہل کبار پادون نہی جائے
جو ہر پیغمبر سندی اللہ ہک ہک عرض قبولے
جو ہک ہک دعا قبول تداوی جو مرضی سوا ہو
میں روز قیامت امت کارن مکمل نقص جہاں
انشاء اللہ رب سچے تھیں اوزن شفاعت پورا
اوہ شفاعت پاوے میری مشرک پاوے تائیں
نفع نہ کرے شفاعت اوہتاں جہاں شرک کئے
اوہ شفاعت پاوے بیشک حکم حدیثوں ہویا
یعنی جہاں گناہ کبیرے دیاد چہ کماے
روایت ترقی تھیں تارے ابوداؤد
حضرت انس روایت کیتی کیا نبی سوا سے
لنگسی اک نہاندے کو لوں مردہ ہستی کے
اے بھائی تدمیر سے تائیں جاتا میں تانا میں
میں اوہ شخص جو تیرے تائیں شربت گول پلا
دو ہندی اوہ کرے شفاعت دوویں بخشہ جان
چوتھا جدول کفائل تائیں روز خود چہرہ دالن
پنجواں جدول بہشتاں اندر مومن داخل تھیں
ہتے درجے کارن جو کوئی مومن لگا ترسن
بریاں کان شفاعت میری پاک ہی فرماون
عمال الیاں عمل چھڑون میرا عمل نہ کوئی

ایہ خوشخبری مومن کے حضرت دوزخ دیوں جانوں
 تانیکو کار تے مصالح بندے پتے بتاؤں یا راں
 رائی دے ایماناں والے سارے کدھ لیاؤں
 پھر تریجی واری سرور عالم کچھن نال سمہلے
 آکھن ملک تہیری زمندی اُمت اچے تباہی
 حکم کرے رب تے جتنا جہاں بیان بچا یا
 اگے وانگوں ہر کوئی اپنے دوست یاں سمہالیں
 اس تھیں کچھ دوزر ہایاں اُمت احمد ہوسن
 چھو ویہاں کل صفت بنے گی ابن ہشتاں الی
 کل اُمتاں تھیں فی اُمت مہوسی پاک نبی دی
 باقی رہن دوزخ دے وجہ لوک موحّد بھائی
 لا اِلهَ اِلاَّ اللّٰهُ نے جنہاں یقین جمایا
 اللہ نال شریک نہ اندا اند عمرال ساری
 اذن شفاعت اونہاں تائیں کھچی شاہ جلالاں
 اونہاں چھڑاؤں حق نہ تیرا نہ کیسے مہندی
 دوزخ وچہاں نہاں نوں کافر طعنے کرس بھائی
 واحد رب کچھان کوں کیا کچھ نفع اٹھایا
 ایہ گل مومن کے غیرت بدی جوشاں یوچہاں
 مشرک اتے موحّد دونوں کدوں برابر ہے
 پھر حمت اور یا پیارے ٹھاٹھ فضل دی مار
 فَيَقْبِضُ قَبْضَةً مِّنَ السَّامِ وچہاں حدیثاں اوکھ
 اس تھیں کچھ دوزخ اندر مومن ہے نہ کوئی
 کچھ نہن کافر مشرک لوک جو شرکاں والے

دشو پتے فرشتیاں تائیں نیکاں نوں فرماؤں
 کدھن ملک جہنم وچوں خلقاں کئی ہزاراں
 تا اُمت احمد وچہاں ہشتاں نصف نصف ہو جان
 جوہن بھی اُمت میری وچوں ہے کوئی اگے
 تا حضرت پھر کر سن سجده وچہاں درگاہ خدادی
 اوہ بھی کدھ دوزخ وچوں مولا فضل کسایا
 ذرہ قدر ایماناں والے دوزخ کنوں نکالیں
 تریجی حصّہ وچیاں اُمتاں کر کے صفاں کھنوں
 اسی صفاں محمدی اُمت دوجیاں مہوسن چلی
 بھی وچہاں مراتب دے تے عزت دودھ صفی دی
 رب نوں اک بچھاتا اسی ربی نہ نہیں کائی
 اگوں کچھ نہ دسیا کیسے پورا راہ نہ پایا
 وحدانیت بدی اندر ساری عمر گذاری
 رب کہے میں اونہاں تائیں باہر اپ نکالاں
 جس فی اونہاں وحدت مئی ہے ایہ حق اسیدا
 جوادہ توحید تسانوں ایتھے ہرگز کم نہ آئی
 ارجہن ساڈے نال تسانوں دوزخ ڈیرا آیا
 میں ہکے چھوڑاں دوزخ اندر کر کے قسم بتا دے
 ہرگز کدی نہ چھین جہنمے شرک کریدے مومے
 قدرت ابھر یک موحّد اگ تھیں کدھ سب سارے
 دوزخ تھیں ہکے ڈا قبضہ اللہ باہر لیا دے
 آتش دیاں غذاں کوں ہر نوں چھٹی ہوئی
 مومن اتے موحّد سارے اللہ پاک نکالے

جس طرح آریا ہے
 حدیث انس دے اقوال
 یا رب انا فی نعمتک انا لا
 الا اللہ قول ذاکل لیس کہ
 وکن بقری وطلی وکبرا
 وکنتی لاخر جہنم قال اللہ
 الا اللہ فرما حضرت صلوات
 علیہ وسلم نے کہا جہنم لے
 پروردگار اذن دینوں
 واسطے شفاعت اس کے
 دے جس کے کیا اللہ اللہ
 بعض جنہاں کوں موحّد
 دے ہو کوئی عمل نہیں کیا
 میں فرما دیا اللہ شاکر و
 چھینوں عزت اتے جلال
 جنگی بھی دی جو کجاں کجاں
 انہاں کوں تھیں جنہاں کیا
 لا اِلهَ اِلاَّ اللّٰهُ متفق علیہ
 دلیر

کولا ہو کر دوزخ و جہنم نکلن سب چارے
بدن نہانڈے نہانیاں سوچے کلن صاف نورانی
ایسر کالے داغ انہانوں گردن اوپر رہن
کیتا رب زاد انہانوں کہن بہشتاں والے
پھر کرن سوال جناب الہوں یا رب داغ و نجائیں
تا جانڈے رہن خدا کے حکموں داغ سیاہ انہانڈے

نہ جیات اک درجبت تے سوچہ نہاوں بارے
بدلاں بھین جیوں باہر آوے سوہن چن آسمانی
جنتی لوگ انہانڈے تائیں دوزخ والے کہن
کتنی مدت تائیں رہن داغ انہاں دے کالے
دوزخ والے سدن ناہیں لوک اسانڈے تائیں
پھر اوہ نام نہ سداے کوئی جس ناموں نہانڈے

بیان شخصہ کہ آخر از ہمہ مرمان از دوزخ رہائی خواہد یافت

مسلم اتے بخاری اندر ایہ روایت آوے
دوزخ طرف ہوسی مُنہ اس نہ اکہسی بار خدا یا!
حکم کرے رب جیکر تیرے مُنہ نوں پھیریا جاوے
ابو میری خواہش یا رب مُنہ میرا پتائیں
قول قرار کرے جد پکا مُنہ اس دا پتیرے
لگے دہشتاں الی ویکھے باغ بہاراں!
قول قرار تر وٹے سداے آکھے یا رب باری
رب فرماوے کہاں گیا اوہ پکا وعدہ تیرا
نویں سرس پھر عہد پکاوے ناں خداوند سائیں
ایویں درجبت تے پہنچے ویکھے رنگ محلاں
کچھ مدت خاموش رہے پھر آخر عہد و نجاوے
قسمائے تے سوگن ایں سبھے بھن تر وڑ و نجا یاں
داخل کریں بہشتاں اندر مینوں یا رحماناں
کیوں توں کریں فریب جیہے اے بیٹے آدم
کہ محروم نہ میرے تائیں اس نعمت تھیں یاں!

دوزخ اتے بہشتاں د سنہا اک بندہ رہ جاوے
پھر میرا مُنہ دوزخ و لوں مینوں ایں جہلا یا
خواہش ہو رہ کر میں کوئی تا اوہ پھیر لاوے
پھر سوال نہ کر ساں کوئی ہرگز تیرے تائیں
سعادت بچپوں مُرت سمہا لے چیتا قائم تھیک
کت سبب بہن اوٹھے پڑاں لوچ کرے چاراں
انہاں لغچیاں توڑی مینوں لیجاویں کواری
عرض کرے میں ہو رہ منگساں کرایہ طلب میرا
تا پھر رہن پت پکاوے اُس نوں انہاں درختاں تائیں
آکھے کیا تجویز کراں جے وچہ انہانڈے چلاں
بنگلے ویکھے بہشتاں والے د لنوں صبر نہ آوے
لگا چٹک بہشتاں والا روڑ کرے مُپایاں
حکم ہووے مُدھ پل پل اندر بدلیاں کئی نہا ناں
عرض کرے کھلاویں سائیاں مینوں باغ ارم
حکم ہووے وڑ جا بہشتیں مُدھ مراد اں پایاں

ویکھے جلدوں ہشتیں وڑ کے بہت آبادی ہوئی
 حکم کرے باسک تائیں کیوں دل تیرا چھوڑا
 بسعد دنیا تجھیں تیرے کارن جگہ دھیک رکھائی
 آکھے یارب ناں میرے توں ہیں یہ ٹھٹھے کرا
 ایہ بھولا سخن کرن تجھیں اللہ ہوں راضی ہو جا
 پھر حکم کرے رب کل مطالب کھول سنا توں مینوں
 تا پھر زندہ ہر اک اپنی خواہش کھول سنا دے
 جد ساریاں غرضال اللہ اگے عرض بندہ کز سہی
 رنگ برنگیاں نعمتاں سنوں اللہ یا کوئے
 ادنیٰ مومن تائیں اتنی نعمت حاصل ہوئی
 یارب تیری نعمت پاؤں جتہاں قرب جنگیرا

دل و چہ کہسی میرے کارن خالی جگہ نہ کوئی !
 میں بہتی جگہ کائی تیری زدہ نہ ہو آزدہ
 اپراُس نوں دل مے اندر بجے نہ باور آئی
 میں عاجز کہ لائق ہو یا ایڈے شان قدر و
 تا جو اس بندے نوں اپنا ظاہر صفا دکھاوے
 منگے اِج مُرداں بسبھ جو کوئی خواہش تینوں
 جو جو بات نہ چیتے آوے اُتھ یاد کراوے
 دو حصے لے دے نہاں تھیں اُتھ مالک کہسی
 جو کتیں سُنی نہ اُتھیں دُکھی اوہ اوہ نعمت پاوے
 تے اعلیٰ درجے والے جیڑے تنہاں شمار نہ کوئی
 بہر نعمت تھیں بہترینوں راضی نامہ تیرا !

بَيَانُ رَحْمَةِ الرَّاحِمِينَ وَدَرَجَاتِ تَالِعِينَ بِحُكْمِ أَنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ وَبَيَانُ تَوْبِهِ نَصُوحٍ وَمَنَاجَاتٍ مُصَنَّفٍ

نتر حصّہ ہے رحمت ربی پاک نبی فرمایا
اوپر حصّہ رحمت والا جاسی آخر تائیں
مائیوں نے اولاد ان درجہ الفیت رب پائی
جتنا پیار محبت کھدے جیاجوں تمہاری
آدم تھیں تا آخر تائیں ایہ ہر حصّہ جاری
دُنیا وجہ ہر حصّہ تا بھی انت شمار نہ آئے
روزِ حشر بدر رحمت ربی مارِ جوش اُچھلاں
ایسی رحمت الاسائیں بے پرواہ یگانہ !
لکھاں غیب اسٹے دیکھے پھر بھی رحم کماوے

ہو خوشہ جگہ چہ ونڈیا گئے وچہ نہ آیا !
 کل خلقت چہ پیارا ایسے تھیں کیتا اشر سائیں
 وچہ قبیلیاں یار آشتناواں ایسے تھیں سچائی
 ایہ سب ہک حصّہ دی رحمت و رتن لوک مدامی
 باقی حصّہ روز قیامت ورتے اشر باری
 سو حصّہ جدر رحمت گھتے کون حساب لگا دے
 ر و شیطاں بھی کرے اُمیداں میں کمی جنت چلاں
 اوسے دی زنت آس کھیدے ہوئے فضل ربّانا
 رحمت اسدی کم نہ ہوندی جے جگہ سا را پاوے

[illegible]

لکھ بدیاں برت اللہ دیکھ کدنی برات نہ ملے
شاہ اپنے دی بیفرمانی کرے جسے نوکر کوئی
اوہ بیفرماناں نوں بھی دیکو دولت مال پوشاکاں
اللہ چہرہ خیم نہ کوئی جو سب عیب کجیندا
حضرت کہیا جانا کوئی بندہ رب نام دھیاوے
اے بندے میں حاضر اللہ ہر واری فرمندا
ابو ہریرہؓ کرے وایت پاک نبیؐ فرماوے
عجز نیاز کرے رب اگے باسنوں بخشیندا
جاتا ہے اس بند کمیزے ہے کوئی میلر سائیں
بخش دتا میں سکھائیں جو اس عیب کما یا
پھر بخشاؤں آوے آکھ بخشیں یا رب سیاں !
تیری واری پھر اوہ بندہ عیب کماوے بھائے
پھر بھی اللہ بخشے اسنوں رحمت فضل کماوے
بخش تھیں بنگت لپندا اسنوں کی نہ کافی
اوہ ہرے پرے کجی والا جو اس دے در آیا

جسے ہک بریائی بابل دیکھے دیندا ویں نکالے
اوسے وقت معطل کر داکتے نہ ملدی ڈھوئی
جسے رن خاوند اکہیا نہ منے لگا دین طلاقال
عیباں بدلے رزق نہ رکھدا جو لکھیا سودیندا
یا اللہ یا اللہ آکھے رب جواب سناوے
رب جوابوں تھئے ناہیں بندہ ہی تھک جاتا
کر کے عیب جلوں پھر بندہ تو بے در آوے
جو خوف میر تھیں ڈر کے یہ من تو بہ پیا کریندا
جو عیباں تھیں پکریندا نہ لے کر دافو خطاں
مدت پچھوں پھر اس بند بھار گناہاں چائیا
پھر بھی او ویں کہہ کے اللہ بخش دیے بریاں
پھر نہاندی بخش چاہیہ اللہ دے در بارے
جتنی واری بخش چلے سہنتی واری پاوے
پر شرط ایہی جو سچے دل تھیں بخش منگے بھائی
جو میں نصوے تو بہ کیتی اللہ پردہ پاسا

حکایت توبہ نصوح از مثنوی مولینا روم رحمۃ اللہ علیہ

نام نصوح آہا بہت بندہ اگلے چہ زمانے
منہ اسدا بسھ عورتاں وانگوں دائھی چھہ کوئی
جاں وہ بات کریندا اموموں سگواں عورتاں چاہے
شاہاں گھرین کنیزک بنکے رہندا اوہ ہمیشہ
عورت بنکے اندر جانے نال انہاں بس میںے
بادشاہان دیاں بیٹیاں تائیں فچہ حمام نہاوے
کیتے برسان کیتی اس نے شاہانندی غسالی

نال زنانیاں مجلس رکھدا اپن لباس زنانے
کسے گلوں مریائی اسدی کدنی نہ ظاہر کوئی
ہر اک کم زنانیاں والا منہ مول سنجھا پے
غسل دیوے شہزادیاں تائیں ایہ واسد ہمیشہ
وڈا چالاک فریاں ندر کئی پاڑا اس میںے
ملک بیلن نہاندے دھوے اپنی طلب مٹاوے
بادشاہان دی بیگم اس نے کوئی نہ چھوڑی خالی

بیت کے لکھا ہوا
بے استقامت اللہ
زینت الاسلام خداوند
تصنیف باب تھیں مثنوی
قال تالی اللہ الیہ
ادا اللہ دینا قال رب
بیت دافو قال رب
تائیں باہر یا غفر الذنب
یا غفر غفرت لعمری الا ان
مشکوہ اس حدیث کا ترجمہ
عربی میں کیا ہے
اس میں بیان ہے کہ
۱۷ مولوی دین دہلوی

نال زنانیاں مل جائے مرداں خبر نہ کائی
کئی واری اس توبہ کیتی کتنی وار ترور می
اک دن رے شہزادی تائیں گیا حمام وچاے
مل کل سیس دھویا اسدا عطر پھیل لگایا
میل فراق اتاری ساری لاصا بون و مل دا
شاہزادی دیاں کتاں وچہ اک ہا سچا موتی
اوڑک خبر گئی شاہ تائیں شاہ نے حکم چڑھایا
کر و لحاظ نہ مول کسے دجو کوئی باندی بڑی
جاں یہ خبر نصوے پائی ہوش ہواس بھلائی
رنگ موہیں داپیدا ہویا ہونٹھ پھوے مسکالے
دل وچہ آکھے جے بن میر کپڑے انہاں تارے
خبر نہیں بن کپڑی مینوں شاہ سزا دیوے
ہے افسوس نہ جندی مینوں ہرگز میری مانی
جندیوں زہر پلاندی اتان یا کوئی آفت کھادی
اوڑک اک گوشے وچہ بیکر دا گرہ زاری
یا اللہ میں بہتی مدت کیتی بے سربانی
کتنی واری تیرے اگے یارب قسماں چایاں
کتنی واری نال تیرے میں وعدے پک پکائے
ہن میں سچی توبہ کیتی ہرگز نہ پرینواں
تیرے اگے دور نہ کوئی جے تون کر بن ساری
اجوٹل پچھ جیکر میرا کوئی قصور ڈھٹوئی
ایویں عرضاں کر دا آپا پیش خداوند تائیں
ساریاں دی ہو گئی تلاشی ہوئی نہ گوسر پائی

کتنی مدت فسقاں اندراویں اوس لنگھائی
ایہ نفس کینے اسدے ہرگز بدی نہ چھوڑی
نہاوں دھوون ہن کھیندن جو بن نہانے چا
وچہ حمام محبت والے دوہاں غوطہ لایا
کیتا جود ستور تھامی اپنے برے عمل دا
وگ پیا وہ پھیر نہ لہا ہو حیران کھوٹی
ہر گولی نوں ننگا کر کے ویکھو کس چھپ یا
کپڑے پٹرے سب اتار و لو و تلاشی ہر دی
ڈاڈا فکر پیا دل اندر خوشی نہ دیوس کائی
اکھیں اگے موت دیسویے تھر تھر کنبے نالے
بھیت میرا کھل جاسی سارا دوائے ہا میں مارے
پھانسی دیوے کھل تارے یا اگے وچہ جلانے
کیا تجوڑ کراں بن میری جان کھاں وچہ آئی
ایہاں عذاباں تھیں یہ جندری ج کو بن چھ جاندی
عجز نیا رستاں لگا پیش خداوند باری
ساری عمر گذاری کر کر کر فریب شیطانی
کتنی واری توبہ کیتی پھیر ترور می سیاں
پراوہ مندے کم نہ چھوٹے قول قرار بھلائے
ساری عمریں بیویں کچیندا ہن کچیں ناچوواں
پھر میں یسا کم نہ کرساں توبہ یارب باری
تا پھر بار خدا یا میری عرض نہ میں کوئی
تا جو ڈھونڈن والیاں لوکاں سیاسدے تائیں
آہن تیری واری آئی کپڑے لاه شتابانی

۱۰
من آراں از قصیدہ
پیش شہزادہ آفتاب
۱۱
چون شہزادہ خودی دادا
باز رازش اعداد شہزاد
۱۲
چون شہزادہ شہزادہ
در کنارہ محبت با تار
۱۳
مولوی دین محمد

ایہ گل سُن کے اسدے تائیں ایسا لرزہ آیا!
 خودی و نجا کے بے خود ہو یا عاجز حال نہانا
 جسویدے اس دل اپنے تھیں دوئی دور بٹائی
 شاخ اُمید موتی مژنا زہ فضل کیتا رسائیں
 جدوں سمندر رحمت الاٹھا ٹھال مار کھلویا
 سُنیاں اجن چیت نصوصے ایہ آوازہ آیا
 دُور ہوئی اوہ غم دِگیری خوشیاں بکھیاں
 پھر سارے لوک اکٹھے ہو کے کہن نصوصے تائیں
 آکھے اس عیبوں بھی بدتر میرے غیب بہتر
 میں خود جاناں یا اوہ جانے خالق پاک نعلے
 اس احسان الہی داجے لوں لوں شکر گزاراں
 شکر الہی کر ڈا او تھوں ہو یا نصوص روانہ
 وجہ عبادت تشاغل ہو یا نیک نہایت پائی
 دل و چہ چین نہ آوے اسنوں بہت ہوئی جالی
 اوڑک طرف نصوصے اس نے بندہ ہک بھجایا
 زنت اوہ یاد کریندی تینوں آفے سیں دھوے
 کہے نصوص و نجا آکھو اس نوں میرا یہ نینہا
 جس گل کارن تباں سدایا اوہ بن اسان بھاندی
 رنج آکھو شہزادی تائیں سا تھیں شخصت ہوئی
 میں مہن سچی توبہ کیتی جام صدق واپسنا
 رب کرے بن میرے کو لوں ایسا کم نہ ہوے
 القضہ اوہ سچے دل تھیں ایسا تائب ہو یا

دُگ پیا غش کھاز میں تے مہن کی کراں خدیا
 دُگا پیا خدائے درتے ہو مجذوب تاناں
 اوے ویلے رحمت رب می اسدے اُپر آئی
 دُبدی بیڑی تارمی اللہ رحمت دے دریا میں
 اوہ سُچا موتی ہووے کسے تھیں توت برآمد ہو یا
 اوہ سُچا دُر کھڑا تا ہو یا مولیٰ پاک لبھایا
 لکھ لکھ شکر گزارے رب اہس کجیاں بُریاں
 بُرا گمان کینا سی تیتھے اوہ گل دلوں نجا میں
 میں قربان خدا تھیں جس نے لکھ بچائے میرے
 ہووے کوئی کیا جانے میرا دفتر پریاں والا!
 تا بھی کہی ادا نہ ہووے کیا طاقت دم بایں
 سٹیا کم نہواون والا ویس کیتا مردانہ
 پچھوں اس شہزادی تائیں جانیں تے آئی
 آکھے سد لیا و میری اوہ نہواون والی!
 چل نصوصا تیرے تائیں شہزادی بلوایا
 تیرے باہم نہواون والی اسنوں کوئی نہ بھاو
 اوہ اسباب نہواون والا ساڈے پاس نہ رہیا
 اڈ گئے اوہ بھور پھلاں تھیں قس مشتاق جہاندا
 اپنا سیں نہواون والی ہووے سہیڑے کوئی
 شکر کراں رب آگے میرا پردہ فاش نہ کیتا
 توڑ چڑھے ایہ تیرہ میری سخن کرے تے روو
 پھیر گناہ نہ کیتا اس نے وجہ عبادت ہو یا

مقولہ مصنف

بندہ آنگاہان کا دست
 شہید ہواں گم شدہ دریم
 من غافل خواست از دوزخ
 بوسے داد و گرفتار
 رگہ موسیٰ کرد زبان
 شکر بوسے تو بہادریاں
 ۱۲ - ۱۳
 دیلمی

جو پہنچے دل تھیں تو بہ کر دارب اسنوں بخشیندا
 ابوہریرہؓ کرے روایت پاک نبیؐ فرماوے
 پچھلی رات ہووے جسویلے آکھے اللہ سائیں
 ہے کوئی جیڑا میرے کو لوں حاجت منگے کافی
 ہے کوئی سائل جیڑا مینوں آن سوال لائے
 کہے ابوذر حضرت کہندے کہیا اللہ باری!
 تے کریں عاتیں میرے کو لوں ہرم پیویں میں
 جے ناں آسمانوں ٹکرن جاکے عیب جوتیرے بھائے
 جے سٹھ مین گناہوں بھر کے میرے پاس لیاویں
 بخشدیاں کچھ دیر نہ لگدی ہرگز میرے تائیں
 یار بایاں دتیرے تے مینوں اس ہمیشہ
 عیب میرے اوڑک ڈٹے دہرتی انبر نالوں
 توں رحمت اور یا اہلّی رحمت و توں نکیتیں

دوہاں جہانناں اندر اسد پیرے رب کجیندا
 پہلے فلک اتے رب تائیں نہ تشریف لیاوے
 ہے کوئی بخشش منگن الا بخشاں میں اس تائیں
 ہے محتاج کوئی میں جسدی حاجت کراں وائی
 میں اللہ وڈی رحمت والا جو منگے سو پاوے
 اے آدم دے بیٹے جد توں رکھیں اس ہمارے
 بھانویں پاپ کر وڈاں تیکر بخش دیاں میں مینوں
 تا بھی کچھ پرواہ نہ مینوں چاہے بخشاں سارے
 اپر شرط جو دنیا تے توں شرک مول کماویں
 رحمت میری ڈیرے مینوں توں کریں عاتیں
 فضل کریں توں میرے اتے دُور کریں ندیشہ
 عیبیاں طرف نہ دیکھیں یاں بخشش فضل کماوے
 کر کے ہر پندیر بنے نوں بخشش تھیں دھتیں

بیان رسیدن خوشبوئے جنت در محشر ہومناں از بعد مسافت پانصد سال و تفصیل آن کساں کہ ازاں بوجے خوش محروم ہا

روز قیامت پاوے مومن جنت دی خوشبوئی
 پنج سہ سال دے ستے اتوں دن اسدے جتے
 جنت دی خوشبوئے پاوے بعضے لوک نکالے
 دو جہا بڈھازی ترسیجاں پتو تھیں نہ دہ دا!
 پنجواں شاہ جو ظالم چھپواں قاطع رحم ایہاتی
 اٹھواں شخص شرابی ناواں جو کوئی کلف لگاوے
 ابن عباسؓ روایت کینی کہیا نبیؐ یگانے

تے مشرک اتے منافق کا فرمول نہ پائے کوئی
 مومن جاسن کستوری دے بھار جویں آکھتے
 اوّل جیڑا ناحق ہندہ ذمی تائیں مارے
 چوتھا جو کوئی نسب کسے اکوڑا دعوے کردا
 ستواں جس مرنے چادر گٹیاں تھیں نہ کافی
 گج کبوتر وانگوں کلفوں والاں رنگ بنائے
 ایسی قوم ہووے گی ظاہر کچھ دھڑلے

وہی ابی ہرہ قال قال رسول
 اللہ صلی اللہ علیہ وسلم منزل
 ربا تبارک تعلق کل لیلۃ
 لے السواء الذی یلحقہ تعقی
 غلظت ایل آذوقل من آہ
 روایت ہے ابوہریرہؓ تھیں
 فرمایا جے صلعتے نازل ہوتا
 ہے رب اسدا کرکے اناں
 لے لے بخان دلاہرہ تھیں باقی
 دنیا دیکھتے آج وقت باقی
 رہے تیرے جہاں آخرت دا
 فرما دے کون ہے جو ہما
 کسے میں تھیں پس قبول کرے
 میں واسطے اسدے کون ہے
 جو کسے سوال مینوں پس
 دواں اسدوں کون ہے جو
 بخشش چاہے میں تھیں
 پس بخشاں واسطے اس ہے
 مشکوٰۃ ص ۱۱۹ محمد
 دہلوی

جو کچھ کوتراں دانگوں اپنے دل سیاہ بناؤں
جو دم گائیں دچاہک کھے ظلموں لوکاں مارے
جو عورت ایسے کپڑے پہنے جس تھیں بدن دیوے
ایہ سارے لوگ پاؤں اسدن جنت دی خوشبونی

نبی اکبیا اوہ روز قیامت بو بہشت نہ پاؤں
جو عورت غیراں مراں خاطر زینت زیب نگارے
جو پڑھا علم طمع دی خاطر دنیا حاصل تھیوے
بھوک نہ رائیں عیدیاں بندہ جنت ملی ڈھونی

بیان مقام اعراف کہ جائیست بلند میان دوزخ و بہشت بیان وقوف اعراف تفصیل

کافر جنہاں میان نہ آندا اسد جہنم رہن
تے اہل بیاناں تھیں ہو جان فرقتن پیارے
تے بک بیچارے دوزخ دگن مل تھیں لنگھن لگے
ترجیا ٹول مسلماناں دا وچہ اعراف کھوسن
نام اس اعراف خدا نے وچہ قرآن بتایا
نا کوئی ہو رہو دیگی او تھے جہنم ہشتاں والی
دوزخ جنت حال تمامی او تھوں نظری آوے
اہل اعراف نکلیں جس دم دوزخیاں دا حال
جان پھر عیش آرام بہشتیاں نظر آتا تھوں آون
ایہ دلوں یقین انہاں دوزخ مٹول نہ جانا
دیکھن جدوں بہشتیاں تائیں کہن سلام انہاں تھوں
چنگیاں کماں کراں تھیں چنگے پلے پلے
پھر کافراں تائیں رن طغے جو دوزخ وچہ سڑک
ربے حکم تے منے تھیں ٹھہ پھرے کورہیں
جس دولت دے زور تھیں نے جو کچھ کفر کیا
دنیا وچہ تہا تے تائیں تھیں حقیقہ سربنایا
جنہاں غریباں دحق تھیں سو سو قسمیں چاہیے

کدی نجات نہ ملے انہاں نوں کھ ہمیشہ سہرسن
ہکنا تھوں لب صبح سلامت مل تھیں پار آنا
اوہ قدر گناہاں سڑکے او تھے پھر جاو گے اگے
اوہ دوزخ اتے بہشت وچالے پچی جاگے ہو سن!
تا دوزخ دی تالاش او تھے ناہ جنت داسا یہ
نہ کوئی دیکھ تھم والا اینویں جسا کہ خالی!
سال پنجاہ ہزار انہاں تھوں اسے جگہ وہاں
کنب جاوون گے دیکھ انہاں اہل عذاباں والا
صبر قرار نہ رہے لال توں دیکھن تے ترسان
اوڑک بکدن وچہ بہشتاں جا کر ڈیر لانا
نارے کہن مبارک لکھ لکھ ہووے اج تسان تھوں
کرودعا سانوں بھی رب جنت وچہ وسائے
جس رب نبی اکبیا اتے کیوں دوزخ وچہ ڈرے
اج تھیں نس نہ سکوکدھرے سڑے رہو اتھاں
اس دولت تے مال تسانوں نفع نہ جہنچایا
دیکھو اج انہاں اکاں پر اللہ رحم کسایا
جو کہیں نہ بخشے جاسن اوہو دیکھو بخشے جاتے

۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

کرن اشارے طرف انہاں دے دوزخیاں کھلاو
 وچہ میزان جہانڈیاں نیکیاں بدیاں تھیں دو گھیاں
 تے بدیاں دھ جہاں دیاں ہوسن دوزخ بھیجے حسن
 تے چنگے مندے عمل جہانڈے کہو جتنے ہوسن
 بھی جہاں عمل نہ کیتا کوئی ناچنگا نا مندا
 جو وچہ بے ہوشی عمر گزارن خبر نہ خیب لباں
 ماں پیو نوں جو غصے کر کے علم پڑھن لں جاو
 دوزخیں رنج ہووے اس تے یا کہ ہو کجھائی
 بچھے چھوٹے طفل جو اہل کفر دے دنیا اندر
 کارن تنہاں شفاعت کرسی پاک سول ندائی
 اُمت میری دے ایہ ربا خدمتگار بستائیں
 اہل ایماناں وکاوہ خادم وچہ بہشتاں ہوسن
 اس اعراف مقام وچالے سدا نہ کوئی ترسی

اوہو عاجز وچہ بہشتاں ویکھو جشن کماون
 اوہ وچہ بہشتاں جاوون اوہناں رنج براد لیاں
 آپنیاں نقصاناں بدلے او تھ سزا میں پاسن
 ناہ دوزخ ناہ جنت وین وچہ اعراف کھلوسن
 یا پھتا مول نہ کوئی جہاں لں حکم الی سدا
 اوہ بھی وچہ اعراف کھلوسن لکھیا وچہ کیاں
 یا حج جہا وکرن نوں جلا دے موت اتھائیں وکے
 اوہ بھی وچہ اعراف ہوسن ہک وایت آئی
 اوہ بھی وچہ اعراف مقامی ہوسن روز حشر دے
 ایہ بال ایالے یارب اینہاں بدی نہ کیتی کائی
 تاکڑھ اعوافل جنت اندر بھیجے اللہ رائیں
 سوہنی شکل لطیف عجیبہ خدمت وچہ کھلوسن
 انت بہشتیں جاوون سجھے جو ویلے چاہسی

بیان کسانے کہ قبل از حد عقل و بلوغ مرد نہ یا خبر اندیا علی البیتنا
 وعلیہم السلام بہ ایشان نرسیدہ وچہ چمنان فوت شدہ

بعضے لوگ جو پیش بلوغ دنیا تھیں مہجوں
 یا جتنا جیوے دنیا اندر ہوش نہ انہاں سمہالی
 نا کوئی معجزہ ڈٹھا اوہناں نبی نہ ملیا کوئی
 کتیں پیا نہ مول انہانوں ہرگز حکم خدائی
 سمجھنا نولں رب کرے اکٹھا اک کنا رے جاوون
 تولں خالق تولں مالک ساڈا اسیں غلام بچا رے
 اکھن یارب حاضر اسیں مہرگز اسیں نہ چاواں

یا تو حید اللہ تھیں جو ہرگز سار نہ پاوون
 یا ہوش آہی پر ملی نہ اوہناں خبر رسول الی
 نا علماواں پاسواوہناں خبر نبیاں ہوئی
 جتنی عمر لنگھائی جگہ وچہ یوں سدھ نہ کائی
 تیجھے میں ماں رب تساو آہو سب الاون
 رب کہے ارشاد میرا کہ تیں قبولو سا رے
 کر تولں حکم خدایا سانوں ترست بجالیاواں

حکم کرے رب آتش اندر چھالاں سب لگاؤ!
 ذرہ نہ ڈرسن آتش کولوں سڑوں خوف نہ آوے
 تے دُعا فرقا اللہ اگے کرسن عذر بہانے
 کیونکر چھال لگائیے یارب آتش بھانبر بلدے
 رب فرماے بس تساوی ڈھونڈ لی گل ساری
 اوہ پہلا فرقہ بے شک تکرڑا وچہ فرمانبرداری
 جیونکر حکم میرا من اوہناں سرگز ناں پرتایا
 ایویں نیا وچہ بھی جیکر حکم میرا اوہ پاندے
 توڑے چھال آہنی اوکھی تا بھی ناہیں ٹٹے
 تے بھید تساو الدھاتیں بے فرمان نکارے
 حکم نہ میرا نیاں تساں کرن لگے بدبیتی
 حاضر میرے ڈرے نہ تیں نیا وچہ کد ڈرے
 حکم کرے رب ملکاں تائیں دمنخ انہاں لگاؤ
 عملاں نال پچھاتے جاوَن مومن منکر سارے
 گھر جیاں دس سال گنیوں دندنہ پٹ کھیندے

کہنی ترت مرین چھالال سن کے حکم خاؤں
اوہ آگ انہانوں ٹھنڈ سلامت آگ غیل پہنچے
رکھ معاف اسانوں باغا جزیں ستانے
رکھ معذور اسانوں تائیں اپنے نال فضلہ
معلم کرنی سی میں ایہ وصلی بات تمہاری
جے سندے حکم میرا چہ دنیا مندے سو سواری
او سے ویلے میناں جلدی جس ویلے فرمایا
جیو تھیں خوش ہو کے منہ ہرگز دیر نہ لاندے
ایہ حکم سو کھلے مندے سارے جو دنیا تے گھلے
ہو وار تہاں آزا یا نس کھلو تے سارے
دنیا و چہ بھی ایویں کرے جیوں یتھے ہن کہتی
ایہو جیہی اطاعت میری او تھے بھی تیں دے
تے اوہ پہلا ٹول ہشتیں با عزت سپنچاؤ
بے فرمان نہ چھپے رهن خالق دی سرکارے
بال کو بال پدیم فقیر آپے پئے دیندے

بیان حساب جنات پر ایمان کی کیفیت ثواب جنات اہل ایمان و
بیان حساب مظلوم حیوانات از یک دیگر و حساب حقوق از مردمان در
حق بہائم مملوکہ بعد از خاک شدن جملہ حیوانات و فنائے آسمان و زمین

جنت پری بھی مومن کافر ہونے سے ڈانگ انساناں
آدم جن اکٹھے آئے وہیہ کلام خدائی
وہیہ سورۃ رحمن بھی آیا ہو بھی کتنی جانیں !
کافر جن مٹرن گے دوزخ اس میں ہر شک سے کافی

کہنے چنگے کہنے مندے ناہیں مثل حیواناں
 ہو تبہا خطاب دوہانوں ویکھو جاجائی
 آدمیاں تے جٹاں تھیں میں بھراں دوزخ تھیں
 تے مومن جٹاں دے حق اندر کچھ تکرار اہائی

لے آؤ اور لوگ جواب فرم
 گئے جو دینے سے تیار نہ
 تھے کہ مومن پر عاری
 ہے کیا حق جتنا قدر
 ہے اس پر سب سے دلالت
 ہے ان کا کھانا کھانے کا
 بنال رہا یا ان لوگوں کا
 بڑا اسے درخوش و
 شاد کیا ہے یا دلچسپ
 ہو گیا ہے ۱۲۔
 مولوی دیندر
 محمدی

بسم الله الرحمن الرحيم

بعض کس حیوانان و انگوں خاک ہو جاوے
نیکیاں عوض ثواب اٹھاوے بدیاں عوض سزا
آدمیاں دے انگوں مالک و چہرستان من
بعضیاں کیا اصلی مالک جنت دے ہوسن
جیونکر پڑاں و لے شہر میں کدیں کدائیں جاوے
ایویں جن مومن بھی تھیں باہر بہشتوں کھائی
کھاوے ہون جوگیاں چیزاں جنت تھیں لیجان
جہنم انسان جو آپس دے وچہ ظلم تعویذ کدے
ابوہریرہ کرے روایت پاک نبیؐ فراوان
جیوں جیوں ظلم کسے نے کیتا کل منجھی حیواناں
جس روڈے نال سنگاں و الاؤنگر سنگ چلاوے
یا دنیا وچہ موٹاؤنگر لستے تائیں ماسے
بھی جس انسان حیوان لسیں جو چہ کھ پہنچایا
طاقت تھیں و قہ حیواناں جو کوئی بھاری او
حضرت کیا ڈرو خدا تھیں و کھ نہ ذیہ حیواناں
ایہ عاجز مملوک تہاڑے ترس نہاں تے کرنا
ہکدو جے تھیں بدلہ یکے جدوں فراغت پاوے
جو حیوان خدا دے راہ وچہ گھٹے گئے و چارے
جو صرف خدا دے ناموں گھٹے آدمیاں لے کھائے
کافر جدوں انہا ننوں نکسن خاکوں رنگ ٹانڈا
باقی کل حیوان درمند نال زمین نل جاوے

بعض اکھن بنڈیاں انگوں ورجے پاؤں پارے
 قدر گناہاں سکے ٹاؤک لین بہشتیں جائیں
 میوے کھاؤن عیش اڈاؤن شربت شیر پوین
 سیر کرن نول جنت اندر کریں کہیں آؤسن
 آٹا دانہ کپڑا التا سودا سولیاؤن
 داغ دلاؤیں آؤن بہشتیں لوڑ لوچے کائی
 سیر کرن تے حُراں دیکھن مڑ ڈیرے ٹاؤن
 اوہ ہکدوجے تھیں لیس بدلے اندر روز خسرو
 کل جنانور روز قیامت حاضر کیتے جاؤن
 تیوں تیوں اپنیاں ظلمان مہجہ نہاں بد پانیاں
 روڈے نول ب سنگ لگاؤے بدلے استھیں پاؤے
 لیسے نول ب تگر اکر سی بدلے لیسے سارے
 اوہ حیوان بھی بدلے لیسے جنت نا ظلم کمایا
 اٹھ گھوڑا پانچر تائیں اوہ بھی بدلے پلڑے
 طاقت موجب کرو سواری لدو قدر تراناں
 بول نہ سکے جویہ ہوٹن بھار تھوڑ ڈھنڑا
 حکم اللہ تھیں کل جنت اور پھر سٹی ہو جان
 خاک بہشتان می اوہ ہوسن لذت پاؤنہاں
 اوہ ادنیٰ درجہ خاک جنت نہچ جاسن کل ملا
 کسں ہلے افسوس آہیں بھی مٹی ہی ہو جان
 خاک انہاندی صنایع جاسی کم نہ کسے آؤن

ست آسمان بھی بھائی ہوں قدرت ب پذیروں
تھے زمین و احوال تمامی اگلے سنوں پذیروں

بقیہ فنائے آسمان و زمین و کیفیت ان شدن زمین و خوردن اور اہل جنت
و برآدن یکگا و وہابی کباب ساختن لحم آن ہر دور و خوردن آن نان
زمین بجائے اوم و تفصیل شیانے کہ باقی مانند ختم یوم الحشر و آغاز یوم الخلود

تے مومن لکھ صراطوں لگے بیٹھ آئین یاں
ہمد و جے نوں رضی کر سن جو نکو یار پیارے
اہل جنت دی روٹی اندر اوہ میدہ خرچہ
اوہ آپس چہ اڑ مر سن و نوں حکمے نال خدائی
اول جگر مچھئی دا بھن کے اوہ کباب بناسن
اوس وٹی دے نال لکھ کے کھان بہشتی سدا
ایہ پہلا انعام خدا و جنتیاں مہمانی
روز قیامت اس مہرتی دی روٹی رب بناو
گھر آیاں دی جیوں گھر باری کرنے خاطر داری
اک یہودی پاک نبی نوں آکر عرض سنائی
جنتیاں دی جیوں ضیافت ہوو گی اس جاتے
زمین تمامی روٹی بنی جاں اوہ ویلا آیا
سن اصحاباں پاک نبی نوں خوشی ہوئی اگلوں
یاراں کیا آہو اوہ بھی دس اساکے نے تائیں
گوشت بھن کباب انہماذا جنت لکے کر سن
شریزاں برابر بندے ہک جگروں سرج و سن
تے بعضیاں چیزاں وچ بہشتاں بھجھ لکھ باری
بھی اصحاب کہف و اکتا پاوون شان کمالی
کعبہ الی زمین تمامی جنت جاوون سارے

جد ساری خلقت میں تھیں لکھ چکے اگ کھان
وچہ میدان اکٹھے ہوسن اگلے پچھلے سارے
تا حکم ربے تھیں زمین تمامی مٹھا میدہ تھیں
بھی ہک گال تے مچھئی لکھ مہرتی مٹھو بھائی
اوہ لاؤن بنے بہشتیاں رن جو اوہ وٹی کھان
پھر سار گوشت گاؤ مچھئی واکرن کباب پیکر
اول ایہ و نقل کر سن نعمت بادشاہانی
ابو سعید روایت کیتی پاک نبی فرماوے
قدرت نال پکائے آپ گھر کے لکھ باری
اتنی گل جد سار و عالم اکھ رہے سن بھائی
اے ابو القاسم میں ایہ مسئلہ پڑھیا وچہ تورتے
حضرت کیا دس اسانوں تدوں یہود و الایا
حضرت سن کے ہسن لکے تک اصحاباں نوں
پھر کندا جو اس روٹی داسان تسان بنائیں
اکھن لکھ گاؤ تے مچھئی اڑ کے نوں مر سن
لاؤن اوہ بناوون اول جگر کباب کر سن
وچہ خوراک بہشتیاں خرچن اوہ جو مہرتی سدا
و نہبہ اسمعیل بنی دا و اچی صالح والی
پھر جد اقصی والا پتھر بھی کوہ طور پیارے

ابو سعید الخدری قال
قال رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
یوم الاخرۃ فترۃ وادۃ وکفۃ
الخیار کفۃ وادۃ وکفۃ
الایاں قال رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
قال ابو القاسم الانحرک
نزل بنی یونس وکفۃ القادۃ
قال فی ای قال فی کفۃ
بشرۃ وادۃ وکفۃ اللہ فی کفۃ
النبی النعم فی کفۃ اللہ
یونسہ ثم قال لا یزول یارے
بایہ قال لک ۱۱۰

تھم جتنا نہ جسدے اُپر حضرت تکیہ لاندے
منبر اُتے مزار و چالے جتنا قطع زمینوں
پنجاہ ہزار و رہے دا وہ من جاں مک نہ بھائی
اوہ ایڈا روز جو مکنے اندر ہرگز کدی نہ آوی
تے دوزخیال نول دوزخ اندر ہر دم دکھ سوائے

بھی حجر الاسود منبر نبوی سبشتیں جاں
بھی روئے مگر اجنت اندر جاسی پک یقینوں
تا یوم خلود ڈرے گا گوں جسدی حد کائی
اہل جنت نول نعمتاں اندر کدے نوال نہ پوسی
کدی نہ جنت ملے انہا نول ب قصیہ پائے

مناجات

یار بخش اساتے تائیں وجہ کی بھلیائی
کر کر بدیاں عمر گذاری نیکی سری نہ کائی
توں سچا بخشہار خدا یا واحد پاک الہی
ایہو عمل میرا یا اللہ ہو نہیں حج کائی!
کون کمینہ میں سچا رہ لائق اس وڈیائی
ماپیو تے استا و آشنا و بخشش بھیناں بھائی

تے دوزخ دیاں غذا باں کولوں کھیں کپائی
نیکال اس عملدی ہو سی میوں اس خدائی
سچ رسول محمد تیرا منیاں نال صفائی!
پر ایہ بھی ان جنابوں تیرا میری نہیں کائی
جسے دتائی تاں توڑ چڑھائیں کریں کرم فرمائی
کل اُمت پاک بنی دی بخشش سو پدیر گدائی

بیان صفت دوزخ و نام طبقات آن و تفصیل ساکنان انہ روئے طبقات
بیان ایل کہ فادی ست جہنم و تفصیل ساکنان او وصف خازنان دوزخ

ہمکن جبریل فرشتہ پاس ہی دے آیا
کیوں توں رنگ تغیر کیتا کہ فرشتہ بھائی
تا پاک نبی فرمایا سانوں دوزخ دیاں گلاں
سال ہزار فرشتیاں اسوں دریاں تپا یا
پھر سال ہزار تپا یا ملک تا ہویا رنگ رتا
پھر سال ہزار لگائی انہا جتنی قوت آہی
رات نے پھر آجیہا بھریا رہندا اگدا
اوڑکے چہ درگاہ ربانی اس سوال الایب

رنگ بدن اوٹیا ہویا پاک نبی فرمایا
دوزخ نول میں دیکھیا حضرت اہدی ہیبت آئی
اُن لگا اوہ غضب الہی اُچھا وانگ محلاں
تا اُس آگ جہنم ولی رنگ سفیدی پایا
اپرا پنے قدر موافق اے نہ ہویا تبتا
تا اوہ ونج برابر ہویا پھر پس رنگ سپاہی
دھنڈو کار انہیر اس چہ چانن درانہ لگدا
یارب اس کش نے مینوں تیں دیں اکایا

۱۲
بین نبوی و نبوی و نبوی
راضی بقدرت حق و رب العزت
صلعم نے دیکھا منبر سب
دے تے قبر میں دے باغ
چہ باغ باشت دیاں تھیں
طہ قال اللہ تعالیٰ سن
مشی الرحمن بالغیب بابا قلب
مذہب ان او خادیا اسلام
الیوم الخلود و عود ارق و عود
الشدقہ لے جو کوئی در اندر
تھیں سوا کچھ دے تے نال
دل توڑ ہون والے تے تے
خداوند کریمے داخل ہو چکا
وہشت دے طہج سلامت
ایڈا ولس بہت مال
عن ابی ہریرۃ قال
ادھر مارا اللہ اللہ جنت
ثم اذ علیہ الف سننتے
ثم اذ علیہ الف سننتے
اسودتہ روایت ہے ابو ہریرہ
تھیں و ابیہ صبرے تپائی
آں دوزخی ہزاریں حج ہو چکی
پھر تپا ہزار سال غیب ہو چکی
تپائی و ہزار سال سیا ہو چکی
وہی ہوا۔

حکم کیتا رب اک ساء تناک ساء ٹھنڈا آئی
جے سوئی دے نکے جتنا راہ جہنم کھلے
دوزخ دیاں فرشتیاں پتوں جو کہ کی دسویں
ڈٹھا جدوں فرشتیاں دوزخ رو رو نیر و گاندے
جاں پھر حضرت آدم نول بے نیا و چپ لیا یا
دوزخے رشت طبقے ایہن اللہ پاک سچا وے
جہنم معنے عمق بتاؤں جس دی ڈی ڈنگائی
او با طبقہ ڈھکن والا جس نوں فسق بتاؤں
اس چہ رسن عاصی بندے اُمت احمد والے
بھی اہل شرک جو دنیا اندر کرے کچھ بھلیاں
دو جیاں طبقیاں نالوں اسوجہ دکھ ہونگے تھوڑے
دو جا طبقہ اس بھتیں تھلے نام نلی سدا
نَزَّاعَةً لِّلشَّوٰی جہنوں رب چہ قرآن بتا وے
نَدُّوْهُمْنَ اَدْبُوْا اوہ سدا جو دیوں پٹھ پھیرے
کیا مجاہد آتش اس دی کھل سرے دی پیٹ
ابن عباس کہے جو اوہ آگ گلیاں تک جلا
پہلے نالوں ہر گل اسدی ڈاہڈی قہر طوفانی
ایسی ظالم آتش کولوں مولا آپ سچاویں
اس بھتیں مہیٹھ ترسجا طبقہ حطہ نام بیانی
معنے حطم ترورٹن بھٹن پسلی ہڈ ترورے
نَارُ اللّٰهِ مُوقَدَّةُ النَّارِ رب اوہ آگ بھر کائی
گل بدن کھا جا وے آتش گوشت ہڈیاں چمکے
تھوڑا دے وچہ جکڑے جان کافر وادے کرے

ٹھنڈیوں سیال ہو یا وچہ جا کے تیتوں باٹ پچانی
زخف مرے سب خلقت جگدی اتنی گرمی ہلے
ہیبت تھیں ڈمرن تمامی بندہ کوئی نہ جیوے
جاں جاں تریکے آدم ہو یا تک تک کے غم کھاندے
کیتا شکر فرشتیاں جو ہن نالوں ب سچا یا
نام جہنم پہلے طبقے رب مول کھا وے
اوہ ڈومنگا کھوہ جہنم جہاں اوڑا انت نہ کائی
بھی روز قیامت اسے اوپر پل صراط رکاؤں
پھر جلدی نال شفاعت فضلوں اللہ پاک کھا
اوہ بھی رسن اس طبقہ وچہ بخشیں سچیاں
بدن تمامی جلیل جان منہ اکڑا چھوٹے
ڈاڈا سخت آوازہ اسدا آتش سخت ڈرا وے
یعنی مہتہ تے پیراں تائیں آگ اسدی کھا وے
جو سنت پاک نبی تھیں نسے اوہ آگ بنوئیں
ابراہیم کہے ہڈیاں تھیں چمڑہ دکھ کر سٹے
کلبی آکھے آتش اسدی کو پریاں نوں کھا وے
شرک عربا سے وچہ پٹرن بھی کافر نصرانی
خواب اندر بھی اسدی صورت ہرگز نہ دکھائی
کَلَّا لَیْسَ بَذٰلِكَ الْحَخْمَةِ خیر قرآنوں ہوئی
جو شے اسوجہ ڈالی جا وے ذرہ نہ ثابت چھوڑ
نَطْلَعُ عَلَی الْاَفْنِیَّةِ و سچہ جلدے دلائل بھائی
کیا بیضاوی تال اوہ آتش و سچ دلائل چمکے
جیوں جیوں مہیٹھ کرن فرماواں توں آتش بھرے

اوہ تمہم آتش دے ہوسن نالے بہتے لمے بھلے
 کہے ضحاک جو اس چہ رسن کافر لوک یہودی
 اس تھیں تھلے چوتھا طبقہ نام سیر سارو
 سب آگیں نوں بالی مانی معنے ایہ سیر وں
 اس طبقے وچہ تن سواری رب بھرائی آگں
 ہر کوٹھے وچہ طرح طرح دے دکھ عذاب سوئے
 آتش دے زنجیر بنراں نالے طوق گلاندے
 جاں اُسدا منہ کھولن نہکھن کئی غمایدیاں کنگال
 اس طبقے وچہ رسن جیہڑے بال تیلیاں کھاون
 اس تھلے پنچواں طبقہ سقر سدن جن تائیں
 لَوَاحِدَةٌ لِّلْبَشَرِ اوہ سکھ کافراں دی شتاقی
 یعنی ہڈیاں ماس تمامی سب کچھ ساڑو بجائے
 ایہو حال ہمیشہ اس وچہ نہ مرسن نہ جیسن
 بدن انہاندے کالے ہوسن جیونکر کالیاں لائیں
 یعنی دُوروں دسَن لگن اسے کربھاہ النبی
 بعضے کہن ہے لَوَاحِدَةٌ جوجسیاں اُپر چمکے
 اسوچہ رسن جیہڑے اک پرست مہمکا
 اس تھیں مہیٹھ جحیم ایہی جو چھیواں طبقہ بھائی
 جحیم جو دُورے انگاراں والا باہر حد حساباں
 ساری دنیا نالوں وڈا اسدا اک انگارہ
 بعضے کہن جحیم دے معنی شعلے کدھن والا
 اس طبقے وچہ مشرک رسن جنہاں شرک کیتیوی
 اس تھیں تے ستواں طبقہ ماویہ جنہوں کندے

تے تھلے جیڈیاں میخاں لاکے بُوہے چنہ مارے
 بھی جیہڑے منکر ہوئے رسولان ہن او تھیں مردو
 اوہ ساریاں اتلیاں دُرخاں تائیں تیز کے بھر کاو
 یعنی اُتلے طبقے بھر کن اسدے جوش کیشوں
 ہر اک مٹری اندر آوے تن سو کوٹھا آگوں!
 باشک نانگ پھرن منہ اڈکے پچھو وڈک سہا
 بھی جُوب الحزن اسدے وچہ جتھ کئی پہاڑ عمارت
 کفار لے دے دل تے رکن دُور کھانیاں ساں
 کہے ضحاک جو صابی سارے اس وچہ غوطہ لاوَن
 اوہ ڈا ہڈا بھکھا کھدا تکیندار بکھاوئے تائیں
 لَا تُبْقِي وَلَا تَذَرُ اوہ کچھ نہ چھڈی باقی
 نویں سروں پھر جوڑے اللہ پھراوویں کھاباؤ
 کہے مجاہد ہر دم ایویں پئے ہلاک کچیسن!
 بعضے کہن ہے لَوَاحِدَةٌ جو دُوروں مارے تھاتیں
 سیاں کوہاں تھیں بھرک دیکو دیکھیاں داکہ
 جیونکر تیل آگے تے پایاں دُونی آتش تنکے
 گبر سب اکٹھے کر کے ڈنگھے ہا ہو والے
 إِنَّ الْفُجَّارَ لَنَفَى جَحِيمٍ دیکھو آیت آئی
 جنہوں کہن عظیم الجبرہ اندر لغت کتاباں
 جے ہک چنگ کدی اوہ کڈھے ساڑے عالم سارا
 بیضاوی بھی ایویں لکھیا سُن توں یا کمالا
 بھی جیہڑے لوک پھرن منہ تانے نبی نہ دنیا کوئی
 اُسدی سختی کولوں سارے دُرخ دُورے نہ ہندے

۱۰
 جبریل علیہ السلام نے فرمایا
 الذین یؤکون فی طبقہ ہذا
 علیہم النار و انہم فیہا
 و یصلون سقر و اسوہ ہذا
 تحقیق اوہ لوگ جو کھانا کھائیں
 مال قیامت انان ظلم سے سوئے
 اسدے وچہ کھانے دے دین دیم
 پیٹیاں اپنی باز آں دُرخ دے
 لے جلدی ڈالے جادوں گے
 وچہ آں بھرنے والی دے دے
 ۱۱
 جو سب اعمال موجب دیکات
 دُرخ دے تھیں جن تے آیت
 تعالیٰ دی چاہ لگن آگ دُرخ
 دی تھیں اہم علی العذاب
 من عذاب النار و القبر و عذاب
 جحیم یعنی بارب العالمین ۱۲
 مولوی ولیا علیہ السلام نے فرمایا
 چاہو دے توں نیوں اے اللہ تحقیق
 تھیں اے عذاب قبر دے تھیں
 لے عذاب جحیم دے تھیں
 ۱۳
 آیت بارب العالمین ۱۳

اسوچہ سخت پہاڑ اگے دے اچے دور دراز
جسٹیاں اُتے چا بکے جن قدم نہ پٹیا جاوے
ایویں ماراں گٹاں کھانڈے پڑن سر پہاڑ
او تھے بھی پھر دم نہ لیس دین فرشتے دھکے
کدی لہاؤں کدی چڑھاؤں ایہو حال انہاں

کافر اُپر انہانڈے چڑھن پیڑے اوکھے ڈاڈے
پچھوں چکی آؤن فرشتے دم نہ لینا آوے
چالی سالیں پہن او تھے کھاراں دیاں دھاراں
ہڈیٹھاں دگن پھیر چڑھاؤں کر کر پیڑے تھکے
اس چہ نہن منافق سارے جیوں اللہ فرماں

وَيْلٌ لِّجَنَّةٍ أَكْثَرُ مِنْ دَرَجَاتٍ فِيهَا
بھی جیڑے لوک نمازاں اندرستی کرینوالے
ایہ سارے لوک اکٹھے ہو کے اس جنگل وچ جاؤں
ابو سعید روایت کیتی پاک بنی فرماوے
تاں بھی اسدا پتہ نہ لگے ایڈی اس ونگھیاٹی
ستر برسوں چڑھد جاؤں تدوں سر اڑ جاؤں
بھی ہک غی مقام مریدا دوزخ اس تھیں دے
بے نماز شرابی بیاجی اس چہ نہن سارے
جے بریاں مکاں تھیں کر توبہ دنیا اندر موئے
ساری دوزخ نل چو فیروں کچی چار دیواری
اکسو تھ برسدا رستہ چار چو فیروں آوے
جویں قناتاں تانیاں جاؤں تنہا اندے چو فیروے
ملک نوکل دوزخ اُپرانی رب بہانے
تے کتنے ہو ہزار فرشتے جہاں تحت انہانڈے
سال ہزار دوزخ تھیں پہلے کتیا رب انہانوں
مومندے تھیں تاگردن توڑی پینڈے سوساں
ڈاڈے سخت انہانڈے وچلے مولا نہر پائی

وَيْلٌ لِّجَنَّةٍ أَكْثَرُ مِنْ دَرَجَاتٍ فِيهَا
جو وڈھ گھٹ تولن سو دے اندر اس چہ نہن بھائی
جو وچہ نماز ریا کرینڈے تھگ چُخل منہ کالے
طرح طرح دے دکھ سزائیں او تھے جا کے پاؤں
ویل اندر جو چالی برسوں کافر چلیا جاوے
تے ہک پہاڑ اگے دا اس چہ ایڈی اس چھائی
دھکے مار فرشتے اتوں پھیر ہڈیٹھاں ٹکان
زانی لوٹی اس چہ نہن بن توبہ جو مر دے
ہو رجو کوڑ گواہیاں دینڈی نالے عاق نکارے
تاں سوچہ نہ ڈالے جاسن نہیں تاں مجرم ہوئے
چل برس اپینڈا ہک ہک کندھ جو اسدی
آتش دی اوہ کندھ تمامی ابن عباس بتاوے
ایویں اوہ دیوار چو فیروں دوزخ تائیں گھیرے
جو ساریاں داسدار ایہی اوہ مالک نام سدائے
ایہ اتی افسر اُپر انہانڈے رہند حکم چلانڈے
وڈے قد اور قوتناں والے وڈھ تمام جہانوں
ستر بندے موندے وچہ کپڑاں ایڈے قد انہانڈے
بکلی انگوں چپکن اٹھیں جال وہ بھکن بھائی

دل اللطیفین الذین اذکارنا
على الناس يستوفون اذا
كلام ادرنوع فرعون
يصف ذل به واسطه
دينه والى انكس
دس اساتو قوت اپنے
واسطه لیس میں پورائے
دیندے لک لوکا توں گھٹ
دیندے میں نیز قرآن مجید
میں آیت ہے ذیل المصلین
الذین هم عن صلاتهم ساهون
اور بھی آیت ہے ذیل الذین
یکونوا کثیرا یذبحون ثم
یقولون انکس یا یذبحون ثم
دعنا لی سجد الخ ذی عن
النبی قال فی النار را یعذبنا
کل جمل یسجد را یعذبنا
رواہ الترمذی فی جمیع سننہ
بہو عن دس بیان یکایا
۱۱۲ - ۱۱۳ -
مولوی محمد ولید ریوی

وڈے دند غظیم نہایت لٹکیاں ہویاں نہ باناں
 چلیے دی تعریف انہادی آوے ناوچ سوچھے
 جہنوں دکھ پہنچا دیں لکن ذرا لحاظ نہ کرے
 بعضے دوزخ سرد بھی ہوسن ٹھنڈے برافانوں
 اوہ سردی بھی قاتل ہوئی سخت عذاب الی

کو بھی شکل طبیعت کڑی مہبت والا باناں
 جسے سو کو بھر بیان کراں میں پھر بھی نہیں بچے
 جیوں رب حکم کرے تیوں من تابعدار امرے
 زہر یریتاون جہناں سڑی حد کمالوں
 ہر تھیں منگ پناہ پذیرا رب مول کھالی

پرسیدن حق تعالیٰ از دوزخ کہ آیا پر شدی جواب دن کہ آیا پہنچا یوہ است
 انین یعنی ہنوز پر شدہم و نہادین خدا تعالیٰ جل و علا شاعرین سکیف دور و
 گفتن بس بس دفعہ بیان کولات شربات اہل دوزخ منہ پان لیاں پوش
 و من شدن ایشان و فرہی جہاں کھانہ بیان شدہ دوزخ زہر کہ بیان کھانہ ہند چہ

جاں دوزخ و پچھلے جادوں کا فرشتہ کسائے
 حکم کرے رب دوزخ تا میں بھٹے رہا میں کہ نہیں
 تال اپنا قدم بے مثل خداوند دوزخ پر ٹکاوے
 یعنی سچ گیا ہن یا رب مجھ نہ رہ گئی کوئی
 پھر رنگا رنگ سذاب ہزاراں ہوں کہنا تائیں
 بدن تمامی زخمی ہوں کھا کھا چوٹاں ماراں
 اوہ ساری ہوں زرواں انہادی جمع کرانی جاوے
 قسم قسم دیاں گندیاں گندیاں اٹھ چٹن نہیاں
 اوہ پیپ لے پدوئی زخماں چٹوں گئے
 لکڑیاں وچہ کھٹی ہوئے کئی تالاب بھریوں
 جو زانیاں ڈنگیجاں چٹوں پیپ دیگی بھاری
 ہو عشق ایہی بس ڈانڈا بیچ برا بدکاراں

بھی پتھر جن بن تیں بالین آتش بھڑکوں
 آکھ اجے نہ بھریا سایاں ہو کوئی بھی پائیں
 بن واری اوہ بس بس آکھ خواہش رب مگر
 منہ منہ تائیں بھریا جاوے خواہش مٹھی توئی
 گزراں نال مرہن فرشتے ڈاڈیاں دین نہیں
 پھٹاں چٹوں تے بندے نکلیں گندہزاراں
 جس میں وہ پانی منگن اوہو رب پلاوے
 اوہو ہونیاں لنگہ جاون پدیاں نیلاں صیدیاں
 جھٹ ہوئے تال پیوں کارن لہوئے آگے
 جیوں پیاسوں کتے پس دنا خوش ہو پیوں
 اوہ بھی پیوں اہل جہنم بدلوئی دی ناری
 بھی عسکین آسام اتے عی ایہ شر کفاراں

قال اللہ تعالیٰ اوبہم نقول
 جہنم لعلات و تقول
 اہل من فریڈ اپنے ذرا یاد
 تعالیٰ نے جوس دن کھا
 اسیر از دوزخ لول آکھ
 پیر تعالیٰ آکھ کادو
 آکھ کادو بے پیچہ
 آکھ کادو وچ دوزخ
 آکھ کادو کرا
 جس طرح آکھ کادو
 شریعت سے حق اللہ وادو
 قال اللہ تعالیٰ اوبہم نقول
 اوبہم دوزخ پس جہنم توئی
 کھٹی اٹھ کھٹے قادیان
 انا وچہ کھٹے آکھ کادو
 بس بس پیچہ جہنم کادو
 قال اللہ تعالیٰ اوبہم نقول
 جہنم لعلات و تقول
 جہنم لعلات و تقول

بعضے کن جو پون زردا غنایا سینوں کہندے
 بھی طینتہ انجبال ایسی ہک ہو رحیم ایہائی
 اوہ نہراں نالوں قاتل ہوں آتش نالوں تے
 جاں اس تائیں پیوں لگن ہوشن ہسی مئی
 جاں حلقوں بیٹھاں اترے پانی اندر اوہج نکالے
 جے ہک ہند کی اس میں نیا تے ب آنے
 پھر لگی جھکھ انہانے تائیں ڈاڈی سخت اکاویں
 جھکھے پیٹ کرن فریاداں کھانا طلب کر لین
 اوہ ڈاڈا کنڈیاں والا نالے سخت ہوسی کوراند
 ناگے ناچھے ہووی پھاتھے عوض گناہاں
 تاں آب جمیوں میں فرشتے پانی تباہاں
 کھا کھاں جلیل کو لے ہوں جاں اوہ اندر جاوے
 تباہوں سخت بیتاب ہو جاوے اگے تھیں کھلیا
 پھر فریاد کرن دیارے یارب کھانا ڈھیوے

بعضے آکھن ایسا تہا پیوندیاں لب ہیندے
 طینت معنی چکڑا تے خبال نہر کورائی
 جاں پیوں تہا اوہ پیوں رب قضیتے گھستے
 منہ داماس تمامی جھڑی جیجہ بھڑوہلا ہوئی
 ٹوٹے ٹوٹے ہو کر نکھن راہوں مخرج والے
 آفے موت تمامی جگتے کل خلقتے بھانے
 کھاوے می کوئی چیز نہ لکھ جیڑی کھائی جاوے
 نامک انہانوں کھاوے کرن طعام ضرعوت دن
 سنگھوں بیٹھ نہ اترے ہرگز کھانڈیاں پھینکاں
 آکھن پانی دا گھٹ جھنڈو لقمہ لے پھٹھاں
 جاں اوہ منہ دی طرف لیاوے ماس تمامی گلا
 اندر اوہ جہاں بالے ساے مخرج تھیں کھچ لاوے
 نویں سروں پھر اندر اوہ جاں ماس تمامی لیا
 تا حکم خدا تھیں انہانوں پھر کھانا حاضریہ

إِنَّ شَجَرَةَ الزُّوْمِ طَعَامُ الْأَشْيَاطِ كَالْمُهْلِ يَعْلَى فِي الْبُطُونِ كَعَلَى الْحَيَمِيمِ خُذُوا ذُرِّيَّتَهُ فَاَعْتَلَوْهُ إِلَى
 سَوَادِ الْحَيَمِيمِ ثُمَّ صَبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ الْحَيَمِيمِ ذُقْ - إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ

اوہ رکھ زقوم جو تھوہر بتاوں کھانا اوگنار
 سٹے اسکے راویں جیڑ کر شیطاناں ہوندے
 فَمَالُؤُنْ مِنْهُ الْبُطُونُ اوہ کھا کھا پیٹ بھرین
 کھاوے دیاں اوہ پیٹاں دوچہ مارے جوش الم دے
 جیوکر دیگ بالیں آفے مارے نہیج کھلاں
 اوہ کورایا جے اک قطرہ دھوہ دیا لکھتیوے
 تے گندہ ایسا جے کہ نہ رہ دنیا پر آوے

اہل جہنم پیدا ہو یا اوہ کھانا بدکاراں
 اہل جہنم سمجھ اوہ تھیں کھاسن روئے روندے
 کھاوے تھیں جے کرن کرہت ماک دھگانے دین
 گالے ہوئے ترانے وانگوں ابلے وچہ شکم دے
 اوہ پیٹ تمامی چھل کڈھیں جگر ہوئے سوچاں
 نہر ہووے دریا تمامی پانی کوئی نہ پیوے
 اوہ سے ویلے گنداسے تھیں سمجھ خلقت مر جھوے

جیوں جیوں کھاؤں جلیل جاؤں گوں کن پکاراں
 پھر سراں انہانے اُپر فرشتے تپا پانی پاؤں !
 کپڑے ملن انہانے تائیں جیوں گندرف قطرانی
 جیوں بارودنوں آتش لگے بھڑکن بھائیں بھائیں
 لیفت تلایاں اگ و چھایاں تلے اُتے آیاں
 گندے کھانے مسکے بانے دھند پئی پرانے
 بوزنیاں دیاں شکلاں ہوسن اکناں تائیں حیاں
 ہکنے کتے بن کے بھونکن ہک سہینجن چوں کھوتے
 اُحد پہاڑوں وڈے جتنے ہکناں اوہد جیڈے
 اک اک کافر واپٹ ہوسی وانگول کوہ بیضاوی
 ہکناں بے بینائی گراں چمڑے ہوسن موٹے
 جتینیاں منزلاں پینڈا ایہی وہ پینے مکے
 ابن عمر ایہ کرے روایت پاک بنی فرماوے
 ہکناں دی ججھ چھ کوہ لئی اُپر ٹرن مخلوقاں
 بھانویں کیے کڈ بدن انہانے اک پل اندر ٹرن
 پھر سترن پھر ثابت ہوسن ایہو حال ہمیشہ !
 اکدی عذاب نہ مٹھا ہوسی دم دم سخت خملری
 اُٹھاں جیڈے سپ ہوسن گے دوزخ وہ نہراں
 بعضے سپ پہاڑاں جیڈے باشک ناگ بدائیں
 جاں سپ اٹھو ہاں ڈنگ کے سیسی دوزخیانوں کوئی
 ڈنگ اٹھوئیں ایڈے ہوسن جیڈے کھ کھوڑاں
 بعض کفاراں سنگل بھارے بڑوں کچھ لنگھاؤں
 اوہ سنگل بہت بے اوڑک لے انت شمار کوئی

رب فرماے پکڑوہر کیو اینہاں سبھ مواراں !
 آندراں اوہجہ تمام وجودوں گل کے باہر آؤں
 گل مچھ پاؤں ساڑ جلاؤں چمڑے گندھگانی
 بدبو آوے مغز جلاوے جھال جھلیوے نائیں
 دکھ بلایاں سخت ایذاں دم دم دھون سولیاں
 شکلاں تھیں بدکل بننے سول کلیجے دھانے
 ہکناں چھال بانڈاں شکلاں ہوسن سول جہاں
 ہکنے موشاں سپاں انگوں ننگ ننگ کھوتے
 ہکناں دند اُحد برابر موٹے ہوسن ایڈے
 تن تن منزل موٹا چمڑا لائق خوب سنواری
 جنگلاں انگوں سینے ہوسن کئی وڈے کئی چھوٹے
 اتنی جاگہ اندر کافر اک مسال آسکے !
 اک اک فردی ججھ او تھے تن کوہ لئی جاوے
 جیوں جیوں درونہایت ہوئی تھیں تن کوں کوں
 نویں برسوں پھر حکم خدا تھیں اس انہانے چرسن
 جاں پک جاسن پھر بدلاسن ایہو ہر دم پیشہ
 اک اک دن مچھ بدلن جتنے سترن ساراں ٹری
 چخراں جیڈے اٹھوئیں ظالم کرے اڈیاں ماراں
 پچھو وادے زہری قاتل چمڑن جتیاں تائیں !
 چالی برساں پیڑ نہ جاسی جو اکے گوں ہوئی
 وڈھ وڈھ کھاؤں شیر درندے پٹے ماس لنگوراں
 موہوں کڈھ انہانے تائیں اُٹا چا لٹکاؤں
 جے اکے ننگ پہاڑیں لکھنے سبھ گل بون بھائی

۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

اگلی جھل اساڈے تائیں بخشیں بارخدا
جے ہم کڈھ اسانوں بھجیں کرے نیک کیاں
حکم ہووے جیوں ساڈے تائیں او تھساں بھلیا
مدت بہت خاموش رہن گئے تا پھر چھٹی ڈی
دوزخ وچوں کڈھ اسانوں یارب سجھایا
حکم ہووے میں اگے قی عماراں بہت تیں
ہن اوہ وقت بدلا ہرگز تسی لبھو جس تائیں
پھر پنجویں ڈی کر فریادوں آکھن بارخدا
تا اسان کفر کیا یارب گمراہاں سنگے
ہن آکے واری کڈھ اسانوں جوت بدی ہاں
ایویں عرضاں کرے رہن پورے سال ہزاراں
روہو ہوتے سڑو عذابیں مت بولو مڑو
جس ویلے ایہ جھڑک خداوی کفار اں آوے
حسرتے افسوس ہزاراں اس ویلے پھر کرن
حسن کہے پھر اس تھیں پیچھے رہن ناہ پکارن
آہمون سامنے ہو کے بھوکن گالی دیون بھائی

نویں سروں ہن بھج اسانوں اسان یقین جمایا
بدیاں دے نہ نیڑے جائے گھل ناویں سایاں
ایویں تیں اسانوں بھٹے چکھو جو سرا
کر فریاد پکارن سارے اگے استباری
تا جو چنگے عمل کماے اگلیاں چھڑ بریاں
اسویں نا پھڑی نصیحت منیاں ناہ بنیاں نو
ظالماں لا کوئی حامی ناہیں چکھو نہ سزاں
بدبختی نے ساڈے اُپر ڈاڈا غلبہ پایا
آپ ڈبے اوہ سانوں نالے ڈو گئے لے تھلا
تا پھر بے شک ظالم اسپں پکڑیں دیکھ گت ہاں
اوڑک جھڑکاں دن رتوں پھٹکاراں دھاراں
چپکے ناہ کڈھے کوئی دوزخ دے وچکارو
تروڑن سبھ امیلاں ساں ہن ناہ کوئی چھڑاں
کھوتیاں انگوں سینگن لگن ڈاڈے ہو کے بھرن
آپس دے چہ اکو وجہ نوں طعن ملمت مارن
لعنت کرن انہانوں جہاں دستی سی برائی

وَبَرِّدُوا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا اِنَّا كُنَّا نَبْعُثُ لَكُمْ فُرْقَانَ اَلَمْ نَكُنْ مِنْكُمْ مِّنْ قَبْلُ
عَذَابُ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوا اَلَوْ هَدَانَا اللَّهُ لَهْدَيْنَا لَكُمُ سُبُوَّةً عَلَيْنَا اَجْزَعْنَا اَمْ صَبَرْنَا مَا لَكُنَا مِنْ شَيْءٍ حٰصِلٍ

دوزخ دے درجن پکے ہو جان گے قیری
اسیں تساڈے پیچھے لگے اج چھڑاں سانوں
اسیں تساڈے چیلے سارے لاج تسانوں ہوئی
سانوں دوس نہ کوئی کیوں تیں مگر اساڈے چلے
اسیں تسانوں اوہود کے بیڑا پار ہو جاندا

قرطبی کہے جدوں وہ پاس ہمت تصیر فرمیدی
وڈیاں گورواں دھول اکھن نہج انہانوں
ٹالو اج عذاب الہی حمیلہ کریو کوئی
اکوں اکھن گورواں نہانے آپس ہن گلے
جیکر رب اساڈے تائیں سدھاراہ وکھاندا

بنا جو نفل مال و مال و مال
کے نفل سے زیادہ کس دینی
اس پروردگار اساتھ نکال
اسانوں تا جو کہیں میں عمل
کے سوا الہ کو کہیں اسان
بند کر دیں نہ کہ نہ کہ نہ
بچھو تیں نہ اسانوں نہ
کافی عبادہ و نصیحت کردی
جانی دوسرا کہ ادا تھیں
بقول کہ اس نصیحت اس
آیت سانوں ڈرا نہ تو لا
فَاُولَٰئِكَ سَاءَ لِمَنَ اَصْلَحَ
انہ جہاں ہاں ظالموں کا
آکھن گے کافر سبھ
نکال اسانوں اس برائی
پھر جیکر اس دوزخ تھیں
اسیں ظالم
جیسا فقال آہ
کے اندر دے ہاں
آکھن گے تا بعد ازاں
چن آیدانوں اسیں آیت
تساڈے تا بعد ازاں
ہما سکھ کے
اندرا

ہن جیونکر تسین عندا میں سرڈے ہیں بھی ایویں
صبر کراں یار وواں پٹیاں نفع نہ ہرگز کوئی
سُن سُن کاوڑ چڑھے انہانوں گُوروانوں سُن
وٹ کچھچیاں ہکدو جوں وڈھ وڈھ کھاوَن سار
جیکر خبر اسانوں ہونڈی ایسے تسین نکارے
ہن جوہیں اسانوں دوزخ سٹیا ایویں تسین نکالو
ایویں جھگڑ جھگڑ کے سارے آپس چہ لڑ مَن

نسن دی کوئی واہ نہ ایتھوں کیہڑا حیدہ کرئیے
جھکوناں اسٹے جو کجھ سختی نازل ہوئی
کھرگیاں انگوں کڈن دوڑن خوب لٹے مارن
کیتا تساں خوارا سائل آہو کجھ بھاسے
کدی تساڈے مگر نہ لگدے منہ موز دے ساسے
یا ایہ دکھ عذاب تمامی سرساڈے تھیں ٹالو
اپر اس جھگڑے دے وچوں کجھ مصل نہ کرسن

فریاد کردن اہل النار بدرگاہ باری تعالیٰ برائے باریدن باران و ابر
ظاہر شدن برایشان و باریدن حجر و عقاب و مار ہائے

کافر سب سوال کر لیں وچہ درگاہ ربانی!
پنی پی پیٹ ہوئے نت گزرتے آتش بدن جلا
تا جو اچن چیت ہئی دن بدل گھٹاں بن آئے
آئے ابرخا کے فضلوں و سن ہن برساتاں
کیسا سوہنا بدل چڑھیا ہو یا فضل خدائی
سبھ پیاساں دور ہو جاوَن جے ایہ رب سیا
پوسی ٹھنڈا ساڈے اُپر دیکھ لگن دھڑاساں
پہلوں بجلی چمکے اے سُدھ ہوش بھلا
پاٹ کلیجے لیراں ہووَن جاں اوہ کر کے گئے
تڑف تڑف کے دُکھ ساڈے ایہ کوئی آفت آئی
آکھوتاں میں اُپر ساڈے اپنا مینہ سائیں
تاوٹے پتھر اٹاں دھیمیاں پہلوں جھڑیاں
اس تھیں سچھے سپاٹھوئیں قاتل ہراں والے

ہکواری اودہ بخشش والا بخش اسانوں پانی
سٹر سٹر کے منہ کو لے ہوئے سنگہ سپاس سکائے
دور خیاں اُمید لگے ہمن پانی رب پلاوے
آون یاد انا نہ تے تائیں دُنیا والیاں باتاں
وس گیا تا پانی سندی کمی نہ رہی کائی
بَدل آیا بَدل آیا مولیٰ جسم کیا یا
جیوں جیوں بَدل نیڑے آوے توں توں لگے آوے
پھر بَدل سارا سرے آئے گھٹن گھیرا پاوے
دُھندوکار غبار تمامی مُنہ دوزخ دا بچے
بول کے بَدل کہے انا ننوں حکمے نال آہی
آکھن دس شتابی بھائی ساڈی اک بھائی
سرا ناس کر بہن اناں کو پرہن دسجاون
وَسن دُسن دوزخیاں توں بچھو کالے کالے

بقولہ علیہ السلام واما الشیطان
 لما مضى الامر ان ردکم وید
 الحق ودرعکم وافتختم
 ما کان لی علیکم سلطان
 الا ان دعوتکم فاستجبتم لی
 فلما دعوتونی ولوموا انکم کم
 ثم زعمتم انما اشدت علیکم
 ثم کذب الشیطان اسوت
 جو فیصلہ کیا جاسی کہ یہ
 بستی بہت حسن اتے
 دوزخی دوزخ تحقیق نہ
 تعلے نے وعدہ کیا اس
 نول وعدہ سچا پس ظان
 کیا میں وعدہ کرنا ہے
 کوئی غیب میں اور کیا ہے
 میرا جو بلا میں انسانوں
 میں قبول کیا تھا اس میں
 میں اس حالت کر رہا ہوں
 اتے حالت کروا ہے
 آپ نول ۱۲۔
 مولوی رفیع الدین
 عندہ۔

پھر تباہ پانی و سٹے جسے جسم اڑا دے
 الہیں آتش و زخدی نوں تیز کرے اوہ پانی
 جھکڑے کہے قہرا و گے ساڑے سٹے کفاراں
 کلک کلک کے لیے ہوں سکھ اساہ آوے
 پھر روٹھ لجاوے کاٹک انہاں نوں چہنم لڑے
 مچھلیاں انگوں پئے تیلوں یارب بخش نہیں

جیون کر نیل گئی تے پایاں آتش نوں بھڑکاوے
 وٹھی کاٹک نہایت پیڑے و زخیاں دی گھائی
 گندیاں نہراں و چٹل اٹھن گندتے بھکاراں
 گرمی تے بدلوئی ہر دم دُونی ہونڈی جاوے
 نال غذا باں ڈب ڈب فرسین جیونیتے موئے
 اُمت احمد نوں اوہ ویلا رب کھاوے نہیں

تقریر شیطان علیہ اللہ العالیٰ بطور خطیب پیش اہل دوزخ نعوذ باللہ من شرہ

وہ تفسیر عالم لکھیا کنوں مقابل بھائی
 مولویاں دے و انگول اس نے چڑھ شیطان کے
 چھوٹے وٹے وٹے اس نے شاہ ایچھڑا دے
 دُنیا وچہ بھی اس دے جیسا ہور کا رنگی
 کول اس کے بعد پھین سارے کافراں سبلائے
 دنیا وچہ تباہے تائیں جو کچھ رب فرمایا
 دوزخ دھیا تباہے تائیں موجب بدکرداں
 اپنے اوس رسول تسانوں دُنیا تے پہنچائے
 اکھیں کن تسانوں بکھتے حق مطلب فرمایا
 تے سو سو واری سنگسیر تھیں ہوٹیا اندھاری
 پھر کیوں حکم خدا دے اُپر تسان پھین نکیتا
 میںوں تسان نہ تو منجائا کر دایہ بدخواہی
 جیوں جیوں تباہے تائیں ہوٹیا پھر سنگوں
 حق حقوق الہی جیہڑے تسان تسمیٰ جھٹے
 میں اں کوئی خط تسانوں کھلیا ناہ پیا مہینہ

دوزخ وچہ اک منبر گوار کسں اُچی جانی
 سبھ کفائل لوں دے یلے خوشی نہایت ہووے
 کر کے کوئی فریب سنانوں سختی کنوں بچاوے
 اج بھی ایہو کر لسی بہت جو کچھ اس تھیں مہمئی
 آکھے سوتسانوں اج ہک بات سنائی جائے
 اوہ دوزخ اتے بہشتاں والا وعدہ سچا پایا
 جے کہیا خدا و امندے او تھ کیوں دے پھراں
 نیچے پھیر قرآن کتاباں کُل احکام جتائے
 ویکھو سنیو سمجھو جو میں راہ تسان دکھلایا
 جو ہے شیطان تساؤ دشمن چھوڑ واسی پاری
 وحدانیت چھوڑی اُردی کفر پیا الہ پیتا
 میرے پچھے لگتساں نے چھوڑے حکم الہی
 تیوں تیوں تسیں خدا تھیں تسمیٰ تھیں مل سنگو
 جھوٹھ میرے چھک پئے بدھے اسد سچ نہ منے
 سچ دے تو کھاں قاصد میرا کھیڑا جاندا رہیا

جسدے اکھ لگے تسال ایہ کر توت کماے
مینوں جے بزمان کرو کوئی کڈھو میری چھٹی
کدوں تسالوں نیکی کر دیاں باہوں پکڑ ہٹایا
ایہ جھوٹا موٹا سمجھ میرے تے کیوں الزام لگاؤ
میں صرف تسالوں ولدے اندھاپنے دوسرے والے
کیوں اوہ وہم شیطانی تسال ولدے چھٹکائے
میرا کچھ قصور نہ اس چھ آپے تئیں گناہیں
میں بھینج اچ امید نہ رکھو جو میں کسے چھوڑاں
میری کچھ نہ طاقت ایستھے میں کسے دکھ وندل
جاؤ اپنے کیتے موجب پاؤ اچ سنہیں
سُن کے ایہ جواب شیطانوں رورواہیں کڈھن
گوروں اُپر طعن کر لین گالی تسال ترٹی
ایشا روون موہاں اُتے روروپس کھایاں
کھوہاں وجہ اکٹھے ہموں نیر لہوے سارے
اوہ گندی رت ہووگی قاتل زہریلے دھ پیارے
دکھ عذاب جہنم والے یا ربناہ دکھ لائیں

تے حکم خداوند سچے والے جس نے وینج چھڑائے
کدوں تسال نے دنیا اندر شکل میری سی ڈھٹی
تے کدوں تسالوں ٹھاکر دسے کس نے کفر سکھا
کدوں تسالوں وری اکھیا جے تسین بی کماؤ
کیوں متے جو آہواہیڈے نیکی کرنے والے
کہ جانے پرہیز انہاں بھینج جہنم آئے
آپے تسال عذاب ہیڑے دوس میرا کچھ نہیں
جو کیتا سو پایا تسال دوس نہ میرے تائیں
آپے تسال اٹھایاں تے ایہ پایاں پانڈاں
میں اپنا آپ سچا نہ سکدا کسنوں ہو چھڑائیں
آپس دے دے چھ ہکدے جے نوں چکیں چکیں دھن
دس دس شرک اسانوں تسال بیخ اسادی پٹی
ہنجوں سوٹ ہو جاوے آخر ندیاں خون چلایاں
انہناں کھوہاں دے چھ کافر ہیون نہ کہہ مارے
جے ہک بوند لچے دریاں زہر ہو جاوے ہک
دو جگ وجہ پندیر بندے نوں تتی وارنہ لائیں

سوال کردن اصحاب التاریخ اصحاب الجنتہ برائے آپے طعام و جواب
ایشان بیان سہولت بعض کافران عذاب و علامات اصحاب الجنتہ و اصحاب النار

پھر کہن فرشتے دوزخیانوں ہن کیوں نیر چلانیے
کہن اسٹے یار قبیلے وجہ بہشتاں نہ ہندے
کہن فرشتے سدواوہناں لے لے نام بلاوے
طرح طرح دیاں بہشتاں کس طرح طرح آرزوئی

کون چھڑاون والا جسوں رورویں کھانے
سر پہ اوہ چھڑاندے سالوں جو ہیں انہناں
پیو دے پڑ دے تائیں سبھناں دلیاوں
ایسر چالی برس انہانوں سد نہ اُپرے کوئی

۴
جس طرح آہا دہشتگانہ
صواعق کان امل اناب کیوں
فی انشا ہی بیل دوعہم
دوسرے کھانا جارا حق تنقطع
الدمعہ آہیں تحقیق رون
کے دوزخاں چھو دوزخے
تا جو یوں کھان منجوں نہاں
دیاندے دوسرے کھاناں ہن
تا جو سب جاس منجوں چھ
چلن پر لہوے تے کچھ بوری
پس نچنی آہیں تے
جیکہ چالی جاوے دوزخاں
منجوں دسے تے باجی چل
سکری جے روایت کیا
اس حدیث نوں وجہ شرح
السنہ دے ۱۲
محمد زین العابدین

جو دنیا اندر آہے یارب ساڈے خویش ساریے
 تے ہک ساڈے دشمن آہے جہناں عداوت آہی
 سڑیل جاوے نیا وجہ جاں تینوں سید سوریہ
 خبر نہیں تیں بدلہ اپنا پایا ہے کہ ناہیں
 میل اسانوں حال نہاندا ویکھاں کوں دیا
 جنت الیاں حال نہاندا سب کچھ نظری آئے
 سنن آوازاں دوزخ والے سدا نہانوں مارن
 وجہ بہشتاں عیشاں بانن نہینت الیاں جانیں
 آتش دے وجہ سڑ دے کڑھدے روئے نہ کر لاند
 چل نہ سکے نال پیراں دے لنگاں بالائی
 کیڑا برا کیا تہاں دوزخ دے وجہ جکڑے

پھر کدن اہل بہشت خد انوں عرض کریں سار
 اوہ جنت وچ نہ نظری آون یارب پاک الہی
 اوہ ساڈے تائیں منع کریندے نیکی تھیں ہٹکیندے
 تے شخص فلانا دنیا اندر آوا وڈا گستاہیں
 اوہ دوست دشمن سبھ ساڈے جتھے ہین خدایا
 حکم ہووے ہک دوزخ دے لے رستہ کھولیا جاو
 وکھیں یارب قبیلے اپنے لے لے نام پکارن
 اچھے چڑھ کے وکھیں سارے اپنے یاراں تائیں
 تے جنتیاں نوں نظری آون حال خراب نہاندا
 تال زنجیراں پکڑے جکڑے وجہ بہشتاں متھکریا
 جنت والے کہن انہانوں کس تقصیر دے

قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ وَلَمْ نَكُ نَطْعُمُ الْمُسْكِينِ وَكُنَّا شَوْخَصُ مِمَّا اتَّخَذْتُمْ وَكُنَّا كَذِبُ
 يَوْمَ الدِّينِ هَ حَتَّىٰ أَتَيْنَا الْيَقِينَ هَ فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ هَ

جو اسان نمازاں پڑھیاں ناہیں پھا تھیں آہیں
 مال نکوۃ نہ دتی نا لے تاں ایہ دکھ اٹھایا
 روز قیامت نوں جھٹلایا تاں ایہ شامت آئی
 ہمن جاتا جو رب سچھے وی سبگل سچی آہی
 اوہ ہمن اقف بنن نہ ساڈے نہ کوئی کردا یاری
 شالا ایہ مراد ال عیشاں جم جم تیں ہنڈاؤ
 گندی رتے تھوہر بلائیں قوت اساوی ہوئے
 جھکھ تریدہ تارو ساوی ساتھیں لوودھائیں
 نس می کوئی واہ نہ لگے پھاتھے آن کوئے
 آگ لے تے فریاد اساوی بند چروکی ہوئی

دوزخ ولے کہن آگول جنت الیاں تائیں
 بھی کھانا مسکیناں تائیں کدی نہ مول کھوایا
 مست کسیدی دنیا اندر اسان نہ متی کائی
 دل تے مول نہ رکھیا اسان جو کچھ حکم آہی
 مگر جہناں لگ کر اسان عمر گزاری ساری
 نام خدا فے تیل ساں تے شفقت نہر کماؤ
 روئی پانی نوں بھی ہیں دوزخ وچ کوہ موئے
 دانہ پانی جنت واکھ دیو ساڈے تائیں
 ہر دم آتش بدن جلاوے جبکہ نہ کوئی جھلے
 پئے بلائیے پئے کرائیے سد نہ سندا کوئی

جول فریاد نہاندا
 فی جنت نہاندا
 الجہنم سارکون
 پئے جہنم نہاندا
 کون لنگھاں
 جہنم نہاندا
 دوزخ فے ۱۷-۱۸
 دینا راجدی

بعضے سڑسن گوڈیاں تائیں بعضے لکڑیاں
تے نعمان ابن بشیر رہا ہے پاک نبیؐ فرماون
جنتیاندی گزایش اسے سردامغز جلا ہے
دوزخ والے کس سنوں ڈی عایت ہوئی
جس کافروں حب نبیؐ دی دنیا اندر آئی
سخی کفاروں ابھی قدرے دکھ گھٹایا جاوے
حضرت کیا وجہ بہشتاں ہوسن صابر بندے
تے بھولے بھالے رہن ہمیشہ ہرگز فرخ نہ دے
تے دوزخ وجہ ہوسن جیڑے اگر خان سدا
اپنے سینوں چنگا سمجھن لوکاں عیب دھریں
طرف غریباں تکن نائیں ظلموں کو اکا
مندی خوبصورت کرڑی رکھن متھاوٹی

بعضے گردن تائیں سڑسن ڈب غوطے کھاون
بہت آسان عذاب و انوش جتیاں پاؤن
ہانڈی انگوں کو پر ابلے رووے تے گراوے
اوہ کسی جو میرے جیہا اوکھا ہو نہ کوئی
اسنوں بھی تخفیف عذابوں کرسی آپ الہی
تے رتبہ اہل ایمان سخی داوچہ حساب آوے
وہ نیا وجہ اٹھائے جہناں کھ قصیدہ دھندے
مٹھی جلیہ تے نرم طبیعت ٹھٹھیاں تھیں نہیں
کرن مجبور ہود کسے نوں چہ نگاہ نہ لیاون
مال اکٹھے کر کر رکھ دے بے راہ نہ دیندے
کھا کھا مال حرام بیگانے کپے پیٹ دھائے
ایہ سارے چہ دوزخ سڑسن کوئی نہ واہے فٹی

بیان حال علیاں اہل ایمان بہشتیوں و اہل نفاق دوزخ

ابو ہریرہؓ کہے روایت پاک نبیؐ فرماوے
یاراں پچھیا کون شقی اوہ تا حضرت فرمایا
یعنی جو اس نیکی کیتی اللہ کارن ناہی
اوہ شقی بدبخت نکارا وجہ عذاباں سڑسی
جیڑے ہوسن علیاں بے وجہ جہنم جاسن
کالے منہ نہ ہوسن تنہاں طوق زنجیر نہ کوئی
وضو والے انج اُتھاندے روشن ہوسن سارے
مالک جو سردار جہنم کہے اُتھاندے تائیں
اکھ تھکے چمکے ہونے آتش فرہ نہ جالے

باجھ شقی جہنم اندر مول نہ کوئی جاوے
جس ضالہی کارن عمل نہ کوئی کمایا
تے منہ کما نہ چھوڑے اُس نے جہت ضالہی
تے جو کوئی اُٹا اُتھاند کرسی دوزخ و نہ وڑسی
اوہ کافراں انگوں دوزخ اندر کج عذاباں پان
شکلاں تھیں بد شکل نہ ہوسن ڈی عایت ہوئی
بھی جلیہ نہ سڑسی اُسدی جیڑا کلمہ ذکر پکارے
کون جوان تسیں ہو بھائی گس نہ بے رائیں
تے ہو تھامی دوزخیاں سڑسن ہونے کالے

روایت ابی ہریرہؓ قال قال رسول
اللہ صلی علیہ وسلم قال لا تدر الا
شقی تبتل شقی قال من لم یعمل
للذی لا یموتہ ولم یکن یحبہ
وہ راواہ ابی ہریرہؓ
ابو ہریرہؓ ینقل جو فرمایا
جو دوزخ فانی نہ داخل ہووگا
اسے رسول اللہ صلی علیہ وسلم
فرمایا یعنی جو نہ کوئی نیکی
کرت واسطہ اللہ شاکس
نال اطاعت دے اتے نہ
چھوڑے واسطہ اللہ شاکس
۱۲ مولوی دیندہ

مومن کسین ہیں تمامی اُسدی اُمت بھائی
تا مالک کہے قرآن خدا و اُپر محمد آیا
اوہ اسم مبارک پاک نبی داسکے روئے سکر
جے دنیا اندر رونڈے تیں بھی کچھ حاصل تھیندا
تا مالک تائیں اُمت احمد آکھے کر زاری
اوڑک کرن شفاعت حضرت کڈھن مومن سارے
بعضے مومن اینویں مہسن دوزخ دے چہ بھائی
حضرت علیؑ کیا جو مومن ہوں بہت گناہیں
اوہناں دے بھی دوزخ اندر نہ سیاہ نہ ہوسن
بیون نہیں جمیوں ناہ اوہ گل دے وچہ کڑھن
وچہ تو حیلہ خداوند والی جنہاں نہ پایا رلا
تے جنہاں نال خدا دے کوئی ہو شرک لایا
جولے ایمان سلامت مویا پائے انت خلا
بھاویں کید گناہیں مویا انت ملن چھکارے
شرک تے اتے منافق کافر مہن ہمیشہ فچے
جو کر شرک فساد بلائیں مویا تائب ہو کے
یارب مینوں دنیا اتوں تائب کر کے ماریں

جس تے رب قرآن اتار یا پاک کلام خدائی
اسدی اُمت ہو کے تساں کیوں دوزخ گل پایا
مالک کھلے ایہن رونا کم نہ مول سوائے
توبہ کر دے سب تھیں ڈر دے دوزخ اج نہ ڈھیندا
پاک نبیؐ لوں حال اساڈا جادیں اک واری
باب شفاعت چہ جیوں پچھے لکھیا گیا پیا
جیونکر گرم حمام دچالے نہاون وڑیا کافی
بن توبہ مر جاون ایسر شرک کماون ناہیں
بھی جائے گندے ملن نہ اوہناں طوق تے گوجہ پور
آخر رب نکالے اوہناں سد نہ دوزخ مہسن
اوڑک وچہ بہشت انہانوں داخل کرسی اللہ
اوہ کدی نہ ہرگز چھٹن بھاویں سو سو عمل کیا
قدر گناہاں سکے اوڑک وچہ بہشتان جاسی
جو ایمان کھڑا کے مر دے کدی نہ چھٹن ہارے
جیوں جیوں نکلن تے لے کرسن تیں تیں تش تھے
دوہیں جہانیں ملن انہانوں فضل کرم دے ہو کے
دوبگ چہ پندیر بندھے سارے کم سنواریں

بیان عذاب کسانیکہ دیگران کفر و شرک بدعت و بدی آموزانہ و بیان
موجبات دخول جہنم و موجبات تشدید و تہی دران مقام خطرناک و بیان
موجبات ہائی ازاں عذاب پر عتاب نصائح از جانب مصنف

جیونکر جادو جوا چوپٹ یا شطرنج کھڈاے
چنگ باب سر و سرنگی ہو ر جوعادت باڑی

جو کوئی بندہ لوکاں تائیں مندی کار سکھاوے
ایویں ٹھگی دغا لواطت و حو لک وکڑا تاڑی

عن عثمان قال قال رسول
اللہ الا اندر دخل الجنة رواہ
مسلم ترجمہ روایت ہے عثمان
تھیں فرمایا حضرت نے اوہ شخص
جو مکر و جاس حال ہے جو
جادوی لالہ الا اللہ یعنی اللہ
نوں داخل نہ ہوگا
قال اگر شرک کوئی داخل
ہوئی بہشت ہے ۱۲
مسلم ترجمہ ہے عثمان
صحیح جاویدی ہے عثمان
نصائحان موجبات قال جل
ما موجبات داخل النار من ان
باللہ شکیا دخل الجنة
واللہ شکیا باللہ حضرت
مسلم ترجمہ ہے فرمایا حضرت
نے خود خدائے تعالیٰ میں موجب
ہم کیا کہ جو کسی کو یار و
خدا میں یا رسول اللہ فرمایا
حضرت نے کہ کوئی شرک کر دے
حال ہے کہ جیونکر داخل ہوگا
وچہ دوزخ تے جو کوئی مویا جو
شرک کر دے یا لالہ اللہ ہے
جیونکر داخل ہوگا بہشت
رہ ۱۲

جو بڑے بناوے یا تصویریں کہیں اسے تائیں
تاپا کے سخت عذاب نہایت کیوں توں یہ بچا
مسلم اتے بخاری اندر ابو سعیدوں آیا
جو صدقہ دنا کر ہمیشہ مسکیناں تے لایا
عورتاں چھپیا ساڈے تائیں کیڑی شامت ہوئی
جیکر نعمت ملے تسانوں شکر نہ کدی کیا
جے اک بات نہ منے خاوند کل احسان بھلا
برا عذاب نہ نائیاں تائیں جو بن توبہ ہوئی
خون اتے زرداب نہاندے فرجاں چوں گن
جو نافع علم چھپاؤن مومن حق نہ دس والے
جو شخص دو کلام نہ تے ہورتے پیچھے ہو کر نیا
جو وضو دے وچاڑیاں پئیاں لکھ خشک ناری
جو اپنی ہتھیں موت سہیڑے گل اپنا جا گھٹے
جس عذابوں مویا کوئی اپنی جان و نجائی
دکھ رنگے کھا دن اہل ایماناں غیبت کرنوالے
باہجوں عذر جو بول اکودہ رکھے جیسے جامہ
جو مال بیتیاں کھا دن ناحق پیٹ اگی تھیں بھرن
سبھ تھیں سخت عذاب نہاندوں جہان پیغمبر مار
جو پاک نبی نوں گالیں دیوے یا اسدے محباب
جو نشے شراب دے پیون والا بن توبہ مر جاوے
جو لوک مینے دس والے دوا لحاظ نہ اندا
جو آپر کسی نہ ناحق بندہ چھوٹھ طوفان الہی
جو پانی دودھ رلا کر وپچن وکھو وکھ کر اون

جو زندہ کریں نہاندوں اس تھیں جیون گے اوہ نہیں
کتنی بن کے دوزخ ڈگے جو کوئی دین لائے
اک دن حضرت عورتاں تائیں ہی ایہ حکم سنایا
میں ٹٹھا جا کے دوزخ اندر بہت تھیں لایا
حضرت کہا کر دیاں تیں لعنت تے بدگوئی
تے وچھ صیبت رحمت بھی نہ ممبرساںوں آیا
بھلا بھلائی کل عمار دی ہک گلوں گھوڑاؤ
گھت زنجیر فرج تھیں ہوئی اٹی تنگی ہوئی
کل خلقت نوں گندا نہاندے دایہ منڈے لگن
ملک نہاندے منہ وچھ پیون استنش دے کڑیالے
اگے دیاں وچھیاں مسن دوزخ وچھ چلیں دا
اڑیاں نوں اگ ساڈا ملاوے دم دم ہوتے تازی
اوہ ایویں سدا گھٹیندا رہی کدی عذاب نہ چھٹے
اوہ عذاب ہمیشہ اسنوں ہوندا رہی بھائی
حرام خوراں دے منہ تھیں وگسن پا کوئے پر نا
پیٹوں باہر لٹکن اسدیاں آندیاں نکل تماں
تے آتھیاں صند و قال اندر ظالم قیدی کر گن
جو پیغمبریاں دے ہتھوں موئے اوہ بھی طرسن مار
سدا جہنم اندر رہی سڑی وچھ عذاباں با
طین خباں پلاون اسنوں سخت سزائیں پاوے
جو کوئی دیوے دکھ نہاندوں سخت سزائیں پاندا
خون برابر اسدے تائیں دکھ پہنچایا جاوے
اوہ پانی دودھ جلد نہ ہوئی تا اوہ ماراں کھاوے

۱۰

حدیث میں آیا تھا کہ
یہ دونوں یوم القیامہ کا
ہم جو افاقہ ہم نے عذاب
دے جائیں گے دن قیامت
کے کھاوے گا ان کو دوزخ

۱۱

۱۲

۱۳

۱۴

۱۵

۱۶

۱۷

۱۸

۱۹

۲۰

۲۱

۲۲

۲۳

۲۴

۲۵

۲۶

۲۷

۲۸

۲۹

۳۰

۳۱

۳۲

۳۳

۳۴

۳۵

۳۶

۳۷

۳۸

۳۹

۴۰

۴۱

۴۲

۴۳

۴۴

۴۵

۴۶

۴۷

جو لوکاں سامنے نیکی کرے پچھوں کرن پائی
 روغن تے کر لاسن آکھن جو کھا لگا سا لوں
 تسیں بھی انیویں کرے آہے ظاہر چہ نکویاں
 جو سوہنے کپڑے پاکے کرے چاڈرتے ڈوڑائی
 جو دیون دکھ گواہنڈیاں تنہاں تھتے پیر نہ کوئی
 ابوہریریں مسلم دے وجہ پاک نبیؐ فرمے
 اول بڈھا زانی دوہا شاہ جو جھوٹھ لاکے
 جیہاں نال سنگیوں جہڑے جھوٹھ گواہیاں
 جو بیع شری کرینیاں پازی جھوٹھیاں قسا جان
 جو دنیا کارن نال کسید پیر مریدی کرے
 بھی جہڑا مرد جو چادر اپنی گٹیاں تھیں لٹکاوے
 جو جھپٹا مے حاکم اگے عاجز لوک مرے
 جو حاکم قاضی دھوھی لیکر ناحق فتوے دیندے
 جو پڑھ کے پھر قرآن وسائے تسدن اٹھیاں جھپو
 جو رٹیرے دوزخ دیوچہ ڈونگھیاں ٹبیاں لان
 پھر باہر آون ملک انہاں توں سروچہ بیچاں لان
 پھر اوہ اونویں غوطے لاون کئی ہزاراں سال
 جو کاڈر کر کے جھڑکے اٹھا کسے سوالی تائیں
 رتن بندیاں نوں سخت خواری دوزخ دیوچہ آوے
 دو جانا ناحق خون کرے جو دھتیاں تائیں مے
 عبداللہ بن عمر لیاوے پاک نبیؐ فرمایا
 یعنی جھوٹھ حدیث بنا کے مشرک دوا بھائی
 قرآن مجہدے معنی جو کوئی اپنے دلوں بنائے

باغ بہشت دکھال انہاں توں دوزخ سٹن بھائی
 حکم ہووے جو ایویں کرنا لائق اج تسالوں
 باطن دھچہ کرو بریاں نیتناں بریاں ہویاں
 گندرف دے اوہ جاکے ہینن چڑھاوے بھائی
 جو دین نبیؐ نوں ٹھٹھے کرے ملے جہنم ڈھوئی
 تن شخصیاں نوں روز قیامت بے مول بلاوے
 تریجا جہڑا جھکھا ہو کے چاڈ پھیر کھاوے
 تے ستر ہزار ملائک مارن چا پاک نال قہرے
 جو خوشیاں نالوں خوشی توڑن دوزخ دھکے کھاوے
 جو گدے وں پانی جو بون لوک پیاسے مرے
 ایسے کم عذاباں مے اللہ پاک بچاوے
 آتش سولی آپر سنگیوے جیہہ کٹائی جاوے
 تتیاں سیخاں آپر لیٹن رشوت بدلے پیندے
 پتھراں تھیں سر ٹکڑے ٹکڑے ایویں سدھر کوے
 سال ہزاراں سیٹھاں جاوے تھلا کوئی نہ پاوے
 جاوے سیٹھاں ڈھونڈھ لیاوے چوری سیاں کارن
 سپ ٹھوئیں کھاوے جہنماں لٹے نال کنگال
 سال برابر جھڑکن بدلے دوزخ لین ہزاراں
 اول جہڑا نال خدا دے ہو شر یک لیاوے
 نیجا زانی نال گواہنڈن کرے زناہ پیاسے
 جان کر لاسن میرے اُتے جس نے جھوٹھ الا یا
 حضرت کہا دوزخ وجہ اوس اپنی جگہ بنائی
 یا جو اپنا نسب پاوے وگدا دوزخ جاوے

قال اللہ قال والذین لا
 یؤمنون مع اللہ انما اعدوا
 لایقنلون النفس الی قوم اللہ
 الی اللہ والذین فیما اللہ
 قتلوا لہم اللہ و فیما اللہ
 یجارت نال اللہ لہ نہیں
 پورا ہے نہیں فیما اللہ
 اوس نفس نوں جو دوزخ
 اللہ قتلے جو دوزخ میں
 لے نہیں نہ کہ نال حق
 ہو کوئی کرے اودا
 نہ لگا لے گا ایہ کم یاد جا
 جاری اپنے دی دوزخ
 دن قیامت اس کے مذاب
 دوزخ قیامت لے لے پتھ
 دوزخ قیامت لے لے پتھ
 دوزخ قیامت لے لے پتھ

یا جھوٹا دعویٰ کر کے کوئی مال پر یا لیندا
 جس دی خونیمت الی یا متھے وٹ پیندا
 ایہ سارے شخص جہنم لائق پاک نبیؐ فرماو
 جو فحری شام نمازوں پچھتے بات کرن تھیں گے
 اللَّهُمَّ اجْعَلْ مِنَ التَّوَّابِ پاک نبیؐ فرمایا
 جو کوئی ایہ وظیفہ رکھے دوزخ مول نہ جاوے
 کہ مجاہد بعضے مومن جاں دوزخ دھیں
 مالک غصے ہو کر کسی ایہ کیوں سارین نہیں
 آتش میری ڈرے انہاں تھیں نیڑے مول نہ ڈھکے
 جو سورہ ملک خان ہمیشہ راتیں ٹھکے کنوا
 ستر ہزار فرشتہ منگے اسدے حق دہائیں
 فحری تائیں سب فرشتے ایویں کہندے رہندے
 جو حسم و خان ہمیشہ رات جمعہ دی پڑھدا
 شت حایماں بند کرین دوزخ دے درستے
 یا اللہ اس مینوں پڑھیا بخشیں اسدے تائیں
 ایویں برکت بسم اللہ تھیں ملن ہزار توالاں
 ہر اک حرف چھڑکے اسدن ہر اک لکھائی
 ساریاں بریاں عملاں کولوں کرو پڑھیں نہ جھوڑ
 ہن ایہ ویلا عمل کرن دا پھرایہ ہتھ نہ آناں
 جو کج سفر خرچ تڑھایتھوں اپنے پلے پایا

یا دیندا دکھ غلاماں تائیں اوہ بھی دوزخ ویندا
 جو مال زکوٰۃ نہ دیلے بھی جو دیندیاں زون مٹکیندا
 دوزخ کنوں بچاون والے اکوں مسئلہ آئے
 ایہ دعا پڑھے ست ماری سنوں گے نہ لگے
 یعنی دوزخ کولوں مینوں دینیں پناہ خدایا
 جیسے کہ سببوں جاوے تا اس گت مول جلاو
 اک انہاں سارے ناہیں صحیح سداوت ہن
 دوزخ کسی اللہ تھیں ایہ سنگدے نت پائیں
 تا مالک کے فرشتیاں تائیں کدھ دھوایہ اُکے
 اوہ بھی آتش دوزخ دے چھ مول نہ داخل ہوندا
 جو یارب اس بندے تائیں دوزخ وجہ نہ پائیں
 بھی جو پڑھدے بسم ہمیشہ جز تصورں لیندا
 اوہ بندہ بھی بخشیا جائد او دوزخ مول نہ مڑدا
 ہر حایم اک دروازے دوزخ دیا یاں گئے
 تے میرے نال ایمان لیا یا دوزخ سارین ناہیں
 حرف اتی بسم اللہ اندر اتی ملک باں
 شکر کروایہ نعمت سافوں رب عطا فرمائی
 ڈرو عذاب جہنم دے تھیں چنگے عمل کماؤ
 لڑکیوں جدایتھوں سبلی و ست پھیرا یاں
 اوہو کم آدے گاتیرے اکوں دیس پایا

۱۷
 دیکھو کہ وہ مال روایت
 حارث بن عساکر نے روایت کیا
 آج کل کوئی مال میرے
 پیغمبر علیہ السلام نے نہیں
 پس فرما جائز دوزخ مومنوں
 ہوں نماز پڑھ کر تھیں نہ
 کہہ لگے کہ اس کا مال روایت
 اللہ عزوجل سے اللہ عزوجل سے
 جاری ہے کہیں اول سے وہاں
 دیا و ستے ات کہتا
 خلاصی پاویں کہ تو اور شکر
 تھیں ۱۲
 دلپذیر

بیان فی صحیح شدت بقابل و اہل نار و غمناک شدن اہل النار و خود جنت جنت
 مسلم اتے بخاری اندر ایہ روایت آئی | حضرت ابن عمرؓ نے مالے ابو سعیدؓ بھائی

لاینبی کو اس ہمیشہ رور و حال و نجان دے
ناوہ غصہ کنناں ناوہ ہون خلاص و چارے
اگے کچھ مصنف عاجز کرے نصیحت بھائی

بھونکن ٹونکن کم انہاں جیوں بھوکاٹ رگنا
کوئی نہ سنسی نا کوئی دیسی دوزخ تھیں چھٹکاسے
دوزخ و احوال تمام ختم ہو یا اس عائی

تقریر مصنف تملہ نصائح عبرت آمیز

ایہ نازک بدن جہنم دے نہ بالن تیس بنائو
دنیا وچہ جو تاب شمس و اُمول نہ جھٹکن ہارے
دنیا اندر وچہ جہان دے قطر نہ اک سماوے
جو ایہ تھے عطر پھیل سنگینا چاہنڈا بن بہار
دنیاں تلے آون تھیں جو دکھ دی کمی دھاڑے
دنیا وچہ جو زہرہ موٹے ہرگز بھاؤن ناہیں
جو کچھ اندازیں مٹے ہوں سن سکست جھاڑا
رکھا گڈا کھادیاں جس تھیں پانی باجھنگھٹا
جہنماں گلاں نہیسا اندر تسبیح کدیں نہ پانی
جو کھانا ذرا محال ہوئے سول کھجے تھوہے
دنیا وچہ جو ہوں ہر دم خوش الحانوں تلے
جو سر ایہ تھے پیر نہ سہندے سکھیں عمر گزار
میلے کپڑے تھیں بھی جسنوں ورنہ لٹے
جو اک دھاڑے مرقی ٹریاں ہوں چھالے چھا
اک کنڈا جس پڑے کدہیں لوں کنڈا جان
جسری خاطر طرح طرح دے صابن رگڑ گھسا د

بھائیو دوزخی آتش تھیں اپنا آپ بچاؤ
صد افسوس جو آتش ساڑے ایہ ہونے خراسے
صد افسوس جو انہاں اکھیں وچ آتش دیے لاو
صد افسوس جو یہ نازک سنگھے گندہزارا
صد افسوس جو اس ججہ تائیں کل مخلوق تھائے
صد افسوس جو ایہ لب و لہن سر تے دھتی تائیں
صد افسوس جو ایہ دند و دھ کے ہوں ناگھٹا
صد افسوس جو تھوہری کنڈے پاس جھٹکن اس گھٹا
صد افسوس جو ایہ گل پاؤن طوق آئیدے بھائی
صد افسوس ضرع غلینوں نازک پیٹ بھڑو
صد افسوس جو ایہ کن پاؤن ہدیت ناک آٹھارے
صد افسوس جو انہاں سران چہ گزراں پتھران
صد افسوس جو ایہ تن نازک گندہ رن جامے پاو
صد افسوس جو اسنیں پیریں آتش جتیاں لے
صد افسوس جو اس چڑے نوں لٹھیں کھان
صد افسوس جو ایہ رنگ سوہنا آتش ساڑ بھلاو

آو غریز و اس دیہی نوں لائق اک نہ کرنا
رب تھیں ڈرنا اوڑک منرا اک دن لیکھا کرنا

بیان دخول اہل جنت بہزار ہائے جاہ و جلال و بشارت ہائے
راحت افزا و نازل شدن حکم جناب باری تعالیٰ ہر یکے بہ دخول
جنت و شکر یہ ایشان جناب حق سبحانہ و نہمانی اول ایشان

مینوں بھی مت جگہ اٹھائیں جتنے رب تعالیٰ
 نے ہمیں نال شفاعت نکلن کل اکٹھے ہوں
 سبھنا ندے پھر مجھے چمکن جوں چوچ دیوین
 صحیح سلامت جیسے سارے حسن گھاٹا بھجواوی
 گھن پوشا کاں نہایت نا کاں ہرنوں آ رہناؤں
 غلاموں پیچھے پہن پوشا کاں لیر انگ گاندے
 نعل جواہر میرے پتے گنگناں اوپر چڑھے
 اک اک نانک موتی جیڑا قیمت لکھ مٹاں
 ختم نبیاں اُسے اُپر ہوا سوار سدھا ہے
 بھی اصحابے ولی تمامی صاحب نیک عقیدے
 تے زناں تمامی ہودیاں اندر مٹوں پڑھن سکرم
 مشک معطر جوڑے بیڑے چھن چھن کر دے
 کئی ہزار سرے تے پیچھی بولن خوش منقاراں
 ایوں کرسی عرش خوشی تھیں جان صدقے واری
 اگے پیچھے بھہ قطاراں چلن سو منیاں جاں
 شوکت شانناں دھول دھاماں شکر ات بھارے
 ایویں درجبت نو تائیں پہنچن چائیں جائیں
 اکھ سلام انہاں تے تائیں ادب سب لیاؤں
 پڑھ اسم اللہ داخل کرسی اُمت اپنی تائیں

پڑھ بسم اللہ شروع کر اس میں ذکر بہشتی
 حمد مومن لنگہ ہر اطلول سلسلے و چہ میدان کھلوسن
 جیہڑے دفرخ و چول نکلیں نہادوں نہر جیالوں
 انھاں کا ناؤ پلاہنت داہرگز کوئی نہر ہوسی
 استقبال کرن دی خاطر خوراں غلامان
 گمنے رنگارنگ عجائب ہوسن پاس اٹھاندے
 سونا بھڑل جھڑل کرواہر اک مومن پاپے
 محلے رنگ برنگی جنتی عقلوں باہر گلاں
 رفعت دا ایک تخت عجائب حضرت کارن آوے
 سول پیغمبر جتنے چلن گرد نبی دے
 مومن سبھ براقاں تے لشکر بادشاہ
 اپنے اپنے خاوند کچھ جاوون کر کے پردے
 کئی نقیب عیسیٰ رانی جتیں پیش سواراں
 حمد شکر تسبیح رانی کہن ملائک سارے
 لٹک لٹک کے جاوون خوشیوں صاحب جلال
 پتھرے شکلان کڈھن جیونکر سوچ لٹکاں کر
 کہن مبارک با و فرشتے ہر اک مومن تائیں
 اکوں استقبال کرن لوں ہووے فرشتے آوون
 جنت اور وازہ کھولے پاک محمد سائیں

[illegible]

ہر مومن نفل و کھو و کھرے پاس میں ہر کاری

آپ انہما کے کبھی مہوسی ایہ عبارت پیاری

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ هَذَا كِتَابٌ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ

يَوْمَ أَنْ فُلَانُ ابْنُ فُلَانٍ لِيَدْخُلَ مَنْزِلَهُ فِي الْجَنَّةِ

یعنی شخص فلا نے کارن خاص اجازت ہوئی

جنت میں چہ داخل ہو و انہوں ہٹانہ کوئی

آپو اپنیاں چھیاں لے کے وطن بہشتیں ساز

۱۸۷۵ء میں فرشتے آگے گئے کہ سلام پیارے

سَلَامٌ عَلَيْكَ طِبُّنَا مِنْ رَوْحِ خُشْيِ تَسَاوُفِ تَابِ

اپنیاں نیکال کماں بے لمبیاں چنگیاں جائیں

کیتا قشش خداوند باری مانول عیش سادین

ایہ جگہ ملک ہمیشہ نساؤ کوئی کدھیں نہیں

مومن کن کر راضی ہوں کہیں شکی

پہنچ گئے مقصود اپنے فوجیوں کو خوشحال کر

زبان بی صفت شدی بر آن خدا را

شکر افروز اجیں یہ سائلوں جیت راہ و طعمے

شکرت اللہ ہے جس کے سائل پہ سچے شکر ہے

شارعہ و جس مسائل اندا جنت و

شیرالد و اجن اساتے حم و جاسے سمارے

تلاوت اللہ و احسن ایہ جستے دھور عل پیارے

شد الله و اسن سناون جسیان پکیان جایی

ایہ مقام ہلیتہ کارن لونی رکائے ناہیں
 اکہ شرمہہ سخیہ اٹا اکہ وکیا

ساری عمر اس سالوں ایسے دلہنہ مویں سے
نیکو ایشیا کے ہر ایک سیکھنے والے غمگیناں

شکریہ ادا کرنا اور حق تعالیٰ سے دعا ہے کہ

سید الدوا اندوین بیسے حسین مرید را
شکایت احسان را در رضا و عبادت

شکرت اللہ و اس کے فیوض و انوار و فیوض و انوار

سہارا خراک بہشتیہ انہی تمام مہم

حسب محکمہ نہ کہ کٹر اسیر ترمیم اٹھائی

پہلی ایچہ کوڑک ہت پیاس بی بی ہری

تو یہ بھی حصار اور اس میں حکماء و ارباب

حمہ تکمندے دنیا لڑ گئے سنے نہا جانے

حضرت کسا و حشمتا الیوم سمیع کھانہ

گدگد، وڑعاوان، سارے حمو آواں، گدگد

چهارم شتار، فکر نه که فی ناز حمت بهمای

ٹھہا کوئی نہ رہی اوتھے ہر دم غمِ پیشِ جوانی

وہ کہے تو اس نے کہا کہ میں نے اسے دیکھا ہے۔

تعریفِ بنائے بہشت و بنائے و بہا کلامِ باجنت مثراتِ لد اخوش باضمہ از ہر قسم

جنت دی تعریف عجائب پاک نبیؐ فرمائی

سات چاندی اک اٹ سونا خوبی خدائی

ڈاڈی خالص ستوری دا گارا وچہ لکایا

مٹی بدلے گلیاں اندر کیسے رہ چھایا

[illegible]

۱۲۔ دلپذیر بھیری

شور و زق بہشتاں گارن میوے رنگ برنگے
 وٹھیاں سبھ برابر جاپن کھاویاں کھو کھی
 فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ خورائے فرماوے
 وَفَاكِهَةٍ مِّمَّا يَتَخَوَّنُ اوه کل میوے من بھٹا
 نال کباب شراب عجائب جام مراحیاں بھریاں
 کھانے کھانے رجن ناہیں ہوں ہضم شتابی
 بول بلند نہ ہوسی اوتھے ٹھک نہ سٹنی پوسی
 طرح طرح دے پھرن جنات ترتر مرغ بیڑے
 کھا کھا میوے جدوں بستی منہ اوتے کرسن
 اوہا پنکھی بچھ شتابی آوے وہناں گے
 وڈالذیذ کباب انہاں اسب لونک دھوک
 سو جنیاں کھانا اوتھے اک اک بندہ کھاو
 وجہ گلزاراں پھل ہزاراں بوٹے رنگ رنگانے
 نال تجل کھڑے چوہیرے تختے رنگ رنگید
 جیکر پھل اکٹھے کچن روئے زمین دی سار
 اکتسفت جو چہ انہانے نہ کراون والی
 گل عباسی گل داؤدی گل زرگس گل لالہ
 گل روپیل اتے گل سوسن گل مرداگل سلے
 سدا گلاب بھی سدا نہ رہند اسدی کیا وائی
 آپر دختاں پنکھی بولن خوش آواز ہزاراں
 ہند قمری باغاں اندر سیر کرن من بھانے
 چمنان اندر پھرن چمنے چڑیاں بھر مٹ لے
 ڈاڈیاں سوہنیاں گوہریاں چھاواں ٹھنڈیاں بھاتیں

جے سو صفت بیان کراں میں پھر بھی کرسن چکے
 ہر میوے وچ لذت و کھری اللہ مالک کھلی
 یعنی ہر قسماں دے میوے جو چاہے سو کھاوے
 بھی دو وقتاں ہی روٹی آوے دن پونے کھا
 چاندی دیاں طباقاں اندر چٹنیاں سسے بھریاں
 آون خوب کھا رہا نہانے خوش بودار گل لابی
 جتنا کھانا کھاسن اتنا ہضم ڈکاروں ہوسی
 ماس جہنم کھاون لائق پنکھی جنگ چڑیاں
 طرقت پھیر وگن جس دے کھاون نے چت دھن
 برتن دے وچ پایا ہو یا خوب مصالحے لگے
 پھر ویکھن تاوا ہا پنکھی او سے جاگہ ہووے
 بھی سو جینے دازور اکی نوں رب عطا فرماوے
 پھل انہانے ہر دم تانے کدی نہ اوہ کراوندے
 چٹے کالے سوسن آوے سوہے ساوے پیلے
 نال انہانے اکے رے کیڑا صفت چٹا رے
 ساری دنیا اندر ایسی ہک نہ بٹھے ڈالی
 گل خطمی گل خیراتی گل زنبق صد متوالا
 پھل گلاب تے موتیا چنیا یہ سب کون چکے
 پھل ہشتی سب بھیں اعلیٰ خوشبودار کائی
 پھلاں اتے چہ چھ لانی بھیل والیاں ڈاراں
 کوئل مور چکور پیلیے ذکر الہی گاندے
 گلی گلی وچ سندرشکلاں گوراں منگل گائے
 رکھاں مہیٹھ تمامی نہراں چٹن جا بجائیں

۱۰
 ہر جانی مالک ہر جانچون
 بھی آپاں اپنے بھوس
 قسم کہ کیندرین ۱۲
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

بھر بھر کا سے ہر ہر پاسے اہل ایمان ٹھہریں
 يُغْفِرُ وَنَهَا تَغْفِيْرًا اُوہ ہر دم لہراں مارے
 مَاءٌ مُّسْكُوْبٌ ہک پانی اچی تھماؤں گردا
 بھی زنجبیل ہشتاں نہ چشمہ رب بنا بیا
 وَتُسْقَوْنَ فِيْهَا كَأْسًا كَانَ رِزْقًا لِّرَّجُلَيْنِ
 زنجبیل جو خوشبو اسدی و دکتوری نالوں
 بڑی مقوی باہرے کارن دیوے جوش نہ یاد
 کھولے ہاؤں کار لیا وے مضم کر کل کھانے
 بھی سلسبیل او سے نول کھن بعض کتابا نو
 سلسلہ وار چلے اوہ سوہنا پاتی جھال نہ جھلدا
 خاص عرشے میٹھوں اسد چشمہ جاری ہوندا
 عدنوں حل کے کل ہشتیں جاوے اسد نامے
 لذت داندا نہ کوئی جو پسیندا سو پاندا
 بھی چشمہ تسنیم جو اچا چلدا اوچہ ہو ایں
 وچہ معاملہ اوہ تسنیم شراب ایسی ہک بھائی
 بعضے اکھن نہر ایسی اوہ اچھی اچھی چلے
 بھانڈیاں وچہ پلٹوے جا کے آپے بھر بھر دیے
 ایہ افضل بہت شراب عجیبہ کل شراباں نالوں
 یعنی بہت مقرب ہے پیون خاص پیالے
 جیونکر دنیا اندر پیون شربت عرق ملا کے
 ہک ہور رقیق شراب عجائب الہا خاص نروں
 اوہ مختوم جو اپرا سکر لگی ہر لہری
 کستوری دی مہر ہو دیگی کاسیاں اُپراری

عاماں ملے ملاوٹ والا خاصاں خاص پیون
 گھر و گھر مل وہ چمک لیجاوے مومن بد پیارے
 وچہ ہشتاں ملیا اُس نے جنت دا چو گردا
 اسدے وچوں پین پیالے جیوں شرفر مایا
 بھی رب فرماے عِنْدًا فِيْهَا اُسْمَةُ سُلَيْمٰتٍ
 نامے گرم خاصیت اسوچہ قوت حد کمالوں
 بھی ہو شراب ملاوے اسوچہ بعضے پیون وہ
 اسیر اصلی لذت اسدی اشر مالک جانے
 بعضے اکھن عرش تمول وہ وکھراں نکالے
 کہے مجی بد پاتی اس دا بہت تر کھا چلدا
 پھر وچہ بہشت عدن دُسر پانی جا کے پوندا
 بھی کافور ملاوے اسوچہ زنجبیل بھی نامے
 کہے زجاج جو پیون لگیاں جلدی میٹھاں جاندا
 اوہ بھی وچہ ملا کے دیون خاصاں لوکاں تائیں
 وانگ فواریاں پڑوں برسے قدرت نال خدائی
 وچہ گراں دجاوے آپے جس پاسے کوئی گھلے
 ٹھیر و بچے جد بھانڈے دے وچہ پانی ہو نہ میوے
 پاس منہ جنہاں تائیں ملیا قرب کمالوں
 پانی وچہ ملا کے پین عام بہشتاں والے
 ایو پس وہ بھی پین اتھے پانی دیوہ پیارے
 يُسْقَوْنَ مِنْ رَّحِيْقٍ جِو نکرا یا حکم حضوروں
 اوہ پیون والے باجوں آگے ہرگز کسے نہ لاسی
 تحفہ کر کے یاراں کارن بھیجی اللہ باری

یعنی پالے جاوے گئے
 اس سے پیالے سے جو کلوں
 اس کی سوتیلی جنت ہے
 اس کے تمام کھا جاتا ہے
 اس کے شاہ عبدالقدوس
 سلسبیل
 صاحب
 یسقون من رقیق مختوم خاص
 سکر دینی راگ فطانت
 اللہ فزون مزاجہ تسنیم
 عینا شرب با القبول فرما
 اللہ تعالیٰ نے پالے جاوے
 شراب خاص ہر گز ہوئے
 تعین جو صدی استوری
 دی جس طرح ہونڈی چہر
 موسم دی اوپر تلالے
 اس طرح اوہ ہر کسی ستوری
 دی پس چلے جنت
 کر کے ملاوٹ اسدی
 ہے شراب تسنیم جو چشمہ
 وچہ پیارے

خَتَامُهُ مُسْكٌ تَحْسِبُ بَعْضُهُ يَهْ مُرَادِ لِبَاوَن
 ہک ہو شراب طہور سدیجے بہت پاکیزہ بھائی
 اوہ اندر تائیں صاف کریندا ریح نوں پاک کیندا
 شوق محبت اللہ والی قوت پیدا کر دا
 وقت لقا الی دے اوہ ہر مومن نوں دھویے
 دانگ پھلاں دہولا ہو پنتیاں بن نامی
 کہے مقابل پانی دا اوہ چشمہ آب بنایا
 جو پاک رمی پیوے اس تھیں اندر صاف کئے
 ہک ہو شراب جو غلیہ اندر پیر پیران فرماے
 بھادیں جتنا کھا بدابو فے کر دا ہضم شابی
 کچھ سونے کچھ چاندی تیں وہ بتن جنت لے
 کس کس کرے حوصاں اُتے آجھوے نورانی
 ساری رات نہاندی لشکاں تکدے مول کھنڈ

جو پیون کچھ کسنوری دے جڈے اس تھیں آون
 وَتَقْفُو دَرْهُمُ شَرَابًا طَهُورًا ویکھو آیت آئی
 کل نقالت بوجھ اندرے بدنوں دُور کڈھیندا
 ظاہر باطن کرے نورانی نوں نوں دھیندا
 کھانا ہضم کرے کچھ لائے جو کوئی اسنوں پیوے
 نوں نوں دھوں نکلیں جڈے خوش بودار گرامی
 جنت دے دروازے اُتے نام طہور رکھایا
 کینہ حسد دُور ت اُسکے دل تھیں دُور ہٹاے
 نام ہاق سدیجے اس دہنتیاں کچھ لگاے
 تے سوہنے عجب کار لیاے خوش بودار گلانی
 کونے کونے جام کٹوے کئی گلاس پیاے
 چمک نہاندی ویکھ ستاے جان کرن قربانی
 شبشیا ندی جھلکار عجائب دینہ چن دیکھ سکے

بیان لباسِ بہشت و فرش و زیورات اہل بہشت و بیان حسن و جمال و
 خوش نہانی و خوش الحانی اہل جنت و اوصاف متفکر!

کپڑے سبھ بہشتاں والے سچے لب بنائے
 اوہ کارگراں نہ سینے ہرگز کہے اُنے نہ کہتے
 ہر ہر قدم موافق ہوسن نہ لے نہ چھوٹے
 موٹیاں تھیں اوہ بستر کس فرش فروش چھایا
 اوہ بھی بنے بنائے نکلیں ڈاڈے نرم غالیچے
 خاطر خواہ تسمیٰ چیزاں خوب منقش سبھے
 تے گل مار یک پوشا کاں نکلیں جنت دی گلزاروں

ریشم اطلس زر رفتی دے قدرت نال اپائے
 اوہ کھلاں وچوں کھڑکے نکلیں سامے پیلے تے
 بعضے بہت باریک نہایت بعضے ہوسن موٹے
 اوہ کھیمیاں دیاں دختاں وچوں کھڑکے باہر آیاں
 نقش نگار ہر طرح دے صفت الہی کیجے
 جے ساری دنیا داخل دیتے ہک قابض نہ لےجے
 جیونکر غنچہ کھڑیاں کلیاں نکلیاں وچکاروں

ہوئی فرمایا اللہ تعالیٰ
 وطلعت علیہم یامین من فضة
 واکواب کائنات وازیر واوراد
 من فضة قادر وعاقل واوراد
 یعنی اودھرتے قادریں
 اور ان کے بارگاہ چاندی
 کے اور ایک خوبصورت
 پیشکش کی گئی تھی
 جس سے جاننے کے اندازہ کیا
 گیا ہے ان کا اندازہ کرنا
 خود بخود

ابویں جدوں شگفتہ ہوس چل بہشتاں والے
 کرتے چوغے قبا سلواں نکلن بنیاں تنیاں
 ایسے اوہ باریک نہایت کیا تعریف کچھوے
 سندس اتے استبرق اللہ رکھے نام انہاندے
 دنیا وچہ نشیل انہاندی کتھوں ملن ہاری
 پنجے وقت پوشاکاں نوٹیاں ہون نمازیاں تیں
 پہن پوشاکاں نال خوشی دے ہون دن سوائے
 مڑاں نوں بھی زیور گھنے مسن ورت پونے
 زینت نہیب امیراں والا بیٹھے تخت سہائے
 وَيُطَوَّقُ عَلَيْهِمْ وَلَدَانِ اُوہ لڑکے خدائے
 بدھے ہتھ کھلوتے غلماں خدمت چہ ہر ویلے
 زینیں پلنگ حریری بستر لشم بھرے سرانے
 سٹھ گز اُچا قد بہشتیاں حضرت آدم والا
 حضرت ہنر یوسف والاں گوں جس ہمیشہ تازہ
 عمر جو حضرت عیسیٰ والی پوری تیسری سالان
 حضرت پاک محمد والی بولن عربی بولی
 یعنی نال لہام ہمیشہ ہر کوئی ذکر کما دے
 ہرم وقت صبح دانوری دہپے چھان نہ کوئی
 دینہہ تے رات اندانے سیتی ہر کوئی معلم کردا
 راتاں دے اندازے تے ہک پرہ ڈایا جافے
 غائط بول نہ حاجت انہاں سینڈھ کھنگار نہ کوئی
 داڑھی مجھ نہ ٹھول کسیدی چہرہ ساد مرادا
 سارا جہ صاف بلوروں وال نہ ہوسی کافی

طرح طرح دے نکلن چوں قیمت دار دوشائے
 آپے لگ حضور آون کھنڈیاں پیرتیاں
 ستر تہ اکٹھے کریتے تاں بھی بدن دیوے
 کدیں پرانے ہون ناہیں نامیلے کرماندے
 ستر تیاں نال نہ ملے ایہ مکمل اک تاری
 رنگ برنگی تحفے ہر دم بھیجے اللہ سائیں
 اگلیاں سب پوشاکاں چھین نویاں بہنچائے
 گنگناں پر جڑائے ہوئے لعل جو اہر پئے
 اگے پچھ نوکر چاکر پھر دے کر دے چائے
 موتیاں وانگوں پھرن چمکدے سوہنی صورتاں
 تے خوراں اپنے ہاں مطابق میل الہی میلے
 وچہ مقابل بیٹھیاں خوراں ناز کرن من بھانے
 تے قدان اُنے موٹے ہوسن رنگ عجیب لا
 سوہنا وانگ اودنی دے ہر اک دا آوازہ
 ہرم جوش جوانی والا قوت عقل کمالاں
 دم دم ذکر الہی اندروں نکلے ہوئی ہوئی
 جیونکر سادہ تکلف باجھوں دنیا اندر آئے
 کل روشنائی وچہ بہشتاں نور عرش تھیں ہوئی
 رات انہیری ہوسی ناہیں اُتم وقت فخر دا
 پنج سو سال گذشتہ ہوئے تاک ات ہا دے
 میلاد بدن نہ ہوسی آدے مڑھکے تھیں خوشبوئی
 رخسارے چمکائے مارن برسے نور زیادہ
 ابرو وشرکاں زلفاں باجھوں سبھ صفائی ہوئی

۱۰
 قال اللہ تعالیٰ من فضیلتی
 و طوار اسرار من فضیلتی
 ہوسی پوشاکاں کی کڑے
 تھیں باریک زینت ہر اک
 تھیں اور ان کو پینے باور
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

نہیں دروگھ آزار نہ کوئی نابد ہنسی ہوئی !
 جو چاہوں سو کھاؤں پیوں کوئی نہ ٹھاکے ہوئے
 بھی سبز زمرہ گھوڑے ڈھیون تیزی حد نہ کاٹی
 کرن سواری اونہاں پر سیر کرن جہاں
 وانگے سائیاں نکلیں گھراں تھیں چلنے لگے
 باغیں جاؤں عیش اڑاؤں دل مل یار پیارے
 طرح طرح دے آگ تماشے دیکھیں دل پرچاؤں
 جنت چہ اجاڑ نہ ہرگز ہر جاگہ آبادی
 جو وجہ بہشتاں جائے کسی اونے موت تائیں
 بعضے میوے ایڈے ہوں جاں اوہ چیرے کوئی
 حضرت کیا جاں کوئی بندہ کھیتی کرنی چاہے
 یارب بخش اجازت مینوں کھیتی بیجاں کوئی
 اکھیر یارب حرص نہ کوئی مینوں تندہ رجایا
 حکم ہو کہ اوہ کھیتی نیچے شوق دے والا ہے
 اگے اگے لگا دیا جائے پھول جمہدی آوے
 وانگ پہاڑاں سے لگن او سے ساعی چاہے
 وجہ شکوۃ بریدہ پاسول یہ روایت آئی
 جو وجہ بہشتاں یابی اللہ کرسن لوک سواری
 تا سرخ یاقوتی گھوڑا او تھے لمسی تیرے تائیں
 دُوبے کھچیا اٹھ بھی ہوں تا حضرت فرماوے
 جسے جنت چہ کوئی پتر چاہے فوراً حمل ہو جائے
 او سے گھڑی جوان ہو جائے پودہ مال کھوڑ
 ابو ہریرہ یوں کرے روایت مسلم نے بخاری

حسد عداوت بغض تکبر رب لاں تھیں ہوسی
 خاطر سیر کرن دی لمسن سرخ یاقوتی گھوڑے
 بھی رفر فکے اک سخت عجب تھیں چہ ہوائی
 اوہ ہک پل اندر مومن نوں سیال کو ہال پڑاؤں
 گھوڑے صاف اچھے ہیں ذرا سوار نہ دے
 کئی شراب کباب بہشتی کھاؤں پیوں سارے
 ہو سوار جہاں دل چاہے گھر اپنے نوں آؤں
 رونق نعمت بلغ بہاراں گھر گھر دے دھشتادی
 دنیا تھیں دہ چند زیادہ بہت کشادہ جائیں
 سو مہنی عورت نکلتے پتھر بھی پچھری ہوئی
 وجہ بہشت سوال کرے کسی اللہ دی درگا ہے
 رکھے جو ابھی تیری حرص نہ مٹھی ہوئی
 ایہ کھیتی بیچن دایں صرف خیال اٹھایا
 بن کے پل فرشتے آؤں سونے داہل دایے
 ہک پل اندر سر پہچے دُوبہ دُوبہ دھیر لگاوے
 حکم کرے اب اے بنی آدم تیری حرص نہ جاوے
 کس جنے نے پاک نبی تھیں ایہ گل پھٹی بھائی
 حضرت کیا جیکر تینوں جنت بخشیا باری
 جس پاسے تندہ خواہش کیتی اڈسی گھن او دایں
 جو کچھ چاہے سو کچھ پائے کی نہ او تھے آوے
 اکس گھڑی وجہ عالمہ ہو کے سوہنا بیٹا چاہے
 جیہڑی چیز منگے کوئی او تھے اوہ حاصل ہووے
 حضرت پاک نبی منسربا کیا اللہ باری !

ابو ہریرہ رضی اللہ عنہ
 دیکھئے ای طرح
 جو وجہ بہشتی
 بیان کی گئی ہے
 میں نے ۱۲
 وجہ حدیث ابو ہریرہ
 اس طرح آیا ہے
 المؤمن اذا رقی لولہ
 فقل لولہ حدیثی
 سافہ ۱۲
 ابی ہریرہ قال قال
 رسول اللہ قال من
 قل لولہ حدیثی لولہ
 الصالحین قال میں نے
 دیکھئے ای طرح
 دیکھئے ای طرح

میں نیکیاں بندیاں پنیاں گارنہ اوہ چیزیں
نہ کتنا دیکھ گزرا ہرگز اسدا کدی آوازہ
جیکر جا ہو پڑھ لو دیکھو ایہ آیت قرآنوں
فَلَا تَعْمَلْ نَفْسًا مَّا أَحْبَبَتْ جَوَکھ اسان چھپایا
ربن علم پسن بر فقیرانہ کرتوں کلبایاں

جو اکھیں نال نہ ڈھکی کسے اندر نماں ساری
بندیاں کو اوہ چیت نہ چلتے واہ والعمت تازہ
سورۃ سجدہ اندر جو نکر حکم ہو یا رحم انوں
کوئی نفس نہ جانے اس نوں نام نشان نہ پایا
آپے اسدن دیکھیاں جاسن جسدن بکھایاں

بیانِ صفت جمالِ باکمالِ حُوراءِ زیوراتِ کیفیتِ جماعِ اہلِ جنتِ بیان
غلمانِ ولدانِ خادمانِ اہلِ جنتِ بیانِ طوبیٰ و کمالاتِ اہلِ جنتِ بیان
خوش الحانِ اہلِ جنتِ !!!

حُوراءِ شکلِ عجائبِ ہوسن صفت نہ کیتی جاوے
نور کنوں اوہ پیدا ہو یاں سوہنیاں تھ حسابوں
یعنی ہر گندوں بکیتا پاک نہاندے تائیں
سینڈھ کھنگھار منی تھک غلط بولوں بکھایاں
حُوراءِ مَقْصُودَاتِ رہندیاں سترن چہ ہمیشہ
اپنے خاوند باجھوں دہناں ہو نہ ڈھکا کوئی
اہلِ میانناں کارن اسد رکھیاں اوہ چھپا کے
حُوراءِ جو گوری عورت موٹیاں اکھیں والی
بہت سیاہی بہت سفیدی اکھ اسد بوجہ ہو کہ
قاصراتِ الطَّرَفِ ہمیشہ رکھن نظر بٹھا ہاں
نخرہ ناز نہاندے چہا ہو کہ نہ آوے
ہس ہس کے دل کدھ لیجاوٹیاں جاو گزراں
سوہنے بدن لطیفِ عجب پٹے چاندی جیمہ
خصماں نال برابر عمروں قد نہاندے پورے

کون نہاندی صفت سناوے جنتہاں صفتا کو
آذواجِ مَطْفُورۃِ ایہ بلیا لقب جنابوں
دُنیا والی میل غلاظت کوئی انہا نوچہ ناپیں
حیض نفاس یا دن کو لوں اسد پاک بنایاں
ہرمز اپنا روپ سچاوں ایہو انہاں دا پیشہ !
ہمت نہ لایا کسے نہاندوں خبرت کر انوں ہوئی
کرن نکاح انہاں دے تائیں لوک ہشتیں جا کے
کل عالم وچہ سے جیمہ شکل نہ ہووے عالی
گور رنگ اجیہا اس تے نظر نہ ٹھہر کھلوے
نین انہاندے سترن والے تھن نہیں اتا ہاں
گل کرے تانا زکھاوے خاوندے دل بھاو
مٹھے سخن کرن جس دیکھ شربتوں کی کرناں
ستر بگل مارن تاں بھی جُستہ دسد اسچہ
ہکو جیدے ہان تمامی نکھر روشن پُر نورے

۱۰
حور مقصودات
فی النجیم

۲۰
الحرم المقربون
فیہم والجان

۳۰
حور مقصودات
وہو سکن کمال
الدور اکمل

۴۰
حور مقصودات
فیہم خیرات
لغنی

۵۰
حور مقصودات
آن کے ہر جی
عوتین غصوت

۶۰
حور مقصودات
در ازیم شاہ
عبدالقادیر صاحب

سُونی صورت سُونی سیرت جھلیب حسن جہالوں
 سوہنے ہوٹھ نہایت پتہ چوچو پوندی لالی!
 دور خالصے نور ستارے تازے پھل گلابے
 شرکاں تیر کھلونیاں کس کے بھواں سیاہ کماناں
 متھا بدر منیریں سوہنا سخن جھلیبا جاوے
 بشیر ناگ نہایت کالے گیسو کڈلاں والے
 اچھے پتلے نک انہانکے ڈاڈے ستھ تیروں
 غنچے نالوں نازک واتی چشمہ آب حیاقی
 ٹھوڈی تھیں شرمندہ ہوئے سید بیت سچا
 سر سرپا نہاں اتاک کے ہو حیران کھلوتا
 سینے صاف بلوروں کھر کے تخت فرخ بنائے
 یا اوہ نویں شگوفے چمنوں شہ پاک کھائے
 یا اوہ بھرے شراب محبت دوشیشہ نورانی
 کاتہ رت پرانہاں کا یہ دو نقش ٹکائے
 نازک شکم حریریں پتلا کاغذ تھیں سیاہے
 لک لطیف باریک عجائب مٹھی پوچھ آوے
 بالیاں گول لطافت بھریاں نازک دست چناروں
 انگلیاں چہ گنڈھ نہ کوئی حدوں ودھ صفائی
 چھلیاں تھیں وہ پُر پُر ہویاں کولیاں پٹنائے
 پتیاں دی تعریف عجائب چاندی تھیں دھڑپیاں
 نازک پیر گلابوں دونوں دھرتی دھری نہ جاوے
 ہک ہک یوتھیں پیریں گنہہ عجب سہانے
 لنگن نے چھلنگن چڑیاں ساری بانہہ کافی

خبر کٹ جھٹا انہانکے سوہنے خلق کمالوں!
 دند چٹے میرے میاں کنیاں کھیاں پالوپالی
 زگس نوں قربان کر نیرے گوہرے نیش تابی
 ہیبت تھیں چھپتا چاند جلدی دیکھ ہال نہاں
 زلفاں پیچ پائے نگہ اتے دیکھ سنبل شرماوے
 بیٹھے حلقہ مار کٹاں تے بندر پائے رکھو اے
 تلواراں میاں دھاراں کچیاں قدرت رت قہر یوں
 شیریں سخن زبان رسیلی جھید سولاک بناتی
 گردن دیکھ صراحی عاجز دس دس دس دس یارا
 سرے اوپر تاج جڑا دلہاں نال پرتا
 دو دو کلمہ پوش شہزادے اوپر چاہر بہائے
 کالے بھو اتہانکے اتے بیٹھے دور رکھو اے
 اوہ دو کلس جو نوکاں والے دو پیرے رمانی!
 جو کوئی وصل اساد اچا ہے طاعت بہت کمائے
 ناف عجائب وچلا منکا لچکے تے دل کھائے
 پچھلاں نالوں ہولا جھٹہ رنگ عجیب ہائے
 سرسین پٹ عجائب کومے رشیم دے انباروں
 لمبیاں تے باریک ملائم نرمائی زیبائی
 رتے لال عناباں نالوں ہرے انگشتاں والے
 صاف بلوروں چمک چو نکر لہ کر دیاں کھیاں
 لنگ چلندی نال خراں ٹھم ٹھم قدم ٹکاؤں
 گل وجہ ہار حمیلاں موتی لعل جواسر دانے
 جھانجراں دچھنکار پیراں دچھنچھن لائی

قال الله تعالیٰ جھلیباں کالے
 عریاں تالیاں صاحب الیمین
 تو تمہیں کتنا اسرار دینا
 توراں دل کتوریاں ہو
 جھلیباں برادران الیمین
 واسطہ اصحاب الیمین
 ۱۲
 اس طرح سے
 مزارے میں نہاراں دلوان
 اطلعت فی الارض اربعین
 جگر ورتاں پشت دیاں
 تھیں غلام ہوئے طرفین
 دی البتہ دینی کرسا اوہ
 درمیان آسمان آتے
 وہ آسمان زمیناں
 فوجیہ وہ زمیناں
 عورت دی جو ادرارہ
 ہے بہتر ہے اس دنیا
 اسے اس یوم تھیں ہوچو
 دنیا دے ۱۲
 دینا بچھری

ہنگامیوں خورشید فلک نہ اٹھے پڑ سہاڑے
 پچھے مڑا بیدگتاں دچہ کچھ سو ہے کچھ ساوے
 پیراں دچہ پا پوٹش ستمبری لعل نال جڑاؤ
 زیور لے لباس حسن دیاں کی میں کرانائیں
 جے پاک خدمتگار انہاں دئی اس جگے آئے
 جو کچھ رب نبی فرمایا اس دے اُپر چلنا
 ایہ کچھ قیمت حُوراں سندی جہل یہ قیمت تاری
 ایساں صفتاں والی عورت جے سنجھیں آئے
 جہل یہ قیمت پلے بدھی سچ انہاندی مانے
 حُوراں دے جو عاشق اونہاں کل حُجال دساک
 سُن سُن صفتاں مائل ہوون ہکناں نیند بھلائی
 ہکناں طمع حُوراں دے کچھ بکھیں پیٹ سکاے
 کوڑی لذت دنیا والی ہرگز انہاں نہ چسکھی
 کرناں طمع بہشتاں سدا منع نہیں یہ بھائی
 یَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا اَوَّلُ یہ تھیں ڈرنا
 جو خالی طمع بہشتاں رکھے رب تھیں محل نہ ڈرنا
 تے تقییاں نوں دئیسی اللہ دچہ بہشتاں جائیں
 تے دو دو عورتاں اپنی جنسوں چڑیاں بیکو کاراں
 بھی حُوراں نال کریں صحبت لوک بہشتاں والے
 جاں جاں تائیں خواہش ہو سی تاں کر دے ہن
 شہوت انداز نہ کوئی باہر حد شماراں
 یعنی نال کمال خوشی دے صحبت کیتی جاوے
 قوت باہ امساکنے باوہ ہر مومن دے تائیں

نک نہ چہ لونگ بلال جنہاں تھیں جن پیاں تھیں
 مشرق مغرب تیک جنہاں اکندہ تھیں نہ آوے
 موتی ہکٹ بے اجیہا جے جگ چڑھے ڈھنڈاؤ
 جھمرل جھمرل کردا سونا سر تے پیراں تائیں
 ساری خلقت اس دے کچھ لڑ لڑ کے مر جاوے
 کل حرام منہاں ہی جیہڑی سدا انہاں تھیں ٹلنا
 اوہاں انہاں اخاوند بھسی نال بے دی یاری
 ایہ سستا بُج دہا جو بھائیو دیلا مت دہا دے
 تے خالی ہتھ گئے جو ایتھوں دس پئے نہانے
 راہ اللہ دچہ سیس کٹاؤن کئی طمع دماے
 ساری رات اکھیں تھیں کڈھن دچہ عادت بھائی
 رکھ رکھ روئے عُمر اں ساری ریدے نام وکائے
 اس حقیقی لذت کارن آس ہمیشہ رکھی
 عشق محبت حُوراں دچہ کرنی نیک کئی
 اس تھیں کچھ منع نہ کوئی طمع بہشتاں کرنا
 پھوکاں بشنی حُوراں دا اوہ کدیں دیدار نہ کرنا
 ستر و ہتھ سدا حُوراں ملن ہر اک تائیں
 تے لونڈیاں لونڈے کئی ہزاراں مومن خدمتگاراں
 سو جنیاں دی قوت اللہ ہک مومن دچہ ڈلے
 اننی لذت حاصل ہو سی جتنی ائے تھے چاہسن !
 وچھا وچھا حضرت کہیا لکھیا دچہ اخباراں
 دم دم شوق زیادہ شہوت جوش غروش دہا دے
 مڑ مڑ کرن جماع بہشتی سُستی ہو سی تائیں

۱۵۹
 دچہ شکوہ صلیب دیات
 احمد زلی سید تھیں راجو
 تحقیق مرد و عورت
 عکس کرسی اولیٰ ستر
 اسے اس تھیں جو پیراں
 آو کی ہک عورت دیست
 اس مردے پیراں کھیا اوہ
 مرد نہ پنا جو جگہ لے اس
 عورت دے جو بہشت
 ہو کی شہوت تھیں لے تحقیق
 اونے موتی اس عورت دارون
 سر دے مشرق سے غروب
 تاہیں سلام آوہ عورت
 اوپر سکر پیراں جواب دیو
 سلام دلے کچھ بکھیا
 تو کون میں اوہ عورت تھی
 میں مڑیاں اوہ جوتھیں
 وعدہ کیا اللہ انشاؤن فیہا
 لیٹا نہ پائے دیکھا دیس
 عورت دے کدے مر تے ہوئی
 اوپر اس عورت دے تاج
 نورانی سدا روشن کردیاں
 نور مشرق انور تھیں ۱۱
 جی طرح آہیہ دچہ حیات
 اوسے دے کھل جان
 ہر مومن

صلیب دے شہوت لک مرد دے انہاں بہشتاں تھیں مومن دے عورتاں دے دچہ شکوہ صلیب دے نال ولایت قرمذی دے اوسے تھیں مردی ہے جو فرمایا حضرت دے دے دے
 بہشتی نوں بھی ہزار خادم تے بہتر عورتاں ہوسن ۱۲

جسویلے پھر بس کر لیں مہنی نہ خارج تھیوے
 اک سوہنی چیز معنبر جیسی بدلوں باہر آوے
 ابن عباس کہے ہک مومن اتنی قوت پاسی
 ہو ر روایت پاک نبی تھیں کیتی راوی پکتے
 ابوسعید جو حدیسی کہند پاک نبی فرماون
 عورتاں اونویں بکراں ہوسن بکرن ہرگز جاوے
 آنکارا عورتاں آنکارا سدا کنوارا انہاں دا
 خون نہ نکالے رد نہ پہنچے وقت جماع پیکارے
 آنکارا سہ جمع تربی یعنی ہوسن ہانی
 خصماں آپس سچ نہ ہون سدا پیار و دلون
 دنیا دیاں زنانیاں وانگوں حسد نہ کرسن فرہ
 ہن بھی اپنیاں خصماں کارن جہراں کن ہاں
 نت ستاندا پھر انہاں دادم دم شوق اکاندا
 دور کرے سب پردہ آگوں دیکھن سپر کرندے
 بچے خاوند اپنے لوں کوئی عورت دنیا و چہ نہ جانے
 ہوش کرسن مست اسنے تائیں دکھ پہنچا دیں کوئی
 بے قدران چہ عاجز ہو کسرت مصیبت خدا
 جیہڑیاں عورتاں پیش بلوغوں دنیا و چہ جلاون
 یا جیہڑیاں بہتے خصم ہنڈا کے دنیا اندر مرسن
 یعنی جیہڑاں چنگا جاتا اس نوں چن کے لکسن!
 خادم بھی زن قسماں ہوسن جنت کے وچ بھائی
 جو وچ درگاہ انہاں دکارن آون جاون والے
 بھی خدمت چہ سولال بڈیاں جاون گھن سنیہ

نا نزال ہوئے اسویلے لذت ڈھی اٹھیوے
 بستر تے کستوری وانگوں خوشبوئی دھم جلاوے
 وقت صبح دے سو عورت دی جلجت اوہ مٹاسی
 جو جنت وچہ جملے کرن تھیں ہرگز بدن نہ تھکے
 کر کر صحت جنت والے جدوں فراغت پاون
 بھی وقت جماع کرندے عورت رد نہ کوئی پائے
 جاں توڑن بکر انہاں اخاوند پھر ثابت ہو جاندا
 جدوں دخول کرن تا بکروں لذت ٹھٹھاں پکے
 قدر برابر سہ برابر شکل اکوسن بھاسنی
 بھادیں جبنیاں حوراں دے سنگ شربت عیش کھن
 بلکہ سوکناں نال محبت رکھن اوہ مقسمرہ
 یاربایاں خاوند ساٹھے میل اساوے تائیں
 توڑے دنیا و چہ سانوں مکھ دکھال انہاں دا
 اکھن کدن سانوں آکے یہ سوہنے گل لیندے
 حوراں اکھن اس سوہنے دالوں کی قدر کھپانے
 کوئی دن امہمان چار اکیوں ناراض کیتوئی
 کول ساڈے آیا تال یہ یکھیں خوشیاں کروا
 یا جیہڑیاں مرن کنواریاں ایسے غفر مولیٰ ہاون
 ایہ ساریاں اپنی مرضی موجب اتھے خاوند کرسن
 نئے خصماں دیاں پو اپنے خصماں دیوں دوسن
 پہلا قسم فرشتے نوری خاص دیکل خدائی
 عرضاں وچ سناون والے حکم لیاون والے
 قسم دوجا غلمان منور سگوں حوراں جیہے

عن احمد بن ابی قحطافہ
 قوی امرۃ زہد جانی الدینا
 الا قالت زہد عنی الخوارج
 ابو عبدک اللہ نہ خاں
 یغادرک فہین یثک ان
 یومزداد واد الزدی ۱۱
 خیالی نہ ہنیں معاہدے
 کئی عورت م دیکھندی
 دھونڈا لے دینے نوں
 عورت وچیں لکھدی
 اسوں ہال کس تھوں
 اللہ تعالیٰ کس تھوں
 مہمان ہے جو عیادت
 تینوں چھوٹے مٹائی
 روایت کیا اس نوں زہدی
 اسے اس باجے لے لکھیا
 زہدی نے یہ حدیث عربیہ
 ۱۱- دیلیور

کو سہمیش نہاندی سہنیاں شکلاں ملے
 ترسیا قسم جو چھوٹے لڑکے اہل کفر دے موئے
 کبھی عرض جناب لاہوں پاک محمد آسی
 وحدانیت تیری اونہاں منی روز میثاقوں
 پی دنا قبول نہاندی حسد دم رب بنایا
 بھی راگ سرور بہشتاں ندر ہوس رنگ برنگے
 اوہ وڈا عظیم درخت بہشتی سب درختاں نالوں
 سونے دے سبھ پتر اسد آپ خدا اوہ لائیا
 پہنچان سمجھایا اس نول آپ خداوند سائیں
 رنگ برنگی زبور دیوے عجیب پوشا کیں
 جوئے اس تھیں منگے کوئی جلدی حاضر کردا
 جے گھوڑا اٹھ منگے کوئی اس تھیں دیند کدشتانی
 پیرے پچھڑے باہر آون سن سامان رکاباں
 ابور ہر یوں سیاہ اسدا اتنا دور دیوے
 تے کر کے قسم خداوند والی حضرت کعبہ بناو
 اتنی مدت ہے بھجاندا وچے بڑھا تھوے
 کہ عیدہ طوبے نول بچہ عدن دکلایا
 بر جنت چھپی اسدی ہر اک شاخ نورانی
 باہجہ سیاہی ہر رنگ اس دکنراں چھپیاو
 پاک جو سبیل تے دوجا جو چشمہ کافوری
 پتر اسدا ایدے چوڑے پاک نبی فرمائے
 بیٹھا اک اک ملک نورانی اہر ہر پتر دے
 جے کرونیہ اندر آوے طوبی واک پتا

جیو نکر مرارید چکدے یوں پھرن دوالے
 نال شفاعت حضرت می اوہ خادم امت ہوئے
 امت میری دیکھ سائے خادم کریں الہی
 نالے پیش بلوغت موئے تارک کفر نفاقوں
 جیو نکر باب شفاعت دوجہ پچھے انگھ سدا یا
 اک طوبی رکھ جو جنت اندر راگ سنائے چنگے
 گھر گھر وچہ سپار اس قدرت رب کمالوں
 عقلوں داد و تی رب سنوں روح اولیہ چھپایا
 جوئے چاہن ہشتی تھیں یوں دہشتاں تائیں
 گھریاں جیڑے لگن اس تے میوے لذت نالوں
 اوہ گلاں سمجھیں بل بہشتاں تابعدار مردا
 زمین نگام ہمار کچا وہ جیوں لشکاں ہمتانی
 ہو ہزاراں چیزاں تھنے دیوے باہجہ حساباں
 سو برسوں کوئی چیلے تا بھی نہایت ختم نہ تھیں
 جے مرجوان چڑھے ڈاچی تے ڈاہدی تیر بھجاو
 مرے نچے تاں مڈھ اسدنوں کدی بھی نہ پڑیے
 تے ختم نہیاں دگر وچوں سدا مڈھ جسم یا
 سائے میوے کلن اس تھیں حکمت نال بانی
 بیجاں سدیاں مچوں اللہ نہراں دوجا دیوے
 ایہ دونوں جڑو اسدی تھیں کلن قدرت خفوی
 اک اک پتر اسدے اوپر وڈی جماعت آوے
 وچہ تسبیحاں شاعل ہندے ذکر الہی کرے
 سارے عالم نور اسے تھیں ہر جاوے رنگ پتا

دکن الی مرتبہ نال
 سولی اوتھہ سہمیش
 شہزادان سالار اب فی ظاہر
 اسد ام لا قیوم و ہر
 غنہ العوۃ حرا و طاعت
 دکن متفق علیہ واد
 ابور ہر یوں نہیں جوفرا
 لکھن جو بہشت دے
 دکن سہمیش وچہ
 چھپ سائے اس
 قطع دکن واک
 لکھن وچہ بہشت دے
 نول دکن بہشت دے
 جگہ بہشت دے
 چھپ سائے اس
 اکھن دیکھ سائے
 دکن بہشت دے

سدا سانوں عیشاں خوشیاں کدی نہ مٹدیں
 سدا سانوں حُسنِ نگید اکدی زوال نہ پائے
 سدا ساڈے محلِ چہائے سدا ساڈیاں جالیں
 سدا ساڈے ناز لڈ کے سدا سین و شیراں
 سدا ساڈے چوڑے پیر سدا سنگار ساڈے
 سدا ساڈے کھانے پانے سدا پیار ساڈے
 سدا ساڈیاں ٹہلاں لے خد منگار ساڈے
 سدا سانوں غم نہ کوئی دُکھ فرار ساڈے
 ایویں اپنا حُسنِ شمعِ رُل مل حوراں گاؤں !
 سُن سُن اہل بہشتاں تائیں حالت و جدوں او
 ترجیح جو درگاہی بندے خاص خدا سے پیارے
 جیو نہ غنیمت دے دیکھ لکھیا حضرت شاہ جیلانی نہ
 جیویں اوہ خوش آوازوں صفتِ شاپکا سے
 بھی بھدروانے جنت و اِنال خوشی کھلجوں
 جتنے باغ بہشتاں اندر چاندی سونے والے
 برکاتِ شاخِ سرورِ دیکھائے بالسمی و انگول کو
 خوش آواز درختاںِ الاہاں حوراں کن پاون
 پنکھی و کھ سرورِ الاون نال زبانِ پیاری
 جو انہاں ساریاں لگاں اہن تیس جواب پارد
 نیکاں بندیاں میریاں تائیں اگ سناوسا
 پھر ایویں کرن فرشتے سارے موجبِ حکمِ ربانی
 اوہ خوش آواز انہاں لے رُل مل ہک آوازہ بھیکو
 پھر حکم ہوو داؤد بنی کول عرشہ دے آوے

سدا جوانی جو بن ساڈا کدی نہ آوے پیری
 سدا سہاگ ساڈا قائم کدی نہ ٹپے آپس
 سدا ساڈیاں دھواں دہاں ہنا سدا ایجا
 سدا ساڈی مجلسِ نازی سدا وصالِ عزیزاں
 سدا ساڈیاں چشمیں اگے دلبر پارا ساڈے
 سدا اشگوں فے چھوڑن لے باغِ بہار ساڈے
 سدا ساڈے ٹہلن کارن سبہ زار ساڈے
 سدا جنابوں لکھے مولا بخت بیدار ساڈے
 بھی حمد نثارِ تعریفاں ربی نال وارِ سہاؤں
 ہر نگہی آواز انہاں دُسن کے ہوش ٹھلاوے
 وقت دیدارِ جمالِ الہی صفتاں گاون ساے
 جو اسرافیل فرشتہ گاسی تسبیحاں سبحانی
 پتر رکھ بہشتاں والے کھڑ جاون گے ساے
 بھی رنگارنگ آواز نکال حالتِ مچھوڑن
 بوٹا بوٹا طرح طرح دی خوش آواز نکالے
 پتر پتر دھند کھائے اچھے راگ سناوے
 اوسے ویلے بے خود ہو کے دلکش نغمہ گاون
 تا پھر سب فرشتیاں تائیں حکم کرے ربی باری
 یعنی نال نہاندے لکے دھواؤ لے اُسارو
 دُنیا وچہ شیطانی راگوں جھپڑے ہے کنائے
 عجب جواب لاؤں راگاں نال آواز روحانی
 ڈاڈا رنگ لگائے سوہنا کیا تعریف کچھو
 حمد نثارِ تعریفِ الہی نال آواز بھلاوے

۱۰
 پانچو حدیثیں آہے
 اہل جنت سرور کے سنے
 کی غنیمت کرے آوازوں کو حکم
 ہووگا کہ وہ دفعوں کی آوازوں
 کو چھوڑ دے کی ہیں آئے
 پس باویں آوازوں کو لاویں
 اس طور سے کہ اس میں سے
 عود آوازیں نکالے کی نکلیں
 کی اور دفعوں کو حکم ہووگا
 کہ سب فرشتوں نے
 دنیا میں آگِ خضر سے پیر
 کیلے ان کو گاسا و سب
 عود آوازیں اچھوڑن سے جان
 اشرافِ جنان الہاں اقدس
 کی نکلیں آواز فرشتے بھی خوش
 کی جانی سے تسبیح و تہلیل کیلے
 ۱۲
 عجب چنانچہ عالمِ ربی
 زوارِ اصول اپنی کتاب میں
 جو دینی اشعار سے روایت
 کرتے ہیں اور وہ حضرت
 خیرا اپنے جولوکی دنیا و جہنم
 سے نکال کر آگے نہیں
 کی جاہشت میں نہیں

اوہ ایسی سوہنی صفت ہے دی گاہے کر خوشنودی
ہر بندے نوں لذت اس نہیں ہوئے نوں سوائی
دنیا وچ کھی داؤئے دی و دھسی خوش الحانی
جو سنی نس حالت ہوئی تہیجاں تقدیر

کل راگاں نوں زینت بخشے آوازہ داؤری
کل راگاں تے غالب آئے راگ انہاں بھائی
جنت چہ بھی کوئی نہ ہوئی ہرگز اس دانی
لکھ انعام ملن درگاہوں رب یاں بخشاں

بیانِ مکانات و منازل کو شکہار و محلائے جنت و ذکرِ اعمال موجبِ آنہا

رنگ محل بہشتاں والے رچہ شمارہ آون
کئی چپاے دھول رنگے باٹھکاں بارہ دریہاں
اک مکان ہوئی ہوسن لیکن وجہ ہو ایس
بنِ نجیراں لیکن اللہ قدرت نال سوائے
سبز زمرد تھیں پاک ہوسن اک ہوسن یا قوتی
جو اندر وار کھلوئے بندہ باہر نس دینوئے
اک اک محل جو گوہر کوں سٹھ کوہ اچا بھائی
یا راں کھچیا کس نوں مسن یا حضرت اوہ جائیں
حضرت کہا کفر شرک نہیں جو ناب ہو مرے
مسکیناں محتاجاں کھجھیاں دیہن طعام نگار
راتیں ٹھکے پڑھن نہجہ کر دے شب بیداری
سلام علیکم اکھن افق نا واقف دے تائیں
جتنے حکم خدا فرمایا خیرین مال انھائیں
پاک ہو محل بہشتاں اندر پاک نبی فرمایا
اس نے اندر ستر جوہلی ستر خیا قوتوں پائی
سبز زمرد تھیں اوہ کوٹھے اندر پاک اپاے
پھر ستر ستر فرش چھایاں انہاں تختاں اتے

گنبد برنج سر ایس بھوسہر عجوبہ سہا دن
فلے کوٹ جوہلیاں کوٹھیاں سننے دنی بھر
خالص موتیاں تھیں اوہ پیدا کیتے اللہ سائیں
تلویاں نوں وہ نظری آون جیوں آسمانی تاکر
اک بلور وں کیتے اللہ ٹکڑے کل ثبوتی
تے باہر کھلیاں حال اندر دایہ معلوم کچھوئے
سٹھ کوہ چوڑا سٹھ کوہ لماں خوبی حد نہ کافی
نبیاں ایماں نوں وہ مسن یا شہداں تائیں
پیغمبر نوں سچ کر مسن تا بعد از امر دے
مٹھا بولن خدانت اندر کھن خلق کمالاں
دکھاں اندر صبر کریندے تھیں عمر گذاری
حبِ خداوت کھن جگہ چہ کارن اللہ سائیں
ایہاں صفتاں والے مومن پاؤنگے اوہ جائیں
خالص موتی لاکے اس نوں اللہ پاک بنایا
تے ہر ہر وجہ جوہلی آوں ستر کوٹھا بھائی
تے ستر ستر تخت شہانے ہر کوٹھے وجہ دایے
ہر ستر تخت تے ستر جامے نال جواہر گئے

سُرخ یا قوتوں میں اُنہا تنوں جنت چہ چہا
خلوت کارن مکان علیحدہ اللہ پاک اُسے

ہر اک سجدے بدلے اللہ دہ سے نیکی تائے
تے وجہ میداناں میں جا کے پہلی ساتھی سا

در بیان طبقات بہشت بہشتِ مہیاں سمائی ایشاں موجب اختلافِ وایات
درجا اُنہا و سہیاں موجب بلند می رجات و بیانِ جافظ کلام اللہ و بیانِ سما حسی معانی

جنتِ دگڑھ طبقہ ایہن پاک نبی فرما دے
تہجا دارِ سلام تے جو تھا دارِ الخلد کچھ پانی
ستواں جنتِ عدن کچھانی جو ہی سہ نصیب عالی
اٹھویں چہ نہ تے کوئی کچھ خبر یقینوں
اوہ طبقہ خاص ایہی اس اندر لائے سب حضورا
بھی کل ذخیرہ نعمتاں والا اس چہ بڑکائی
بعضے لوک کثیف بتاؤں اس جنتِ داناواں
اوہناں ٹہیاں تے چڑھ کے بہن مومن بھائی
سبھناں تے سرنگھ بھروں تا پھر نورِ چمکے
بعضے مقعد صدق بتاؤں نام اٹھویں دا آیا
جنتِ ماویٰ ادے طبقہ ساریاں طبقیانِ نالوں
بعضے او می پہلا طبقہ دارِ الخلد بتاؤں
دوجا دارِ مقام ایہی جو خالص سونیوں بنیاں
ترجیا دارِ سلام جو بنیاں سُرخ یا قوتوں بھائی
چو تھا سبز زمرہ دگڑھوں جس نول خلد سہ نیکے
پنجواں خالص مونیوں تھیں جو دارِ قرار دے
چھویں دارِ نعیم ایہی جو لعل تھیں سب کیتا
ستویں فہمی پیدائش نور و ولومی جنوں کہندے

پہلا جنتِ ماویٰ دوجا دارِ مقام سدا دے
پنجواں دارِ نعیم تے چھویں سب فردوس نورانی
ایہ ست جنتِ تے سنے کارن کیتے اللہ والی
ابن عباس کہیا جو اسدا نام ہے علیینوں
خاص سچائی ذاتی والا ہو سی او تھ ظہور ا
بھی دفتر اہل بہشتاں والا اسے چہ کھایا
کستوری والے ٹہے اس چو چیاں اچیاں تھیاں
وقت لقار پھراوہ کستوری اڈسی نال ہوائی
حسب مراتب ہر اک مومن نور الہی تھکے
فی مقعد صدق عندہ لیک جیول اللہ فرمایا
اعلیٰ عدن بسایا اللہ یا فردوس کمالوں
خالص چاندی دا اوہ طبقہ عام بندہ جادوں
اسکرا تدرجا کے ڈیرا کرنا شا کر جنیاں
اُس طبقہ چہ کرن سکونت صابر مردِ خدائی
زاہد غازی تارک دنیا اس طبقہ چہ ویندے
عالم حافظ صالح بندے اسوچہ بے سدا دے
اسوچہ بن مؤذن بھی جنہاں جام شہادت پیتا
خالص بندہ ولی خدا دے اس طبقہ چہ رہندے

قال اللہ تعالیٰ ان المقین
فی جنتہ من فی مقعد صدق
عندہ لیک مقعد صدق
کاروں ہوں دیو جاناں
اسے ہزاروں دیو جاناں
پہلی دس دیو جاناں
سے مقام دس بادشاہ وانا
فی مقعد صدق عندہ لیک
دارِ نعیم تے چھویں
تہجا دارِ سلام تے
چو تھا سبز زمرہ دگڑھوں
پنجواں خالص مونیوں
ستویں فہمی پیدائش
نور و ولومی جنوں
کہندے

اٹھواں جنت سب تھیں اعلیٰ ہر فردوس معلیٰ
حضرت کہیا جہاں اللہ نول تیس سوال الا
ہر طبقے وچے سو سو درجہ پاک نبی فرمایا
سارے درجے ہر جگہ تھیں چڑھنے بھائی
بھی طبقے سارے تلے اُتے بات ترتیب ٹکائے
جیوں باغ دے طبقے ہوں بیٹھ آناں معمولی
بیٹھ لیا ننوں تلے طبقے تاریاں اُنک دیوں
ساریاں طبقیاں اُپر ہے فردوس معلیٰ آیا
گویا سمناں طبقیاں اُتے ایہی عرش ربان
جتنے حرف کلام اللہ دے بھی آیات قرآنی
جو ہر تھیں اُچا درجہ اس دانام و سید آیا
نور کنوں ہر کرسی اس وچہ ڈی مغز ٹھہن
کل اُمت نونال شفاعت دے آپ دیواون
سنت پاک نبی دی جنہاں نیا وچہ چھوئی
جو کرن جہاں خدا دے اہ وچہ نال کفار اُس دے
جیہڑے مومن وُوروں اُکے طلب جملعت آون
ایہ عمل تمام دہاون دے وچہ حدیثاں آیا
عبداللہ بن عمر بتا دے پاک نبی فرماوے
حکم کرے پڑھ واضح کرے جیوں نیا وچہ پڑھا
ہر درجہ خاص ایہی جو اس وچہ ہر بندے
رب احکم و سارن ناہیں اس تھیں رنج ہوندے
ہو راہی اک درجہ ہونے رما یا نبی سہاے
ہر جو بہت غریب ہیا راوڈیاں ٹہراں والا

کل نبیاں تے اصحاباں نول سو وچہ بھیجے اللہ
تاوچہ فردوس مقام اپنے دا کر و سوال لاہوں
دھرت آسماناں جتنا پیڑا ہر درجے وچہ آیا
جیوں جیوں اتے درجے تیوں تیوں نعمت رسولی
چھت نہ پاون ہر درجے تے باغاں وچہ بنائے
اٹھ بہشت ٹکائے ایویں کر کے حکمت پوری
اُپر کناریاں آسماناں تے تارے جویں کھيون
بھی فردوسوں اُپر اللہ اپنا عرش بنایا
بھی ہر درجہ چھوٹا موٹا اس دے بیٹھ سماناں
اتنے درجے جنت اندر حکمت نال ربا نے
ختم نبیاں کارن اس نول اللہ پاک بنایا
وانگ زبراں با تو قیراں حضرت اُس تے بہن
جیوں جیوں صالح بندہ تیوں تیوں درجے دہاون
بہت بلند انہاں دے درجے ہر بندہ تھوڑی
جو وچہ سیالے سدریاں اندر چنگا وضو کر دے
جو اک نماز گزار دوجی دانکر دے وچہ پاون
بھی کر کے یاد کلام اللہ نول جس نے عمل کیا
حافظ تائیں اُنکے درجے اللہ پاک چڑھاوے
اوہ سوہنا کر کے پڑھا پڑھا جاسی اُپر چڑھا
جو دنیا اندر ہر قسماں دیاں دکھ یا زائیں سہندے
بھائیوں لکھ تکلیف جھاگن تو جیڈن نہیں بھوندے
تن شخصیاں نول اس دے وچہ اللہ پاک اتارے
حق بیگانہ چھوڑے ناہیں تقوے والا چالا

۱۰
یعنی عبادۃ ابن صامت
قال قال رسول اللہ
الجنة باثني وربع مائين كل
درجہ سمناں فی السار
الارض والفردوس اعلیٰ
درجہ ۱۲
بن عمر قال قال رسول اللہ
يقال حافظ القرآن اقل
وافضل من كذا كذا
فی الدنيا فان منكر غنہ
آخرا لا تقدر ان تسمع
سبح عبد اللہ بن عمر
فرما یا پیڑا ہر درجے
واسطے حافظ قرآن مجید
پڑھنے اُنکے اور باتے سونا
میں وچہ دنیا سے پس ہر
گھر کے لئے نزدیک آیت
آخری دے جو طبقہ میں
نول اس نول ۱۲
مولوی محمد رفیع بیچری
علی غنہ

دو جہاں لوں ساکن گھنٹھوں چپک چپاؤے
 تزیینا جو سلطانِ وقتِ عادل کرے من بھانا
 بھی فرمایا اعلیٰ درجہ اس بندے نوں ٹھہروے
 جو ناں سفارشِ مسکیناں کی جگہ چمک کر اڑے
 جو کرن تو گلِ شہر اُتے غیراں اس ہسٹاون
 دُنیا اندر جتنی کوئی لذت عیش بند اڑے!
 جس بندہ یہ نام نہ توڑے بے یاد چکائے
 اللہ جو کامل قدرت والا قائم سدا سائیں
 رحمن جو مومنوں کا فرار اُتے اس جگہ حمت کرے
 مَلِک جو ہر دشاہِ الہی دو جگہ اوہ سائیں
 سلام جو آپ سلامت کھدا خلقِ سلام تے
 مُہِیْمِین شاہداتے محافظ کرے امانت داری
 جبار جو وڈا زور آور ناں تے ترپیاں کسے پیویری
 نابودوں جو بود کریندا خالقِ تابیں آیا
 مَصْوَصورتِ شکلِ مناسب کی خلقت نوں دیندا
 قہار کرے معنی ہر اک اُتے غالب وہ ایہائی
 ذَرّاق جو روزی بخشش والا کلِ خلقت کے تابیں
 عَلِیم جو ظاہر باطن چھیڑاں ہر شے جانے بھائی
 باسطِ رزق فراخ کریندا بدنیں روح کھلاے
 رافع نیچاں اویچ کریندا اُچے دے دیندا
 سَمِیعُ دے معنی سُننے والا ہر آواز تے تابیں
 حکم جو فیصلہ کرینو الا عدل جو وڈا نیائیں
 جَبّو جو واقف سمجھ بھیناں دا کلی خبر کھیندا

اپنے توڑے نال کسی ساکاں ساکن بناوے
 حضرت کیا اونہاں ترپیاں س نبی وچ بھانا
 جس تے ظلم کرے کوئی ظالم ہونے قابو پیوے
 آپ کرے تانتھوں بہتر اُچے دے پاوے
 بھی جیڑے لوک کریندے نقوی اوہ بھی دے پاوے
 اتنا قدر ہشتاں اندر اوہ درجہ گھٹ پاوے
 یا مہنی دلوں نہانے سجھے گدا جنت بھائے
 باہجہ خدا یہ مہور کسے نوں سدا ناجائز ناہیں
 رحیم جو بخشے مومناتل میں وز قیامت فردا
 قُدّوس جو عیبوں نقصانوں پاکی ہواستائیں
 مُؤْمِن اہل ایمان تھیں جو ہول قیامت تالے
 عَزِیز جو وڈیاں عزتوں والا غالب اللہ باری
 مُتَکَبِّر جو بھاری اس دی عظمت شان بلندی
 باری دُٹھے باجھ نوہ سب کچھ اوس بنایا
 خُفّاء گناہ بندہ باندے بخشے عیب تمام کھیندا
 وَهَّاب جو مفتی دیوے بھتا بدلہ لوے نہ کاٹی
 فَتّاح جو روزی رحمت کولوں کھولن والا سائیں
 قَابِض کل ارواح تے روزی اسدے قبضے آئی
 خَافِض مغرواں دے تابیں نیواں کر کے مارے
 مُعِزّ جو عزت دیندا اتے مُدِن دُلیل کریندا
 بَصِیر جو ہر شے دیکھن والا ذرہ ذرہ سائیں
 یَطِیف جو مہر کریندا جمائے ہر باریکی تابیں
 حَلِیم جو وڈے سہارے والا جلدی نہ پکڑیندا

سلا
 قیامت کی آواز ہے جو ہر کوئی
 نہیں روایت ہے کہ حضرت
 نے فرمایا اللہ تعالیٰ نے
 اسماء بنت ابی بکر سے
 دفنِ اچھے سے نماز پڑھا
 نمازوں کا نام میں ایک کم ہو
 کوئی ان کو یاد کرے یا خدا سے
 شمار کرے یا ان کے معنی
 پیغمبر اور اس کے معنی
 جنت میں ہوا ہے کہ وہ
 جنت میں ہوا ہے کہ وہ
 کا وڈا زور آور ناں تے
 کا بادل دے شائق ۱۶۲
 والا خالقِ کائنات و قدرت
 والا ۱۶۳ مولیٰ دلپذیر
 پھر دے۔

عظیم ہو وڈی بزرگی اُس دی باہر ہم خیالوں
 شکوہ جو اسد شکر کماون قدروں نہاں سہلے
 حقیقت جو وہ حفاظت کھدا کل خلقت سے تائیں
 حسبت جو سارے عالم نوں اوہ بکو کافی آیا
 کریم جو صاحبِ شمش اتے تیب جو رکھا ہوا
 واسع رحم بے وکٹ لاجیوں چاہے کر سکے
 وڈوڈ جو نیکو کاراں دا اوہ ہے محبوب پیارا
 باعث جو قبراں تھیں عمر و یوم الحشر ٹھامے
 حق جو اسوچ جھوٹ نہ کوئی سچا ذات صفائوں
 قوی جو وڈیاں قوتاں والا صاحبِ نتواناں
 حمید جو ہر کم سوہنے کر واکل عالم صفتاں
 مبدئی بے مانند عالم دے ظاہر کرنے والا
 مخی اتے مبدیت جو زندہ کر دالتے مرینا
 واحد نہ محتاج کیدا مریکد بزرگی والا
 صمد جو بے نیاز الہی دائم اوس سرمدی
 مقدر جو تقدیم دہستہ یعنی کرے گا لال
 اول پہلا اس تھیں پہلے کوئی چیز نہ ہوئی
 ظاہر یعنی قدرت اسدی بھ کھلی دسیاے
 والی یعنی مالک جو سرکار حکومت والا
 برتر جو اپنیاں بندیاں تے اوہ مہر دے بھائی
 منتقم جو ہر کاراں نوں ایسی خوب سزائیں
 رؤف جو وڈیاں مہراں والا صاحبِ شفقت عالی
 ذوالجلال واکریم جو صاحبِ جاہ جلالوں

ستار جو ہرے پدے کچے اپنے فضل کمالوں
 علی کدو جو عجب تھیں اچا سمجھ تھیں وڈا نالے
 مقبوت جو ہر نوں قوت دینا قدرت والا تیں
 جبین جو وڈیاں شانناں والا اسد عالی پایا
 یحییٰ جو کرے قبول عابین حاجت پوری کر دے
 حکیم جو حکمت سیٹی سب کم کر داپکے
 یحییٰ جو ذاتوں بزرگ وڈ نیکی کرنے ہارا
 شہید جو اس تھیں کچھ نہ اعلیٰ شہر حاضر پاوے
 وکیل جو ہر کم کرین رافعا من مخلوقاں
 منین ولی نہ ٹھکن والا مددگار حسباناں
 مخفی ہر شے عالم سکد جو ہر نوں گھیر پاوے
 معین جو سردیاں و ز قیامت زندہ کرے تعالیٰ
 قیوم جو دائم قائم حتیٰ جو سدا حیات غینا
 واحد جس امور نہ کوئی اکو رب تعالیٰ
 قادر مقتدر با قدرت عزت اسدی بھائی
 مؤخر جو چکر چاہتے اوہ دیسے ڈال پھپھا ہاں
 اخبر کل تھیں کچھ ہسی جسدی احمد نہ کوئی
 باطن اسدی کمنہ واکوئی ہرگز راز نہ پاوے
 مددگار جو درجہ اسد بہت بلند کمالا
 بھی نیکو کار ثواب جو توبہ من بخشے بریائی
 عفو جو وگنہاراں تائیں کرے معاف خطاں
 مالک الملک کرے جو چاہے جگ سارے والی
 کل اگر ہم بزرگیاں سنوں لائق شان کمالوں

۱۴
 اپنے تئیں کاغذ و سیاہی
 سوزت کا عجب اسد
 بعضاں کا کلام کار
 ساز و ساز و قلم

مُقَسِّطُ عَدَلِ کماون والا خوب نصاف کے
غَنّی نہ اس نوں لوڑ کسیدی کچھ پرواہ نہ دھردا
مَارِغِ مَنعِ کُرنے یا یوں صَدّ جو ضرر پہنچا ندا
مُنَوَّرِ روشن کرنے والا خود بھی روشن بھائی
ہادی مطلب تے رے جاوے نیگمِ یق دسائے
بَاقِی اُس بقا دوامی نیت موجود تعالے
رَشِید جو چنگا لہ و کھائے سدِ اچنگیاں کلاں
ابیر کچھ نامِ بڑنوے حضرت پاک نبی فرمائے

جَاکِج کرے اکٹھی خلقت اندر حشر دھاڑے
مُغْنِی یعنی جس نوں چاہے غنی الہی کروا
نَافِعُ نفع پہنچا دے اسنوں جو اسدے درجاند
بھی وشن کرے ایمان اسد اچس حد اسدی پائی
بَدِیْع جو آپ نظیر نہ رکھدا اوپری صنم نکالے
وَارِثِ کل عالم تھیں کچھ تاقم رہنے والا
صَبْرُ سہارے والا جلدی پکڑے نہ بدکاراں
جَنّتِ می خوشخبری اس نوں جو ابیداد پاکرے

باجتہ انہاں تھیں ہو رہی کتنے ایہں اسمِ خدائی
پر حصنِ حصین دُناں وایت یہ بڑنوے بھائی

بیانِ ابوابِ ثمانیہ جنت و اعمالِ موجبہ فتحِ ہمدِ ابوابِ مسائل متفرقہ

راوی کہند اہر جنت دے اٹھ در ایہں بھائی
بابِ الصّوموں لنگھن جا کے وزہ دار جو سارے
جو جو عمل کما تے کسے اوسے در تھیں آون
پاکِ من ابو بکر نے کچھیا پاکِ نبی تھیں بھائی
ہے اُمید اس اُسے تائیں پاکِ نبی فرماون
قرطبی آکھے ہر در وازیوں غرت کان سد دیے
ہکس وایت اندر آیا جس بہوں عمل کما دے
وضو بعد شہادت کلمہ جو کوئی نیت لاوے
جو فرض نماز تے فرضی دے فرض کوۃ نہ چھو
اٹھ در وازے جنت والے اسنوں بھی کھجاون
جو جھکے تائیں روٹی دیے تے تائیں پانی

بابِ صلاوتوں لنگھن جنہاں خوب نماز گھو کاٹی
بابِ الصدقوں لنگھن جیہڑے صدقہ دیوں ہار
اپنے اپنے دروازے تھیں سب بولائے جاون
ہر دروازے تھیں بھی بندہ سدیا جاسی کاٹی
تسیں انہاں تھیں ہو سو جیہڑے تھیں سد جاون
جو سب طرفاں تھیں سدیاں ہو یاں عزدونی تھیں
جیہڑے اعلیٰ زیادہ اس دے اس تھیں سدیا جاون
اٹھے در کھل جاون اسنوں جتھیں چاہے جاوے
سب کبیریاں کولوں بچے کرے صغیر نوٹے
بھی جس مومن دے نیا بالغ چھوٹی عمر سد جاون
جو کرے نہ ناہ نہ خصم اپنے دی فرماں دار زانی

یعنی نفل کے نام بہتار
اس واسطے کہ صفات
الہی کی حد نہیں سوائے ان
تفاوتے نفل کے قرآن اور
پیام میں اسما الہی ثابت
نہیں ہیں۔ قرآن و حدیث
تو یہ فرقہ ذاتی ایک
ذوالعلاج مولا اہل طول
نام۔ تہذیب العقاب۔ قابل التوب
نفل الذیہ خزان۔ منان دیگرہ
نفل۔ تو طلب اس حدیث
والہ نہیں کہ اسما الہی انہاں
تائیں نام یہ تھیں بلکہ یہ
تائیں کہ اعتقاد انہوں کی
جنت حاصل ہوتی ہے۔
دلپذیر

چہل حدیث رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم جو کوئی یاد کر لیا
جو دو دھپیاں دیکھنا یا جو دو پھپھیاں پانے
اگے ہو مسائے آئے متفرق کچھ بھائی
موتی دا اک خیمہ ہو سی ابن عباسؓ بتا دے
چار ہزاراں بیچ سنہری اسدے اندر ڈاہن
ابو موسیٰ جو اشعری آکھے کہیا نبیؐ سو بارے
سٹھ کوہ اسد اسپٹ ہو ویکا وچوں سارا خالی
کئی تنبویا قوتوں ہو سن اتنے وٹے بھائی
چھتاں کندھاں مڑا ریدوں بھی یا قوتوں یں
نکے رنگارنگ عجائب مفاصل بندھے ہر جانی
وَدَرْبِیْ مَبْنُوتَہْ جو چھے فرش چمکدے
جو اللہ کارن مومن تائیں مومن کفن دیوے
وچہ مصیبت مومن دی جو جھڑا دلوں بجائوں
جتنوں توڑی آب وضو دا اٹھے مومن تائیں
کعب کہے جو ہک فرشتہ جدارب اُپایا
گھر گھر زیور رکھدا جاندا جنتیائے بھائی
کپڑا کوئی بہشتاں لالچے دنیا تے آوے
عکرمہ کہے لباس ہشتی ایسی جھلک دکھاوے
اک اک موتی تاجاں اوپر جڑے جو جڑے وائے
کنگن ہک بہشتاں والا جیکر ظاہر تھینوے
سونے چاندی کنگھیاں جنت حکمت کارگیری

بھی کردا عمل نہاندے اُپر نفع خلق نوں دیندا
اس کارن بھی کھل جاوے گے اٹھ درجنائے
وچہ بہشتاں خیمہ ہو سن کہیا ہی الہی
تن کوہ لماں تن کوہ چوڑا خوب عجیب ہے
اہل بہشت نہاندے اُپر اہموسا ہننے بہن !
سچے مزاریدن ہو سی تنبواک پیاسے
ہر گوشہ وچ طرح طرح دے خلوت خانے عالی
کل لاییت جتنے بندے اس وچہ کرن سمائی
تخت سنہری تکیاں لے کر سیاں تہ گھڑیاں
وَسَارِقُ مَصْفُوفَہْ آیا وچہ کلام خدائی
بَطْنُہَا مَمْنُوتُہْ جو استراستہ برق ہے
سند سرائستہ برق دے کپڑے بنت چہ وہ پاوے
اوہ ایسے جڑے پادے جیندی قیمت دھہ جہانوں
او تھوں توڑی گہنے زیور پادے نیک تہ نہیں
روز قیامت اس نوں گہنیاں اوپر لایا
روز قیامت بس کر سی ایویں حکم خدائی
ہرگز دیکھ نہ سکے کوئی جو دیکھے مر جاوے
جو کوئی پہنے اک پل اندر ستر رنگ وٹاوے
جے کر دنیا تے ہک آوے دینہ جن ہو دن کالے
روشنی اسدی غالب ہووے شمس نہ مول دیوے
خوشبودار انگیٹھی عیوڑوں داہنوی اس گھڑی

ہو ہزاراں نعمتاں جیڑیاں گنتروچہ نہ آون !
جاں داخل کیتا دیکھے آپ دے ٹھیاں جاوے

۱۷
وَعَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ
خَيْرُ الْجَنَّةِ مَنْ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يَمُتْ
فِي رَدَائِعِهَا وَلَمْ يَلِدْ وَلَمْ يَمُتْ
فِي رَدَائِعِهَا وَلَمْ يَلِدْ وَلَمْ يَمُتْ
الْآخِرُ طَرَفُ الْإِسْرَافِ
ابو موسیٰ الاشعری سے روایت
کرتے ہیں کہ ایک مردار کا
جو کانچ میں سے خالی تھوڑا
جو کانچ کوں کا ہو گا نہ اسے
عرض ساکھیں اہل خانہ ہوں گے
گوشہ میں اہل خانہ ہوں گے
خالی سے دیکھے کہ ایک جگہ
اہل خانہ کوں کیجئے ہوں گے
سب کے پاس
اور
ہو دے گی ۱۷
دیندے

پس یاد کرے خود تیا اندر کینیاں اس بُریاں
رب فرمے آہو بخشیا جو او گن تہہ کینا
یعنے جیکر فضل ساڈا تیرے او پر نہ ہوندا
ایسی حالت اندر پھر اک بدلی ایسی آوے
کستوری تھیں وڈھ نہایت ایسی اوہ خوشبوئی
پھر حکم کرے رب اُٹھو جاو طرف بہشتاں سارے
آوندیاں ہک سستے اندر ملے بازارا نہانوں
وَن پوتیاں چیزاں سوچے اگے کدنی ڈھپیاں
اوپر دلاں دگدی انہاں خواب خیال نہ آیا
جیہڑی چیز کسے نوں بھاؤ او ہادتی جاوے
وہچن اتے خریدن والی چیز نہ اوکھے کافی
نال خوشی دے ہک دے نوں مین بہشتی سارے
اُچھے منصب یکھ کیدے سُجھ نہ کرسی کوئی
پھر کر کے سیر بازاراں والے گھر و گھری پرتیوں
جیو جیو آیا اگوں اکھن خوشیاں نال ہزاراں
اگے نالوں ونا ہو گیا حُسن جمال تہاڈا
اوہ اکھن ارج رب ساناں اپنے پاس بھجایا
بھی وجہ بازار ہوسن تصویراں حضرت علیؑ بتاؤ
جیہڑی شکل کسے دوتاہیں دِلنوں چنگی بھاوے
یکھیا ابن سَعْد بتاوے وجہ دیدار الہی
بھی اُمت دے اجما عول ثابت اسوچہ شک نہ کوئی
کعبہ جہاد کہے جیوں جگہ چھہ ہوندا عید دھاڑا
باغاں سیر فراغاں سیتی رمل کر سن سارے

عرض کرتے تھے عیب میرا وہ ہے نہ بخشنے سائیاں
تاہیں اس بُتے نلوں پہنوتوں فضل جہوں میں گھنیا
عملان نال یہ نینوں رُتبہ کہ کھتوں سی ہتھ اندا
ساریاں تائیں کچے نالے خوشبو عجب و ساوے
جھڑی ساری عمر انہانوں کدی نصیب نہ ہوئی
جودل چاہے لو وانھا تیں سب انعام ہمارے
گھیری کھدے فرشتے سفول فلق و دھ جہانوں
کنیں کدی نہ سُنیاں ہرگز بہت پیاریاں ٹھیل
ہر اک چیز جہانوں کھری خوب بازار سجایا
قیمت مَول نہ منگے کوئی نہ کوئی نرخ چکاوے
بن ملی بے اوڑک ہر شے مولا پاک کھائی !
ادنیٰ اعلیٰ سب ل جاوَن جیون گریا پیاسے
وجہ بازار بہشتاں وائے ہر می اُلفت ہوئی
اگوں ٹھیلیاں مَن تمامی صدقے صدقے تھیں
کرن مبارک بادی ساریاں حُجراں خدمت گار
کہتوں تھیں لیائے اتنا روپ سنگار آدہ
کیوں نہ اَج جمال ساڈا ہوئے مَون سو دیا
مُرن زانیاں سو نہیاں شکلاں ٹھیلیاں صبر آوے
اوہا شکل ہو جاوے اس دی حُسن کمال سہاوے
دہ تے ست حدیثاں یاں پاک نبی تھیں جانی
جوانکار کریندا اس تھیں کافر ہوندا سوئی
ایویں سب بہشتی نکلیں سیر کرں نوں یارا
بھی دیدار آئی ویکھیں نور کدھن چکاوے

عق علی قال قال رسول اللہ
صلی اللہ علیہ وسلم ان فی البیت
سودا لا یبصر فی البیت الا
بصور الی قال الی النساء فاذا
استی برعل صورتہ دخل فیما
رودہ التہذیب قال ینبت فیما
تربی رواہ ابن ماجہ
وہو فیما رسول صلعم نے تحقیق
ہے جو نہیں ہے ایک بازار
اس کے وقت کے کھانا میں
مردان کے کھانا میں
پس جو وقت بابے کا آدمی
صورتہ داخل ہے گا
وہ اس کے وقت کے کھانا میں
تہذیب نے اس کے کھانا میں
اب یہ ہے کہ تہذیب نے
محمد دین پر

الفقہ دیدار الہی ثابت ہو یا بھائی !
 ہکناں تائیں سالوں کچھ یہ نعمت ہتھ لگے
 بعضے دودو واری ہرن کرن جمال خدا دا
 ہک فرقہ ہر ویلے حاضر و چہ جناب الہی
 جسو ویلے دیدار الہی پاؤن جنت والے
 ہو رر کاب جو کھانیاں والے رنگ برنگی آؤں
 قسم قسم دے کھانے برتن صفت نہ کیٹی جاوے
 تے جلدت حاصل ہوئی و چپہ کلام الہی
 ستر ستر محلے خلعت ہرنوں ملن الاہوں !
 گھر و گھری پھر آؤں کر کے رفعت دی سواری
 نئے کدی کدی بے چہ گھرانڈے کرے تجلی نوری
 اکواری پھر دے سسے سالوں کچھ بے بلاوے
 اے اہل ہشتون نعمتاں میریاں کل نساں تنہاں
 راضی ہوئیں میرے اُتے جو میں کرم کمایا
 بخشے تہ گناہ اسٹھے دتیاں اعلیٰ جاتیں
 ایساں چیزاں بخشیاں جیہڑیاں ہو کر کئے پایاں
 حکم ہووے اک ہووے تسانوں چیز عطا فرماؤں
 عرض کرن وہ ایسی نعمت کیٹھری یار بابی
 رب فرماوے ایسی نعمت میرا راضی ناواں !
 ایہ خوشخبری سُن کے سارے سچے دے چہ پاؤں !
 نال خوشی دے دُونے ہووے لُٹ لُٹ فرحت پائی
 جنتیاں نعمتاں جنت اندر اللہ پاک دے پایاں
 مہن ! وہ ملی ہمیشہ کارن خاص رضا الہی !

اہل بہشتاں تائیں اللہ دیسی ایہ وڈیانی !
 کہناں تائیں بعد مہینوں کہناں مہینوں آگے
 جوں جوں شوق الہی غالب تیوں نیوں قربے یادہ
 حاصل الخاص حضوری رب کے وہ بندے رگاہی
 ویکھ تجلی ذاتی ہر کوئی سر سجدے وجہ ڈالے
 حکم ربے دے نال فرشتے دسترخوان دچھاوے
 نال شراب طہور جو شوقوں لوں لوں چہ سدا
 ایسی لذت دہ حسابوں جنت چہ بھی ناہی !
 ستر ستر رنگ نہانے دے ان ملے رگاہوں
 حوڑاں دیکھ جمال انہاں دے اپنی بدھ و ساری
 اہل بہشت جمال کمالوں پاؤں فرحت پوری
 ساریاں اہل بہشتاں تائیں جمع کرے فرماے
 تے کل مراداں ملی تساڈیاں فضلوں پہنچاں
 اکھن کوہیں نہ راضی ہوواں تیں غفیس بار خدایا
 سب تھیں دہ اسافے پر کیتیاں تھ عطا تیں
 اچھے بھی راضی ہونا ناہیں تیرے اوپر ساریاں
 جو ساریاں چیزاں نالوں بہتر ایسا فضل کمالوں
 انہاں تمام نعمتاں نالوں جسدی عزت بھائی
 جو ہر م راضی رہاں تسانتے کدی نہ غصے نال
 لکھ لکھ حمد ثنا تعریفاں رب د اشکر مناوے
 ہر نعمت تھیں افضل نعمت رب عطا فرمائی
 نال رضا خداوند والی سب آگے اوہ پایاں
 وجہ بہشتاں دے ہر نعمت دے ہوتی بے پڑا ہی

۵۷
وہی شکر و صلہ سے مال و دولت
بجاری آئے مسلم سے ابو
سعید تھیں آریا ہے جو خدا
تعالیٰ آپسی اہل ہشتانتوں
جو راضی ہو رہے ہیں کہ ہمیں
کے اپنی بیویں راضی ہو دل
اسیں سے پروردگار اس کے
عالم کو عطا کرتا رہا اسان
نواں وہ کچھ جو نہیں دیا تہ
ہوئے کہوں خلقت تھیں
بجز خدا تعالیٰ کے اسی عطا کرنا
ہاں میں تسانوں بہت چنگی
انہاں تھیں عرض کرتے ہیں
جو وہ کہہ رہی نعمت ہے تا
فرمان سے کا اللہ تعالیٰ عطا
کر دیا ہاں میں تسانوں فرمان سے
اپنی پس کردی کہ اس کا نقصہ
ابو تسانوں سے پہلے اس تھیں
۱۲ دینے پیکر دی سنی
عندہ۔

گلِ حقیقتِ محشر والی اس مصرعے پہ آئی جو با جہرِ رضا آئی ہرگز نعمت سے نہ کافی!

پندِ نصائح از جانبِ مصنفِ عفی اللہ بطورِ غزل

کچرک تینوں دنیا والی رہی مستِ خماری
سدا نہیں یہ رہی تیری دُنبِ دی بھاری
کتھے آپ گئے وہ کتھے گئی سپہ سالاری
کیہ ہر رسیا انہاں تھیں باقی کس دی کھینڈے ہاری
وڈیاں وڈیاں شاہیاں لے لکھ کر وڈھنزاری
سد پیا جہرِ شاہنشاہ دا چلے وارو واری!
نال کسک جاوے ناہیں دُنبِ ٹھگ بازاری
دولت تے جاگے تہامی پچھلیاں ٹڈی ساری
پچھے نام رہیا اک باقی نیکی یا بدکاری
سن تک نام سخاوت والا جگ چھس ناجاری
اسد گروں لے جے نہ لٹھی ذلت اتے خواری
نام تیرے دی غرت ہوسی نہیں تان ذلت بھاری
سدانہ نام تیرے دی عظمت سدانہ نمبر داری
کر کے جھٹ نکال لیجاوے تیری جذبہ بھاری
لکڑا لگ سر تیرے دی حالتِ رداں باری
کن نہ دھن سُننے والے مُنہ بولن تھیں عاری
تک تک تیری حالتِ دُلوں لوک کر لیں باری
کل پوشاک پرایاں پتیراں تیرے تون اتاری

مومن ہوش سہاں کداہیں کیوں تہ موت ساری
کتھوں تیک کرینگا بھائی اس نکت داناں
کرکھاں نظر انہاں دل بھنہاں سب جہاں توایا
آدم تھیں تا اس دم توڑی کتنی خلقت ہوئی
لد سد ہانے خاک سما نے کیتے گورکھانے
جہاں خدائی دعوے ملے ہر اوہ بھی رہیا نہ کوئی
کوڑا دعویٰ دُنبِ والا جس بدھا اوہ مٹھا
مُرج گیا فوج روچیں رلیا بُت کراں کھایا
دھیاں پتیرہن نہ پچھو و نہاں بھی مریانا
حاتم طائی بہت سخاوت دنیا و چہ کائی
قاروں گٹھری شوم پئے دی ہر اپنے تہائی
توں بھی جیکر حاتم وانگوں نیکی دادم بھریں
کی ہو یا جے چار دہائے تھہ آسائیں پائی
اوڑک نوں آ باز آ جلدی ہکن بھیرا کرنا
ٹڈیاں سن اکھیں دُوبس مُنہ بھی ٹڈیا ہوئی!
ہتھ پران نہ ہن جو گے نظری کجھ نہ آوے
اوہ دم یاد نہ آون تینوں جہاں یہ دیا ہوئی
بادشاہی دے تختوں تینوں لکھ تختے تے پاوں

پھر دیون غسل تے کفن پہنوں مُنہ سر نہجن تیرا

منجی اوپر چالے جاوے کر کے دفن تیار

یہ دُنبِ بادشاہ
جہاں دُنبِ بادشاہ
بادشاہی اس سلطنت کا ہنرم
سیماں اتارے طرہ ہزاروں
بادشاہ جو لکھ سہین جہاں
والی نام نشان لگا کوئی نہیں
جاوے ۱۱
دیگر خدان ہی کے
توٹ موت کی دھول
دور ہر جہاں موت نہیں تو
رہتا ۱۲
شوم پائیاں اسدا نام نشان
تے دھو جیوا و ذلت
اتے حاتم طائی بھی مردِ ناپا
لوکا نہ واسطہ سخاوت
کر داناں تک لوک لکھ دی
تھری کرکے پیا کے
بنجالی کے کھابے نہ
کے کھابے نہ
بہد دے کھابے نہ
دہلیز ۱۳

پکڑ گھبانی امران والی چڑیاں نوں منکاریں
 پھر کر کرپوں دے اسدے آپے حکم الاہوں
 چُن چُن کریں اکٹھے اونٹنے کل دے اندے
 پھر استقلال دی چکی جھوڑیں نا خوب بناویں
 چھان گناہاں والاٹھیں آٹا بٹھیں پٹے!
 جدوں تنور قبولیت دا پتھی روز حشر دے
 خوب پروٹھا کپسی تیرا روغن نال فضل دے
 اوہ روٹی اوہ سالن تیرا نہ گھٹسی نہ کسی!
 جے اس سستے چلیوں تینوں کدی نہ بانجی اوسی
 بھانویں رنج مصیبت تینوں اس اہ نظری آسے
 سکھ آرام کفاراں لے ہرگز ویکھ نہ بھٹھیں!
 کی ہو یا جے دُنیا تے فرعون خدا سدوایا
 جے چور چکے ظالم فاسق اس جگ نازکداون
 چار دُناں دی مہلت اندر جو چاہن سو پاوَن
 پھانسی والیاں نوں جیوں حاکم کچھ مہلت دیندے
 ایویں بدکاراں دکارن مہلت دُنیا والی!
 دُنیا دوزخ مومنال کارن پاک نبی فرمایا
 تے باغ بہشت کفاراں بھانے دُنیا عیش آدمی
 اصل بہشت جو اللہ والا مومنال کارن بنیاں
 جس اوہ دُکھ ریاضت سختی دُنیا دے وجہ جالی
 جیوں دُنیا وجہ کھیتی بجن سوسو دُکھ اٹھاوَن!
 تے دوزخ دے چو فیہ خدا تے شہوت حرص چھانی
 دانگ پھیر پھاتا جس نے خواہش نفس منائی

پک پتے جد سٹے اسدے دواگوں فصل بہاری
 سینے دا پڑھ صاف کریں چا سجدی پھیر بہاری
 جھجج اخلاص نہا نتوں چھڑکے دُکھی کریں نیاری
 چھانی اس ٹے نوں لیکے چھانی توبہ ہاری
 دامو واہ چلیں اس منزل اللہ تیری یاری
 پہلے پور لو اتیں چل کے روٹی لذت ہاری
 دیگہ خدا الہی دی تھیں دینے تیرا مری
 رنج کج کھاندا رہیں ہمیشہ دَام فصل غفاری
 سستے اس تھیں تھریں نہایت ہی جاویں تاری
 اوہ رنج مصیبت وجہ اصل بے ہوشی عیش بہاری
 کوئی دم دی ایہ عیش نہا نتوں دُک سخت لچاری
 او تھے جا کے ویکھیں اس بدلہ بد کرداری
 اسوچہ بھی اک سبھے دی حکمت اپراپاری
 آئی کھلی نہا ندے اُتے دوزخ والی آری!
 کر دودل اپنے دا بھانا اگنی موت تمہاری
 وجہ خماری کر دے بھاری عیباں والی کھاری
 فاقہ فقر تے تکلیفاں ہر دم دُکھ ہمیشہ ہاری
 لذت راحت نہایت نعمت فرحت مہج بہاری
 اسکے گر بگردن نامی سختی رب کھلاری
 اسنوں جنت دیسی اللہ کر کے کرم ستاری
 تا اوہ مالک بنن غلے دے جھاگ مصیبت بھاری
 جو نہ کر پھاری دے چو فیہ گھٹن چرگ شکاری
 بچ گیا نفسانی خواہشوں کیتی جس مناری

قال البیہقی فی المناجیح
 المؤمنین وجہ الکافرون
 یمنہ دینا بنی فاقہ ہے
 ہونا نہ الہی بہشت ہے
 کافرانہ لے آیا دیوہ شاد
 اثبت نے فرمایا شاد
 و دنیا دیوہ شاد
 کافرانہ لے آیا دیوہ شاد
 بے تے جد دنیا فیض باہر
 باہر مومن فیض باہر
 کافرانہ لے آیا دیوہ شاد
 نہمت نے فرمایا شاد
 دینا بنی فاقہ ہے

دُنیا ننگی چار دہاڑے آخر عیش بہاراں
بس پدن بر اطاعت با سچوں ہرگز نہیں خلاصی

ٹھیک خلاصی دیوں والی ربی فرمانداری
لکھ نصیحت نالوں کو ایہا نصیحت کاری

شکر یہ بجناب فق جل و علا باختتام اس رسالہ و سبب تالیف کتاب ہذا و
عذر مصنف بدر بار خواندگان اس کتاب کہ از غلطیات نظم عبور فرمائید و
احوال متقدمین کہ بہ بیان احوال قیامت پرداختند

شکر الحمد خدا دے فضلوں مگر ایہ رسالہ!
جے میں حرف حرفے بدلے شکر کراں لکھواری
ایہ احسان عظیم نہایت میں پر جس کیا
کندیاں توں چاہا گ لگاویں یوں پھل نیار
میں نالائق کتھوں آہ اس نعمت دے لائق
آئی سی لاہوروں مینوں ایہ فرمائش بھاری
ایہ جو وجہ احوال قیامت لکھو اک رسالہ
حافظ جو میں محمد صاحب لکھ گیاں وجہ بھائی
توں بھی اسد وزن برابر شعر بنانا جاتیں
میں لکھیا اک نسخہ اگے شیخ حسین بنایا
اس لکھیا جو بدیشک ادب بھی بنیا بہت پیچگیر!
میں لکھیا جو نال نہاندے ایہ عاجز کد ملدا!
اوہ استاد علامہ شاعر کل ندیاں اتارا
ایہ بھاری پنڈ نہ چپوے میں تھیں صاف جاب
ساڈا کہیا نہ موڑ پسن یو اکریں تو کل ربدی
نالے اگے چھاپے سال تیرے ور سارے
ایہ بھی خوب کتاب بنے گی جیکر تندہ بنائی

اول تھیں تا آخر تائیں حل قیامت والا
تا بھی ادا نہ ہوے میں تھیں ربی شکر گزاری
میں کتھوں یہ نعمت کتھوں واہ دھن بار خایا
کو بھی صورت بیل والی سخن کرنے ناں تھار
لکھ لکھ شکر خدا جس نے مہمت بخشی فائق
ملک محمد عبس اللہ نے لکھیا کتنی واری
شعر پنجابی پھل گلابی دل نوں بھاون والا
لکھیا سی احوال قیامت سو مہنا شعر صفائی
کچھ مضمون زیادہ کر کے نام کلان ٹکائیں
نہیں نویں مضمون بنا کے نام جبرید کیا
اس تھیں بھی ایہ وڈا سوئے ایہ مطلب سے میرا
شاندہ اس نہ آوے میں تھیں مطلب تیر دل دا
اسدے نالوں کد وڈھ سکے ایہ عاجز بیچارا
پھر میں گیا لاہور تائینوں ملک ہیرے فریاد
انشار اللہ نہ پوے گا برکت شاہ عرب دی
اک تحفہ اک کامن دونوں ڈیاں لذت لوالے
تے چھاپن اسد امیر فخریہ خوب چھپیاں بھائی

پکا کر کے میرے تائیں ہتھ دہاں جا پایا
 نالے یاد پیا آئینوں سخن راکئی ستا مردا
 کر کے بٹھ طبع دا گھوڑا تیزی نال چلا
 سٹھ دناں اس منزل اندر کیستی واہو وہی
 جھب گندی خواہش آہی نل سیر وچ بھاری
 ایسے خاطر جلدی کر کے کئی مضمون نہ پائے
 لذت وس ساٹے ناہیں ہمایہ دا دھانی!
 ایہ بھی مینوں لکھ غنیمت شکرے رب مُکھ لایا
 سائے شعر نہ کچھ ہوسن سمجھ نہ ہوسن پکے
 میوہ گل درختاں سندا کو تھیا نہ ہوندا!
 بھانویں آکوں کچھ تائیں مل میر نہ لیندے
 جس اکٹھا لینا ہوسے ساری پنڈ چکاندا!
 جنوں خواہش تھوڑی ہو وچن چن جھولی پاو
 ایویں لے لے مے ہی ہوسن میرے شعر بھراو!
 سائے نسخہ اندر ہووے جے اک بیت چنگیر
 جیڑیاں لوکاں اگے لکھ حال قیامت سندا
 حافظ صاحب نال نہ ہووے ریس کسیدی بھائی
 مفتی سحر شعر پنجابی توڑے گھٹ بنایا
 احمد یار پڑاتا شاعر وچ مے مرالے ہو یا
 حامد تے درویش محمد ہو یا حبیب بھی کوئی!
 ہور سراج الدین جو حافظ شاعر عیسیٰ والی
 عمدہ شعر کر سندا اوہ بھی نالے کرے شتابی
 ہور بھی کسے بنایا ہوسی کاہنوں گینتر کرنی

میں بھی آس لشدی کر کے تھ قلم نوں لایا
 مرا بہت ہار نہ مولے مت کوئی کہے نامردا
 کچا پکا مول نہ چھوڑیا جو منہ اگے آئیے
 دوئوں مہینیں پہتا آکے ہو یا فضل الہی
 کوچ مقام اپنہ نہ کوئی مت ہو پے تیاری
 بہتی حرص کر نیدیاں مر کے تھوڑی بھی رہجائے
 جنوں چاہے اس نوں دیوے وس نہ چلدا کافی
 چنگا بھانویں مندا جیڑا میرے تھیں سر آ یا
 ر لیا بلیا چورماں ساڈا جو چاہے سو پھکے
 کچھ پکا کچھ کچا ڈگدا رلیا بلیا آندا
 ایہ پالی باغیاں لے روچن نامی دیندے
 پچھ دے سنگ لیا ہو یا کچا بھی دک جاندا
 مندیاں درن مٹھن پچھ چنگے سٹ نہ جائے
 مندیاں پچھ چنگیاں ابھی قند نہ مول گوار
 اوہو اک غنیمت سمجھو غیب نہ پکڑو میر
 اوہ بھی شعر نہ کو جیہ کئی چنگے کئی مندے
 اس تھیں پچھے شیخ حسین نوں بختی ڈیائی
 پھر بھی کنتیاں نالوں چنگا اس احوال سنایا
 کہندے لوک قیامت والا اس بھی ہار پو یا
 رحیم بخش اخبار محمدی لکھی چھاپی ہوئی!
 داد نجاں دا پنڈا یہی تحصیل نہاندی والی
 اس بھی ہک قیامت نامہ لکھیا وچ پنجابی
 جیسی محنت کیتی کسے ایسی قیمت ترنی!

شیخ حسین صرف شعر و عقلوں علموں بالا
مینوں ایڈلیاقت ناہی میں پُچھان نہیتی
اگلیاندی پابندی کولوں میں برطرف نہیا
لکھے چھاندے جان غنیمت جو کچھ گھیریں کچھ

کھوٹا کھرا تیار یا اُس نے شعر جو ہر اک وال
مجل نام انہاندے لکھے جو سیتی سویتی
کی ہو یا جسے شعر اساڈا نہیں انہاں دے جیہا
دل نوں نہ ترسا پندیرا حلوے ویکھ پچائے

درخاتمہ کتاب گوید

تیراں سوتے سولاں اندر ایہ کتاب بنائی
سویتی رُت بسنتی آہی چھگن چیتروالی
بھیوہ وطن اساڈا ایہی ڈاڈا شہر فساد
اگے بھی کچھ کچھ پکے شعر رہیا میں کردا
خوان یغا وچہ پنجابی ڈھائی جڑاں بنایاں
دوزینت اسلاموں حقہ پہلا دو جا بھائی
بھی گلزار محمدی تے گلزار جو یوسف والی
کشف غطا قرایت اندر نسخہ ہک بسایا
شرح لکھی کبریت احمدی ہور درود دار حاجی
ہن املا د خدا دی کولوں لکھیا ایہ سالہ
کرناسی میں لٹاں اس نوں اسپر ویل نہ پایا
جیکر اگلے شاعراں وانگوں میں بھی فارغ ہوندا
دُنیا دے ہر فکر و جد تک طبع نہ ہو واندی
طرح طرح دیاں چنتاں مینوں لٹے لٹے سماں
طبع رجوع نہ کیتا ہرگز شعروں نہ ہی کنا سے
خبر نہیں کیا دلوچہ آہا موہوں کیا الاسب
جنوں نقص کتاب میری دا نظر کتے آجاو

شرع کیتی رمضان مہینے وچہ شوال مہکائی
جسویڈے نسخہ لکھیا فضل کیتا رب عالی
بے قدر اں مجھولاں اندر آتی جان اساڈی
معجزیاں وچہ لکھیا تحفہ پاک نبی سروردا
اٹھ نصیحتاں مومنوں کاں سکندر پایاں
تے نام حق دی شرح پنجابی چھوٹی عمر بنائی
کچھ حصہ دیوان حافظ دی لکھی شرح سکھالی
بھی عم دی تفسیر پنجابی کریں قبول خدایا
کتے ہور رسالے چھوٹے شوق جہاندی آہی
چُن چُن کتب حدیثاں نقیص احوال قیامت والا
کتے کم گوا کے ایہ بھی مشکل نال بسایا
نااس شعر میرے آپے قدر کتھیں پوندا
تاں تان تین دل من دی تصنیف نہ کیتی جاندی
بُت کدائیں چیت کدائیں دل وچہ لکھ بلایاں
زور دھگگائے گھیلے جنوں چڑیاں کد مکارے
اصلی مطلب بھی کچھ سدا آیا کہ نہیں آیا
شاعر ہے تا صحت بخشے نہیں پڑو پادے

۱۷
لیکھے شیخ مولانا محمد حسین
صاحب وچہ احوال انوار
تصنیف مقیم دا خوب
طرح بالفصل بیان فرمایا
چہ جون لکھیا اونہاں
۱۸
وچہ پنجاب محبوب مصنف
لکھیا ہک سالہ - ۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

خوشخبری زہاد اکٹر محمد منظور احمد خلیف الرشید مصنف غنی

اول آخر ظاہر باطن رب نون حمد تمامی
پھر صلوات رسول اللہ نون دم نال بکپاں
ختم نبیاں فخر رسول اللہ ہر جمل جہاں
چار خلیفیاں اُتے ہوئے رحمت بلجھ حساباں
اس تھیں پچھنے نال محبت خدمت مچھ بھرواں
ایہ نسخہ احوال قیامت خالص وعظ کلاماں
کتی وار ایہ چھپیا اگے وجھ لاہور شہر دے
غلط صحیح چھپیون دکل کسے خیال نہ کوئی
ایسے طور چھپی جد اگے ایہ کتاب گرامی!
پھر بھی جیسی کیسی اسی لیندار ہیہ زمانہ
شرنی وانگ خریدن بیکن بھجج اسدے تائیں
کئی ہزاراں جلدیں چھپکر تھوڑے دکاناں!
کچھ عرصہ پھر اس نسخے دی ایسی بندش ہوئی
کتب فروش لکھن خط سناون طابع لم بھی نالے
فیض پہنچاؤن الیاں چیزاں جیکر بند ہو جاوے
وعظ کتاباں مٹھے چشمے یارب خالق باری
القلمہ جد چھپیاں س نون کیتی مدت بینی!
کر کے نظر ثانی پھر اس دی صحت کیتی ساری
شعر قریباتن سواس مچھ ہوز زیادہ ڈالے
کر تکمیل دوبارہ اس نون پھیر لاہور پہنچایا

دائم کل صفتاں دی لائق تجس دی ذات گرامی
کل خلقت تجھیں افضل اشرن سید شاہ ابراہاں
صلی اللہ علیہ وسلم صاحب اُچھیاں شانان
سن ازواج تے آل مطہر بھی کلی اصحاباں
کہاں مبارکباد تے نالے خوشخبری پہنچاواں
لکھیا میرے الد ماجد کارن نفع عواماں!
ایہ اکثر چھپاں والے ہون پیالے زرے
ٹکے کماون دبی جاون کار انہاں دی ہوئی
چھپاں الیاں مستی کیتی ہو گئی غلط تمامی
پڑھ پڑھ شعر موثر ہر کوئی شوقوں ہو یادوانہ
بہت ہوئی مشہوری اس دی شہریں تے گریں
آخر بند ہو یادوہ مطبع جدوں خداون بھاناں
طالب لکھ خریدن والے ملے کتاب نہ کوئی
نال محبت کل آئے لوک خریدن والے
بیشک خواہشمند انہاں دے ڈاڈے کل آون
بند نہ ہون قیامت تائیں رہن ہمیشہ جاری
دس برسوں کے بعد مصنف پھر مکمل کیتی
بھی مضمون دھاکے جیڑے نہیں پہلی والی
بھی اوہ غلطیاں نقص جواگے کر تصحیح لکالے
سنت سنگھ نے نال عنایت کوشش کر چھپایا

ہر اک مومن بھائی تائیں میں یہ عرض سناندا
جلد خرید کر دستاوردقت وہاں دجا اندا
یار بے چہ درگاہ تیری دے پاوے ایہ منظوری
سن منظور مصنف تائیں بخشیں قرب حضوری

یار بے بخشیں کاتب اس دا ہوا خریدن والے
نالے پڑھنے ایساں بخشیں مقرر جہاں نالے

تقریباً از ملک فضل الہی صاحب یوسفین صاحبی الحمدین الشرفین شاگرد مصنف صاحب ظلہ

مولوی دلپذیر صاحب جو بھیرے وجہ مقیمی!
بہت کتاب دینی اوہناں ہندی نظم بنایاں
ترجمہ القرآن پنجابی لکھیا نظم سوکھالا
پنج گنج باغ بہشت پنجابی نظم اندر پنجبواہ!
قصص المحسنین جو سورت یوسف دی تفسیریں
سورۃ والفحی دی تفسیریں عجب کتاب بنائی
اکوٹ موسیٰ اتے محمدی تنے ایہہ گلزار
حقیقت الاسلام تے انشاء دوزنیت اسلاماں
معجزات معراج وظائف دعواتاں مناجاتاں
ایہ کتاب احوال قیامت اول مسر بنائی
سنت سکھ سرائے چھاپی کر کے کوش بھاری
تاجر کتب پڑے اوہ نامی چنگیاں خلقاں والے
عام ذخیرہ کتب خانے و افضل خدا رحمانوں

اندر لکھے صحیح سلامت کر کے کرم کریمی!
لکھنے پڑھنے سننے والیاں بہت پسندی آیاں
چھپ گیا کچھ حصہ جس باقی چھپنے والا
بڑا سوکھالہ لذتال والا بلع بہشتی پورہ
سب قصیاں نھیں اعلیٰ اولیٰ روشن زمیں
نام اکرام محمدی جس دا خوبی حد نہ کافی!
مکہ دی گلزار جو چوتھی وانگوں باغ بہاراں
ناصح المسلمین تے خطبے کارن نفع عواماں
مکتوبات اندر جو لذتوں کی کھچیاں وہ باتاں
کئی ایڈیشن کتنی واری کئی لوکاں چھپوائی
وجہ لاہور دوکان جہانادی بہوں ملت تھیں جاری
ہر ہر قسم قرآن کتاباں دیکھن چھاپن نالے
چنگا مال تے سستا نالے بلدا اس دوکانوں

کرے دعاہن فضل الہی پر تقصیر گناہی
سنے مصنف سے اُپر ہووے فضل الہی!

ہر قسم کی سستی
پتہ کا
جے ایس سندھ سنگھ اینڈ سنز ناچران کتب چوک متی لاہور

علاوہ ان کتابوں کے اور بھی تصانیف مثلاً افواج دلپذیر وخوان فیما ہر حصہ وکشف لغت وخواص حافظہ وغیرہ چھپ چکے ہیں۔
لے ترجمہ القرآن کا دوسرا نام تقریباً دلپذیر ہے جس کا پہلا حصہ تقریباً سورہ فاتحہ اور پارہ اول دوم چھپ کر فروخت ہو رہا ہے باقی زیر طبع ہیں۔

اب کو کیا نہیں بتاتے دولت پیدا کرنے کیلئے ادویات بنانا سیکھتے ہیں
 اگر آپ بھی سیاسیوں کے سر پر لاثر محرب
 نوجوان کی تلاش میں ہیں تو کتب مومنہ سے

مکمل کال سنیا سی

منگا کر مطالعہ میں لاؤ۔ دولت اور محنت کا بھرپور خزانہ پاؤ گے حکیم دیوان کاہن چند صاحب سابق وزیر ریاست بلاسپور نے وزارت کے دوران میں سادھو سیاسیوں کی اتھک خدمت کے فیض سے مخزن ادویات کو بصورت کتاب جمع کیا ہے جو واقعی کج دنیا بھر میں کسی کے پاس نہیں یہ تمام نسخے سادھو سیاسی اور تجربہ کار حکماء کے سینہ بسینہ محفوظ چلے آتے تھے جن کو حکیم صاحب موصوف نے بنی نوع انسان کی بہتری کے لئے بہت بڑے ایثار و محنت سے کام لیکر اس ضخیم کتاب میں بے نقاب کر دیا ہے اور سر سے پاؤں تک جملہ امراض کا شافی جواب لکھا ہے۔ کتابت و طباعت دیدہ زیب۔ قیمت صرف بارہ آنے۔ محصول لڈاک علاوہ

خدا شیاں لالہ جانی کیداس گپتا مالک دیش بھگت ٹیپ کپڑی کی لکھی ہوئی معرکہ الارا
 تصنیف جس کو مصنف صاحب اپنی

زندگی میں گیارہ گیارہ روپے کو فروخت کرتے تھے جو کہ مصنف صاحب انتقال فرما گئے ہیں اور ان کی کتب کا اسٹاک تیار ہے جس کو جوئے لہذا نسخ میں حاصل عایت کر دی گئی ہے، یعنی صرف مقرر کیا ہے۔

کابینا صابون سازی حسہ

کتاب ہذا میں جملہ نوجوان پورے پانچ سال تک آزمائش کرنے کے بعد مصنف صاحب نے راج فرمائے ہیں کہ کسی خاص صحت کو مد نظر رکھتے ہوئے تیل اور مصالح خام کا اصلی نام نوجوان میں ظاہر نہیں کیا۔ اصلی نام نمبروں کے نیچے لکھ دیئے گئے ہیں ناظرین ذہن نشین کر لیں۔ اس کے لئے کو ڈقلمی ہر خریدار کو ساتھ بھیج دیا جاوے گا۔

کتاب ہذا میں کیا کیا خوبیاں ہیں اس کے لئے منہ جزیل فہرست مضامین کتاب ہذا ملاحظہ فرمادیں

- (۱) آسمون (۲) عرض حال (۳) ایک قابل غور عرضداشت (۴) کارخانہ ہوا کے متعلق چند شرائط (۵) لائی تیار کرنے کا طریقہ (۶) ہیڈرو میٹر (۷) لائی کا وزن (۸) ہنسی لائی کو درست کرنا (۹) سوڈا کاشک (۱۰) پتھر کے تیل اور ان کا استعمال (۱۱) تیل ہوا کی تعریف (۱۲) تیل نایل کی تعریف (۱۳) بنانا تیلوں کو صاف کرنے کا طریقہ (۱۴) انڈی کے تیل کی تعریف (۱۵) مابن میں استعمال کی چیزیں (۱۶) سفید صوم (۱۷) میدہ (۱۸) بی ہونی سیکھٹری (۱۹) نمک (۲۰) واشنگ سوڈا (۲۱) بروڈہ (۲۲) سوڈا سیل کیٹ (۲۳) رنگ اور خوشبوئیات (۲۴) خوشبوئیات کا بیان (۲۵) مابن سازی کیلئے اوزار (۲۶) لکڑی کے چوٹے (۲۷) تیل اپنے کیلئے برتن (۲۸) مابن چھاپنے کے سانچے (۲۹) موموں کا بیان (۳۰) چند ضروری ہدایات (۳۱) دیسی مابن کے چند آزمودہ نسخے + قیمت

جے ایس سنڈیکٹ لکچرینز ناچران کتب و پبلشرز چوک متی لاہور